

GAUSZ TIBOR S.J.

PÁL GYÖRGY

A JEGYGYŰRŰÉRT

KORDA R.T. KIADÁSA
BUDAPEST

A J E G Y G Y Ű R Ű É R T!

IRTA:
PALÁNKAY GAUSZ TIBOR S. J.

HETEDIK KIADÁS

BUDAPEST, 1944
K O R D A R. T. K I A D Á S A

**A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE:
GESZTI K.**

**Nr. 44/1944. Budapestini, 14. Februarii 1944. Stephanus Borbély
S. J. Praep. Prov. Hungariae. — Nihil obstat. Dr. Stephanus
Kosztolányi censor dioecesanus. Nr. 856/1944. Imprimatur. Strigontii,
die 9. Februarii 1944. Dr. Michael Török vicarius generalis subst.**

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Bpest, VIII., Csepreghy-u. 2.

E L Ő S Z Ó

Fokozódó érdeklődéssel olvastam e könyvet s azzal a meggyőződéssel zártam be, hogy szerepe éppoly áldott lesz a leányok világában, mint Tóth Tihamér „Tiszta férfiúság”-a a fiúk között.

Ha jobb jövőt áhítunk, úgy elsősorban a társadalom s a nemzet szívét: a nőt kell egészségessé tennünk.

Ez a mi magábaroskadó korunk — sajnos — minden eszközt felhasznált arra, hogy leányainkat megfossza ezerszínű diadémjuktól: a női tisztaságtól. Irodalomban, moziban — nem egyszer fejedelmi tollak — úgy jelenítik elénk a magyar nőt, mint érzékiségtől túlfűtött, végzetet árasztó lényt. A társadalom és szórakozási alkalmai, mint a tánc, a strand, a week-end, a kirándulások stb. egyetlen lélektipró mechanizmusnak látszanak. A kenyérkeresetre kényszerített nőben a férfikollégák nemcsak vetélytársat látnak, hanem zabolátlan indulataik védtelen szenvedőjét.

Mert védtelen a mai leány, jól állapítja meg szerzőnk. Nem oltalmazza otthon és társadalom úgy, mint nem is olyan régen. Egyedül áll örök sorstársa, a férfi előtt, egyedül kell vele harcát megvívnia és csak akkor győz, ha megvédi önnönmagát.

A sikeres védekezéshez azonban elengedhetetlen, hogy — egyrészt — ismerje a reá leselkedő veszedelmeket, rejtett csapdákat, a romlás mámoros útját, — másrészt — hogy napként tündököljön előtte tisztaságának jelentősége, mely a saját boldogságának kulcsa, nemzetének élete, Egyházának pedig dicsősége.

Ezen életre való kalauzolást a szerző igazán nagy avatottsággal tölti be. Nem torpan meg a kényes kérdések előtt, ám tolla mindvégig tapintatos és finom. A mű alkalmas arra, hogy „a tisztaság kereszt-hadjáratának” elindítója legyen, amelyet kívánt XII. Pius 1940 október 6-án az olasz leányoktól.

A Katolikus Akciónak az az óhaja, hogy e könyvet elmélkedje át minden katolikus magyar leány. Éspedig azon tervezet szerint, mely a könyv utolsó fejezetében található. Katolikus leányegyesületeink szervezzék meg e mű alapos tanulmányozását, hogy megismerhessék nagy hivatásukat, amelyet XII. Pius maga jelölt meg: „Újra felépíteni a társadalmat krisztusi alapon; újra tiszteletet és becsületet szerezni az evangéliumnak és a tiszta erkölcsnek; meggyógyítani a családot, visszaadva neki a szentségi méltóság dicskoszorúját, a házastársaknak pedig a kötelesség és felelősség tudatát. Ime, ez a Ti hivatások.”

Mihalovics Zsigmond

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Az olvasótábor kiemelkedő lelkesedése „A jeggyűrű”-ért három hét alatt szétkapkodta az első kiadást. Újabb három hónap alatt a második kiadás is elfogyott. Újabb kiadás következett. Újabb körök ismerik meg a tisztság lilimának bájos szépségét. Újabb csoportok állnak be abba a táborba, amely tábor a tisztságért kereszteshadjáratot indít.

Erre a kereszteshadjáratra, erre a könyvre nagy szükség van!

A mai élet teljesen előtérbe tolta a szexuális kérdéseket. Ma lépten-nyomon ilyen problémák merednek a fiatalok elé. A leányifjúságot már nem védi az otthon és a társadalom úgy, mint védte néhány évtizeddel ezelőtt. Leányaink hivatalban, munkahelyeiken, szórakozásaik alkalmával szinte állandóan férfitársaságban mozognak. Nem egyszer egyedül állnak szembe a férfival. Senki sem védi meg, ha önmagát nem tudja megvédeni. Másszóval, a mai kor egész szerkezete megköveteli, hogy a leányok teljesen önállóak legyenek, felvilágosodottak, különben elvesztik a csatát, melynek ára sokszor tisztságuk!

Az a többszáz tragikus eset, melyet kénytelen voltam megismerni, azt a szomorú tényt állította szemem elé, hogy — csak egészen elenyésző kivétellel — a leányok bukását tudatlanságuk és a csábítás okozta. Tehát kötelesség megismertetni velük az életet és veszélyeket, hogy annakidején védekezni, győzni tudjanak!

Egyedül a lélekmentés tudata parancsolta ennek a könyvnek megírását. Minden szava, sora azt kívánja elérni, hogy csökkentse a bűnt, fokozza az

erényt, felemelje a nemzetek fenntartó tényezőjét — a nőt. Az országok élete, az Egyház diadala a nő — a család szívét képező nő — tisztaságán áll vagy bukik. Ezeknek az igazságoknak, céloknak talajából nőtt ki ez a könyv.

Azt szeretné pedig elérni, — legalább kicsiben — amit elért a fiúk részére annyiszor áldott munka: „A tiszta férfiúság” és a leányoknak írt sok értékes könyv, melyek ezer és ezer bűnt akadályoztak meg, ezer és ezer erénynek, tiszta életnek lettek kiindulópontjává.

Az sem új, hogy ebben a kérdésben pap, szerzetes, jezsuita ír a leányoknak, hiszen ki ne ismerné — hogy csak egyetlenegy nevet említsek — Hardy Schilgen jezsuita atyát, aki a „Du und Er”-ben felvilágosítja a leányt nemcsak saját belső szexuális életére vonatkozóan, hanem élesen rámutat a férfi szexuális törekvéseire is, hogy így a leány tudjon védekezni, helyesen viselkedni.

E helyen mondok köszönetet rendtársaimnak, egyházi és világi tanárnőknek, pedagógusoknak, orvosoknak szíves segítségükért és nem utolsósorban helyen Lőrinczy Editnek kedves, meleg, értékes verseiért.

Hiszem, hogy ez a könyv továbbra is az isteni Gondviselés egyik kis eszköze lesz és valóban hivatott még sok-sok magyar leánynak utat mutatni a tiszta élet felé. Ezzel a hittel helyezem az Úr szent Szívének védelmébe, Ő irányítsa azoknak kezébe, akiknek szükségük van rá, akik erőt meríthetnek belőle maguk és mások számára.

A szerető szívű Úr Jézus és a jóságos Szűzanya által ajánlom tehát ezt a könyvet minden leánynak, minden szülőnek és minden egyesületi vezető kitüntető figyelmébe.

A SZERZŐ

B E V E Z E T Ő

Kedves Húgom!

1932 március 25-én, nagypénteken délután havazott. A nagypénteki hangulathoz nem illett a hó. Hiszen a havat karácsonyra várjuk.

Mégis érdekes volt belenézni a hóesőbe. Kezdetben csak ritkán, lassan ereszkedett alá, később gyorsabban, nagyobb pelyhekben ringott lejjebb és lejjebb... hófehéren... szépen... csillogva.

Végre a fehér, tiszta hó leért a földre... és eltűnt fehérsége... eltűnt szépsége... eltűnt ragyogása... Összezsugorodott, elolvadt, sárrá változott, melyet az ember kikerül.

Valóban nagypénteki hangulat!

A bűnösök sorsai

*

Most is hullik szemem előtt a hó. Szemem előtt sok lélek lebeg. Látom a leányok százait, ezreit, millióit. Látom a magyar leányokat. Látom fehérségteket, de látom a piszkos enyészetet is!

Kedves Húgom, mi lesz veletek? Hová szálltok? Útszéltre? Sárba? Fertőbe? Oda, ahol lábbal taposnak? Nem akartok tovább élni, tündökölni? Engeditek, hogy a szerelem szele elvigyen... bárhová... akár a sárba is, a végső enyészetbe?

Nem! Nem engedem, hogy gondatlanul elhulló, észrevétlenül elenyésző kis pehely légy! Ez fájna! Sírnál tudnék pusztulásodon!

Vedd hát ezt a könyvet! Add oda minden barátnődnél! Olvassátok! Azért írtam, hogy meg ne vakítson a jeggyűrű hamis fénye, nehogy — mint a fehér hópehely — a jeggyűrű utáni hullásban a fájó bűn mocsarában elpusztuljatok!

*De mindehhez a te és leánytestvéreid akarata,
harca, küzdelme, győzelme kell! Saját boldogságto-
kat csak ti magatok alapozhatjátok meg!*

Ezért most harcra szólítalak benneteket! Diadalra kell vezetni azt a kereszteshadjáratot, melyre XII. Pius pápa szólította fel a leányokat, melyet Mihailovics Zsigmond, a magyar katolikus akció országos igazgatója megkíván minden magyar leánytól és minden egyesülettől!

Amióta a könyv már tízezer leány kezében forog, azóta szinte mind a tízezer beállt a kereszteshadjáratba. Sok oldalról érkezik hozzám a győzelem örömhangja. A harc gyönyörűen indult. Győzelmünk biztos!

Igaz, jöttek szomorú levelek is. A gyengék legtöbbje főképp a csókról szóló részt ítélte túl szigorúnak. És a vége? Beszéljen az ő nevükben a halálos sebeibe majdnem elpusztult leány: „Önmagam szomorú esete is igazolja, hogy a könyv minden részét pontosan be kell tartani. Ezt annyira átláttam, hogy az édes Jézusnak esküt tettem: Jegygyűrű előtt csókot nem engedek többet! Megint gyakran áldozom. Úgy érzem magam, mintha a jó Istentől egy tiszta fehér ruhát kaptam volna ezzel a jelszóval: Ha az eljegyzés előtt megengeded a csókot, elveszted ezt a ruhát is és vele együtt ezt az édes lelki megnyugvást is!”

A győzelem boldogsága, a bukás fájdalma igazolja: minden leánynak a maga környezetében kereszteshadjáratot kell indítania! Senki sincs alóla fölmentve!

Vedd tehát ennek a kereszteshadjáratnak kézikönyvét és ne felejtse el, hogy minden fejezete, mondata, utasítása — szabály számodra.

Föl tehát a szent kereszteshadjáratra!

Ezer és ezer kis katona, a győzelem vár!

Légy erős!

Ezt üzenem szeretettel Krisztusban

Bátyád.

AZ ALVÓ CSIPKERÓZSA

A kereszteshadjárat első győzelme:

*Diadalra viszem a tiszta szerelemről
szóló krisztusi tanítást!*

AZ ÁLOMVILÁG

Nem tudom, kedves húgom, szegény vagy-e vagy gazdag, sok szenvedés, nélkülözés között telnek-e napjaid, vagy öröm, boldogság-e az osztályrészed. Nem tudom. Egyet azonban tudok. Azt, hogy a jól eltöltött nap után éppúgy, mint a keserűséggel telt, nehéz órák után szívesen hajtod álomra fejedet.

Megértelek. Hiszen az álom megnyugtat, felüdit. Ha az álom tündére jókedvében van, színes álomvilágba visz mosolygó virágok, dalos madársereg közé. Vagy leül az ágyad szélére és halk, lágy hangon mesél-mesél egy meseországáról, ahol mindig ragyogóan kék az ég — ahol a fűben nem lapang kígyó — ahol sohasem hervad el a virág...

Oly jó így pihenni. Oly jó az álomvilágban élni.

Oly jó, oly bájos, ha a leány, még amikor ébren van is — álomvilágban él... olyan tisztán... olyan üdén... olyan hófehér-öntudatlanul. Hogy semmi rosszat ne lásson. Hogy lelkét semmi ne zavarja.

Milyen ez az élő álomvilág?

Olvasd ezt a levelet.

„Az én tavaszom virágos, tiszta volt. A fák, bokrok, virágok szinte megszemélyesültek, testvérü-

kül fogadtak, szerettek engem. Ha sétáltam közöttük, szóltak hozzám halk, muzsikáló hangon. Csak én hallottam, mert én megértettem a lelküket. Ez volt az én titokzatos birodalmam. Az embereknek nem szóltam semmit, mert ők sohasem értettek meg és azt mondták volna, hogy különc vagyok, s ez fájt volna nekem.

Sohasem vágytam megismerni olyan titkokat, melyekről a „nagyok” beszéltek, suttoztak. Én ezekről a titkokról nem tudtam, nem is akartam tudni. Valami ösztönös védekezéssel fátyolt vontam magam elé, hogy ne lássak, ne halljak semmit.

Engem végtelenül bántott az emberek hangja, ahogy a szerelemről és az azzal kapcsolatos dolgokról beszéltek. Ebből a bántó hangból azt éreztem, hogy lelkem számára káros lesz ezekből bármit is megtudni, és becsuktam a világ elől lelkem kapuját. Így történt, bár talán hihetetlennek hangzik, hogy a modern világban késő nagyleánykoromig nem tudtam semmit. A férfi és a nő kapcsolata ismeretlen volt előttem.

Úgy jártam a világban, mint aki saját tündöklő szép várában él és nem látja meg maga körül a zajló életet. Ebben a lelkiállapotban lettem szerelmes. Nagyon melegen, tiszta szívvel, egész lélekkel tudtam szeretni. De csak testi vonatkozások nélkül. A csókra még csak nem is vágyódtam, sőt egyenesen bántott, hogy miért kell a kettőt az embereknek összekapcsolni.

Barátnőim, hozzátartozóim szinte tiszteletben tartották elzárkózásomat és előttem az élet titkairól semmit sem beszéltek.

Igy jártam én halk, szinte lebegő léptekkel az én álmvilágomban, ahová nem jöhetett be semmi, ami rossz vagy ami attól idegen.”

A jó Isten, kedves húgom, valahogy ilyennek, ehhez hasonlóan finomnak akart látni minden leányt, téged is. Így sokkal szebb az élet és boldogabb!

Úgy örülnék, ha a te tavaszod is ilyen virágos és tiszta lenne!

Oly jól esnék, ha téged is bántana az emberek hangja, ahogy sokszor a Teremtő legkomolyabb s egyik legszentebb adományáról, a szerelemről beszélnek.

Csak hasznodra volna, ha nem akarnál mindent idő előtt megtudni és becsuknád néha lelked kapuit a világ előtt.

Kedves húgom! Ha ily tisztán, ily halk, lebegő léptekkel tudnál járni az életnek — néha bizony sáros — utain!

Milyen boldog lennél! Milyen megelégedett!

Mondd, nem vágyódsz utána?

KIMÉLETLEN BEAVATKOZÁS

A levelet tovább folytatom.

„Alig voltam 23 éves, amikor váratlan katasztrófa dülta fel lelkemet. Jött valaki, aki kíméletlenül kiragadott álomvilágomból, amit magamnak építettem. Széttépte a jótékony-fátylat, amely eltakarta előlem a világot. Ráébredtem a valóságra, amit a többiek már régen tudtak. És akkor az a hihetetlen dolog történt, illetve változás állt be lelkemben, hogy a tudás birtokában felébredtek bennem az idegen vágyak. Éspedig oly mértékben, hogy azt előző, ideális, tiszta életem után sohasem hittem volna.

Akkor rendkívül szerencsétlennek éreztem magamat. Beigazolódott a valóságtól való félelem. A tudás meghozta az annyira rettegett, az idegennek vélt vágyakat is, amit addig a tudatlanság nem idézett fel.

Kimondhatatlan szenvedésben volt részem. A testem követelt, a lelkem riadozott, szégyenkezett.

Bár fáradtan kerültem ki a harcból, mégis a lelkem győzött — hála Istennek.

Ilyen volt a durva beavatkozás miatt testi szerelmem: rossz és nem nekem való. Lelkem ugyanis még mindig a régi vágyakkal volt tele. Még mindig tiszta volt és a régi finom világba húzott vissza!”

Itt ismét megállok.

Úgy érzem, kedves húgom, hogy sajnálkozol leánytestvéreden. Részvétellel vagy iránta. Vagy talán szemrehányást teszel neki? Miért élt álomvilágban? Miért nem akarta előbb megismerni az élet titkait?

Ne vessünk rá követ! Ami vele történt, arról talán nem is tehetett. Ő csak a kihívó hangot kérülte. Ezt nagyon is jól tette. Az volt a baj, hogy senki sem szólt neki erről tapintatosan, és az, hogy valaki durván, kíméletlenül tört be tiszta lelkébe. És ez annyi leánynak a tragédiája. Amikor nem az Isten által elgondolt finomsággal világosítják fel őket, hanem durván, nyersen, kíméletlenül, — szinte azt mondhatnám — sátáni feketelelkűséggel.

Ó, ha tudnád kerülni a lélekrombolókat! Ha nem hallgatnál azokra, akik suttognak, titkolóznak, sejtelmesen, gúnyosan mesélnek, titokban gyanús könyveket nyomnak kezébe, megzavarják lelked egyensúlyát.

Ha tudnád ezeket kerülni!

Akkor nem éreznéd magad oly szerencsétlennek. Nem kellene kimondhatatlanul sokat szenvedned.

„IGY NEM FÁJDALMAS”

„Ezután elérkezett életem harmadik fázisa, amikor eljutottam az én meleg, finom lelkű uramhoz és az ő szerelmén át annak a valóságnak a megismeréséhez, amely így már nem fájdalmas. Lelkem is megnyugodott. Mellette vissza-visszatérek az én

álomvilágomba is, ha pedig a valóságban vagyok, ott is találok lelkemnek megfelelő jót és szépet. És a valóságnak ezt az újabb és áldásos megismerését az apostollelkű uramnak köszönhetem. Ő gyengéd szeretettel, óvatosan ismertetett meg az élettel és annak titkaival. Ő volt az első és az egyetlen, aki tudta, hogy erőszakkal a lelkemen csak halálos sebeket ejthet. Érezte, hogy csak a legnagyobb óvatossággal vihet bele engem a valóságba, nehogy összetörjek az új megismerés súlya alatt. Az ő fennkölt szerelme elvette a dolgok fájó életét.

Ő mellette az életből, a férfi és nő kapcsolatából szentség lett számomra, melyet a jó Isten adott nekünk. Erről a szentségről az én uram mindig szinte áhítattal és komolyan beszélt. Most már tudom, hogy a házassággal kapcsolatos dolgok megismerésétől azért idegenkedtem eleinte, mert az emberek hangja csúnya, bántó volt, amint erről a tárgyról beszéltek. Az ő durvaságuk, nyerseségük sértette a lelkemet. Pedig a valóság igazi arcában azt ismertem meg, hogy a férfi és nő egymáshoz való viszonya szent. Igen, szent! A házasságban szentség! Csak azzá kell tennünk. Csak olyan hangon szabad róla beszélnünk!”

Ennél a leánynál, fiatalasszonynál tehát nem az volt a baj, hogy ismerte, meglátta az életet és annak titkait. Nem. Hanem az, hogy nem úgy tárták elé, mint ahogyan a jó Isten csodálatosan tervezte.

Azért nagyon kívánom, kedves húgom, hogy te is mindig a jó Istenhez menekülj és azokhoz, akik Isten nyelvén, szentül tudnak a házasságról, az élet titkairól beszélni. Ha valami homályos, vagy ha új kérdőjel mered lelked elé, ne fordulj akárkihez. Zavart okozhat. Összetörhet. Szerencsétlenné tehet! Menj mindig olyanokhoz, akik megértik a te finom lelkedet, akik maguk is finomak és a szentség komolyságával magyarázzák meg a Teremtő legcsodálatosabb titkát és legszentebb terveit.

AZ ELSŐ FÉRFI ÉS NŐ

Most pedig, kedves húgom, néhány fejezeten át egy igen finomlelkű papnak, püspöknek, dr. Tóth Tihamérnak szavait szeretném szinte szóról-szóra idézni. Oly szép, amit ír. Oly fölemelő. És olyan szent.

Szerte a földkerekségén erdők sűrűje zöldellett. Kápráztató formában virágzott minden tavasz; víg madárdal trillázva szárnyalt a lenge szellő lágy ölén. Csupa élet, csupa erő, csupa feszülő energia volt minden...

Ekkor teremtette meg az Isten az első emberpárt. Egy férfit és egy nőt. A férfi és nő két nem, mindkettő teljes lény magában is és mégis egymást kell kiegészíteniök. A két nemből együtt valósította meg a Teremtő teljesen az „ember” eszméjét. Mindkét nemnek megvan a maga különleges saját-sága, de a férfi és a nő csak egymást kiegészítve adják az „ember” teljes fogalmát.

A férfinak jellegzetes tulajdonsága a bátorság, a tettekre készséget igénylő alkotó munka. Akarata kemény, jelleme szilárd, elhatározásában kitartó. Öröme telik benne, ha gránitkemény, széles homlokát győzedelmesen, daccal szegezheti az életküzdelmek ezernyi viharának.

A nőt összetörné — ha egészen egyedül van — az életért folytatott küszködés. Az ő életéhez legjobb talaj a család puha fészke, ahol kifogyhatatlan szeretettel és meg nem szűnő odaadással ápolja, gondozza otthonát, gyermekeit, és mosolygásra simítja a nehéz munkából hazatérő férjeurának komoly vonásait. Alkotóereje nem olyan lendületes, mint a férfié, de nagyobb a türelme és kitartása.

Az emberiség számára, kedves húgom, a leg-szebb gondolatokat éppen azzal valósította meg Isten, hogy két nemet teremtett. A családi élet ki-

meríthetetlen bája, a hitvesi és gyermeki szeretet, sőt a családon át a honvágy s részben a hazaszere-
tet is éppen a nemek különbözőségén alapulnak.

Tehát kell férfi a világba és kell nő. Kell a férfi ereje mellé a nő gyöngédsége. Kell a férfi tüzes tettekrezsége mellé a nő szeretete, szépsége, mélyebb érzelmessége. A két nem elválaszthatatlanul egymásra van utalva. Ezért helyezte a Teremtő az első nőt az első férfi mellé és ezért alkotta meg mindjárt az emberiség kezdetén az első családot.

A TEREMTŐ TERVEI

De a két nem létrehozásával, kedves húgom, még sokkal mélyebb, szentebb tervei is voltak Istennek. A kettős nem által egyúttal teremtő erőt is adott az embereknek. Azt akarta, hogy az ő teremtő munkájának egyrészét ők vegyék át, és azt a részt, melyet a halál út az emberek között, egyre új meg új emberivadékok létrehozásával pótolják.

Ez volt, kedves húgom, a Teremtőnek végtelenül főséges, titokzatos terve a házasság megalapításával. Isten szándékai szerint tehát a tiszta érintetlenségben kifejlődött, erőből duzzadó ifjúra és leányra úgy kell tekintenünk, mint egy testté vált isteni teremtő gondolatra.

Mindnyájan tanultatok a hittanórákon, hogy Isten az első két embert — Ádámot és Évát — közvetlenül maga teremtette. De előbb-utóbb minden leányban felvetődik a nagy kérdés: Hát a többi embereket ki teremtette? Isten teremtette közvetlenül, úgy, mint az első emberpárt? Ha nem, akkor hogy kerültek ezek a földre? És egyáltalában hogy születnek a földre a kisgyermek?

Hát bizony, kedves húgom, ez végtelenül

komoly kérdés. Ez minden leány tudásvágyát előbb-utóbb felkelti.

Hát figyelj csak ide, kedves húgom. Isten megtehetette volna, hogy minden embert közvetlenül maga teremtsen. Azonban az Ő titokzatos, szent akarata még nagyszerűbb dolgot valósított meg: minden élő lénynek (növénynek, állatnak, embernek) megadta azt az erőt, hogy ők maguk másoknak is tudjanak életet adni, mégpedig oly titokzatos úton, melynek titkait eddig a világ legtudósabb embereinek sem sikerült kifürkészniök.

Bizonyára láttad már, kedves húgom, télen az alvó fákon csendben meghúzódó rügyeket. Minden egyes rügy egy új életnek, új virágnak, új gyümölcsnek, új kis fának bölcsője. A rügyek csak a tavaszi napsugár csókját lesik, hogy bimbózni, fakadni, virágozni kezdjenek.

A virágok pedig a májusi rovaroknak vagy a friss szellőnek látogatását várják, mikor a szellő szárnyain, a méhek meg lábukon elhosszabb magukkal egy férfivirág hímiporát és ezt rászórják a nővirág bibéjére. Amint a hímipor a bibét érte, szinte azt mondhatnók, hogy két virág abban a pillanatban összeforrott az egymás iránti szeretetben.

A megtermékenyített bibe elkezd érni, nőni. Egyre nagyobb, egyre fejlettebb lesz, míg végre — pár hét vagy hónap múlva — teljes kifejllettségében lábunk elé hull az érett gyümölcs s a gyümölcsben új mag: új fának, új életnek a csírája. Így gondoskodik a Teremtő arról, hogy a természet folyton megújítsa önmagát.

AZ ÉLET FAKADÁSA

A jó Isten, kedves húgom, egészen így akart gondoskodni az emberiség megújulásáról, fennmaradásáról is. Nemző, teremő erőt adott az emberek-

nek. Valami titokzatos erőt, azt a tulajdonképpen merőben isteni képességet, amellyel új életet, új kis embert tud a világba állítani. A férfiba teremtő erőt, életmagot, a nőbe pedig parányi embercsírákat helyezett, hogy a kettőnek egyesüléséből új élő lény támadjon, új ember. Ez a nemző erő, ez az életmag s ezek a csírák éveken át öntudatlanul szunnyadnak a gyermekekben, mint a farügyek a téli hidegben.

De eljön az élet tavasza, mikor már a fiúból kifejlett férfiú, mikor a leánygyermekből felnőtt hajadon lesz. Ekkor kisüt a mosolygó, éltető nap-sugár, a férfiú szerelemre gyullad a leány iránt, a leány a férfiú iránt, az oltárnál megesküsznek és a házasság szentélyében valósággal egybeforr, egyesül a két lélek és a két test. És ez a testi egyesülés nemcsak lelki szeretettel és testi gyönyörrel tölti el mindkettőjüket, hanem úgy hat a nőben eddig szunnyadó embercsírára, kis emberbimbóra, mint mikor a mesebeli királyfi homlokra csókolta az alvó Csipkerózsát: az a kis embercsíra ebben a pillanatban élni kezd, az a kis emberbimbó fakadni, nőni, fejlődni kezd és mikor kilenc hónap múltán eléggé erős arra, hogy mint a gyümölcs kihulljon a héjból, leszakad az anyának tápláló fájáról és azt mondjuk: új ember született a világra.

Egy új gyermek, új kis ember, aki sem nem az apa, sem nem az anya kicsinyben, hanem összefoglalása az apának és anyának, egy harmadik ember, kinek élete azonban már igen sokban előre eldől az apa és az anya eddigi életmódjával, becsületes vagy vétkes régebbi életével. De ezért nincs is nagyobb szeretet a világon, mint a szülőké gyermekük iránt, aki a szó legszorosabb értelmében belőlük, az ő vérükből jön a világra. — Hogy ez mennyire igaz, olvasd el a következő levelet!

„ÖRÖMÖMBEN SIRTAM”

Fiatal édesanya írta:

„Engedje meg, kedves Péter, hogy pár szóban kiöntsem anyai örömet. Mikor megtudtam, hogy édesanya leszek, örömben sírtam. Hogyne. Hiszen már úgy vágytam édesanya lenni, hogy én is megtaníthassak valakit a legszebb imádságra: Mi atyánk ki vagy a mennyekben! És még egy másik szóra, amely annyira kedves: Édesanyám!

Hisz ez a kettő összetartozik. Isten és édesanya. Milyen szép elgondolása is a jó Istennek az édesanya! Milyen gyönyörű hivatás, mily mély titok! Ember ilyet nem tudna alkotni. Hiszen olyan szent, olyan magasztos.

Hogy én gyarló ember résztvehetek az Isten teremtményében. Én életet adhatok mosolygós, ragyogó, eleven kisgyermeknek. Az én gyermekemnek. Aki az én arcvonásaimat viseli. Akinek szeme helyén az én szemem és azé ragyog, kit Isten mellém rendelt, akit annyira szeretek. Ez olyan felemelő, oly nagy boldogság!

És maga a szent titok. Akkor, amikor Isten terve szerint a házasság szentségében testem és lelkem vele eggyé lesz, akkor maga a jó Isten kis lelket küld a szívem alatti bölcsőbe, a bársonyos puha anyaméhben most elinduló kis életbe, hogy én — a boldog anya — védjem, óvjam a kis lelket és a kis testet, Istennek ezt a drága ajándékát.

Oly fönséges gondolat! Hiszen a kis emberbimbó oly pici, oly gyámoltalan. Minden fuvallat, minden lehellet megártana neki. Nekem szabad őt védenem, táplálnom, erősítenem. Itt, szívem alatt nő, erősödik. Oly boldog érzés ez.

Még soha ilyen mély érzésem nem volt a szeretetről. Ezt csak most élem, hogy édesanya leszek.

Ó, hogy vigyázok reá, nehogy valami baja legyen és hogy ne fájjon neki semmi.

Sokszor, nagyon sokszor beszélgetek vele. Néha kitör már a vágy: én édes kisgyermekem, jöjj már, én nagyon szeretlek, nagyon! Már úgy szeretnék karjaimba zárni, magamhoz ölelni, hallgatni kicsi szíved dobogását és látni édes arcod mosolyát!

Én édes kicsi gyermekem!

Én ebben a pár szóban, kedves Péter, kimondom minden anyai szeretetemet. Már alig várom az idők teljességét. Már úgy számítgatom, hogy hány nap múlva is hallok meg édes hangját. Oly hosszúnak tűnik, de türelmesen várok, hogy erős és egészséges legyen. Akkor a jó Isten akaratából el fogja hagyni puha bölcsőjét, hiszen akkor már maga is tud élni. Már készítem a pólyát, — és mily boldogan varrogatok — puhát és meleget. Oda helyezem be őt, életem boldogságát!

Én édes kicsi gyermekem, jöjj. Siess már!

Péter, ne tessék haragudni, hogy oly őszinte voltam, de oly jól esik leírni édesanyai boldogságomat!"

OLY SZÉP EZ IGY!

Tudom, kedves hugom, most kitör belőled az érzés:

Oly szép ez így! Oly felemelő! Oly szent!

Igen, kedves húgom, ez nagyon szép! „Szentül szép!” A Szűzanya lelkületéhez hasonló. Ő, a jó Szűzanya is tele volt mélységes szeretettel a kis

Jézus iránt. Ő is beszélgetett vele. Kell-e mondanom, epedve vártal!

A Szűzanya lelke is tele volt boldogsággal! Mert igazi édesanya volt. Az igazi édesanyák pedig nagyon vágyódnak gyermekek után. És hozzá Ő méhében az édes Jézust, a tiszta Jézust hordozta. Nem csoda, hogy felkiált Szent Erzsébet látogatásánál: „Magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez az én szívem megváltó Istenem felett!”

Magasztalta az Istent, mert tiszta, szűz volt és maradt utána is mindig!

Magasztalta az Istent, mert tisztasága mellett édesanya lehetett!

Magasztalta az Istent, mert magának az édes Jézusnak adhatott életet.

Magasztalta az Istent azért is, mert a nőknek oly magasztos megbízatást adott, hogy egykor ők is édesanyák lehetnek; hogy egykor szent titkot hordozzanak magukban. Hogy védjék, erősítsék a fakadó életet. És ugyanakkor szűzanyás lelkületűek lehetnek. Sőt mi több! Szentek, hősök és vértanúk! Az anyaság, a szent anyaság vértanúi!

Igy a Szűzanya lábainál térdelve, az Ő tiszta anyaságáról és a női hivatásról elmélkedve nagyon

megérted, kedves húgom, hogy a házasság szentségéről és az azzal kapcsolatos dolgokról csak imádásos lélekkel szabad gondolkodni és beszélni.

Itt megérzed és egész mélységében átérted, hogy minden leány lelke s teste a jó Isten elgondolásában a legfönségesebb titkok hordozója. Tehát arra csak tisztán, tisztelettel, szinte áhítatos komolysággal lehet gondolni és érezni.

Itt oly világossá válik egyszerre, hogy te magad is a szent, isteni cél miatt — szent és sérthetetlen vagy. Szent és sérthetetlen és így nem lehetsz tárgya bűnös, durva tekinteteknek. Nem lehetsz csúnya beszéd központja. Illetlen, érzéki vágyak és cselekedetek tárgya.

Itt belátod, milyen helytelenül viselkednek a leányok, akik megszenteltségüket önmagukat, hiányos öltözetben járnak. Odadobják magukat mások bűnös tekintetének, gyönyörű hivatásukat kigúnyolva, a szent célt mellőzve, alacsony érzéki örömöket keresnek maguk is és keltenek fel másban is.

Te, kedves húgom, légy mindig tiszta és ebben a pontban finoman érzékeny. Ne engedj semmit, ami leánytisztaságodat valamiképp is sértené. Másold a legtisztességesebb leányt és anyát: a Szeplőtelen!

Ezt nemcsak a te finom lelked, a jó ízlés, hanem a szigorúbb isteni parancs is követeli. Hiszen a jó Istennek az élet szent forrását a legkomolyabban kell megvédenie. Azért ne felejtsd el, hogy mindaz, aki a házasság szentségének felvétele előtt az érzéki gyönyört magában bármiképpen felkelti, vagy engedi, hogy más benne bűnös cselekedettel felkeltse, vagy akár csak szóval és gondolattal ezt a gyönyört magában vagy másban táplálja — súlyos bűnt követ el önmaga és Isten ellen.

Vigyázz nagyon, kedves húgom!

Légy tisztal

Hiszen most már ismered a jó Isten gyönyörű és magasztos elgondolását.

Ezért neked már könnyű tisztának maradnod. Mert a tisztátalanság bűnébe legtöbbször azok esnek, akik nem tudják, milyen szent célra adta a jó Isten a test legfinomabb részeit. Ezek a fakadó élet hordozói, melyek tisztaságára nagy gondot kell fordítani a fiúknak és leányoknak egyaránt!

Igy már természetes, hogy a házassággal kapcsolatos szent, isteni dolgokról csak szentül, tisztelettel szabad beszélni és gondolni.

Ezért már nem felejtet el soha, hogy a szerelem nagyon komoly és szent dolgok előhírnöke. Sohasem játékszer vagy könnyű szórakozás!

Most azonban talán te is szeretnéd egy leánnyal megkérdezni:

MI IS A SZERELEM?

„Páter kérem, mi is a szerelem? Annyit gondolkodtam rajta! Pedig nagyon szeretném tudni, szerelmes vagyok-e vagy nem?”

Hogy mi a szerelem?

A szerelem a szeretet egyik faja. Aki szerelmes, nagyon szeret. De nem mindenki, aki szeret, szerelmes. Mert nagyon sokféle szeretet van. Ezt te is nagyon jól tudod.

Te szereted édesanyádat, édesapádat. Hiszen annyi jót adtak neked. A legtöbb leány nagyon melegen szereti jó szüleit. — Ez a szülők iránti szeretet.

Azután a jó családban a testvérek szeretik egymást. És ez megint más szeretet, mint ahogyan édesapát, édesanyát szeretitek. A szülők iránti szeretetbe a hála is belevegyül. Ez egyik fővonása.

Megint másképen szereted a barátnőt vagy barátot, akikkel együtt nőttél fel, akikkel sokat játszottál. Ez is egészen különálló szeretet.

Megint más a tanító, tanár vagy jóakaró iránti szeretet.

A leányok sokszor lángolnak, lelkesednek valakiért. Mondjuk egy bajnokért, színészért, színésznőért, tanárnőért vagy másért. És ez még mindig nem szerelem.

A szerelem még ennél is több, sokkal több.

A szerelem nem lehet akárkik között. Az Isten, a jó Isten által elgondolt szerelem csak férfi és nő között lehet. A szerelem nagyon meleg szeretet férfi és nő között. A szerelem, mint már mondtam, olyan szeretet, mely komoly és szent dolgok előhírnöke. A szerelem az a bensőséges, meleg szeretet, mely a férfit a nőhöz, a nőt a férfihoz kapcsolja és melynek következménye, hogy az oltár, a pap előtt örök hűséget fogadnak egymásnak egymás kölcsönös megsegítésére és támogatására. A szerelem az a meleg nap, mely a házasság szentségében életre kelti az alvó Csipkerózsikákat, mint ahogyan életre kelnek az alvó rügyek kint a szép természetben a tavaszi szellő fuvallatára.

A szerelem tehát mély szeretet felnőtt férfi és felnőtt leány között, mely a házasság szentségében örökre összeköti a kettőt egymás kölcsönös segítésére és drága gyermekek fölnevelésére.

A HÁRMAS SZERETET

Hogy a szerelem mélységeit még jobban megismerd, magasztos érzését még jobban megbecsüld, kifejtem neked kedves húgom, még azt is, hogy a szerelem hármasszeretet összetétele. A szerelemben három érzés, három vágy találkozik, melyek szinte összevegyülnek és így együtt adják a szerelem melegségét.

A szerelem első része: a leki szeretet. Ez nem más, mint a szívnek a vágya, hogy valakit szeretessen és valaki őt viszontszeresse. Egymást önfeláldozóan támogassák, segítsék.

A második része: a gyermek iránti szeretet, vágy a gyermekeknek életet adni, őket felnevelni.

A harmadik része: a testi szeretet. Ez nem más, mint a testi vágy, nemi ösztön, mely pusztán testi gyönyör után vágyódik.

Nagyon fontos, kedves húgom, hogy még a következőt is megjegyezd! De ez nagyon fontos ám!

A leány szerelmében általában a legerősebb a lelki szeretet. Még nagyon de nagyon erős a gyermek utáni vágy is. És a legtöbbször hosszú, hosszú ideig — néha mindig is — hiányzik a testi vágy.

Azért fontos ezt tudnod, kedves húgom, mert a fiúnál nincs így. Erre később még kitérek.

Most azonban csak nagyon jól jegyezd meg, hogy minél nőiesebb a leány, minél finomabb, minél tisztább, minél jobban megközelíti a jó Szűzanyát és minél inkább felkészül nagy hivatására, annál melegebb nála a lelki szeretet és a gyermek utáni vágy és annál inkább alszik a testi vágy.

Magának a jó Istennek az akarata ez! Ő, aki oly szeretettel teremtett bennünket, Ő irányítja életünket is. Ő így akarta, hogy a leányban a legerősebb, a hangadó a lelki és a gyermek iránti szeretet legyen. Mind a kettő a legszebb, legnemesebb, legönzettelenebb női vonás.

Épp ezért mondjuk, hogy a leány nemesebben gyengédebben, önfeláldozóbban, jobban szeret, mint a fiú.

Ennek így kell lennie! Ugye a te szereteted is ilyen lesz, kedves húgom?

A LELKI SZERETET

Tudom, szeretnéd okosan, komoly nagyleányhoz méltóan, egész mélységében megismerni Istennek legszebb ajándékát, a lelki szeretetet. Ezt átélni és gyakorolni is akarod és így a Teremtő tetszése szerint kívánsz szeretni.

Vágyad nagyon jól! Ha boldog, tiszta leány akarsz maradni a házasságig, ha azt akarod, hogy ne légy a legcsúnyább bűnök rabja, esetleg valakinek rabszolgánője, akkor mindig csak lelkileg szerezess és ne engedd, hogy bármi módon is az alacsony érzelmek erősödjének benned!

Mi tehát a lelki szeretet legfőbb vonása?

A lelki szeretet legfőbb vonása egyrészt az önfeláldozás, másrészt a testi kapcsolatok kizárása. Ez világos lesz mindjárt előtted a következő levelekből:

„Szeretek valakit nagyon és meg tudnék érte halni, annyira szeretem. Ha meglátom, a szeretettől csak úgy lángolok. Ha arra kerül a sor, hogy beszéljek vele, csak nézem őt és hallgatok. És néha azt hiszem, hogy belehalok, annyira szeretem. De csak a szívem van tele szeretettel. És nem kívánok tőle semmit, csak azt, hogy ő is a lelkével szeressen.”

Vagy olvasd ezt a levelet:

„Ó igen. Legnagyobb boldogságnak tartom — lelkileg szeretni valakit. Érte élni, feláldozni magam az ő jólétéért. Nem sajnálom az áldozatokat sem, csak a sajátomnak, enyémnek tudhassam. Szeretem őt minden testi kapcsolat nélkül.”

Igy ír a harmadik is:

„Azt hiszem, a szeretetem lelki volt. Azért gondolom ezt, mert nagyon szerettem és azt kívántam, hogy ő legyen boldog. Ha én szenvedtem, azt nem bántam. De fájt, ha őt szomorúnak láttam. Boldog voltam, ha mosolygott. Nem kívántam, hogy átöleljen vagy megcsókoljon. És ezt a jegygyűrűig nem is engedtem. Utána is csak finoman. Nem magamért, csak azért, hogy őt boldoggá tegyem.”

Nem folytatom tovább. Ezekből világosan látod, hogy a lelki szeretet a másik boldogságának a keresése. Unzetlen önfeláldozás. Az a vágy, hogy neki mindent odaadjon, érte mindent megtegyen. „Csak

ő az enyém legyen. Csak elfogadja tőlem a jóságot. Csak szeressen. Engedje magát nagyon szeretni. Nem kell a testi vágy. Nem is engedem, hogy hozzám nyúljon. A csók is csak a jegygyűrű után jöhet."

Sok leány, kedves húgom, azt hiszi, hogy a csók még a lelki szeretethez tartozik. Ezért jóhiszeműleg megengedik a csókot maguknak és a fiúknak is. Nos, kedves húgom, ez tévedés! A csókról később még sokat írok, de itt kiemelem már, hogy felnőtt fiú és leány között a csók lehet ugyan a lelki szeretet kifejezője, de ugyanakkor annál már sokkal több is, de főképen a fiúnál a testi vágy felkeltője vagy enyhébb megnyilatkozása: Ezért, ha tisztán lelkileg akarsz szeretni, a csókot nem engedheted meg.

Oly kedvesen ír egy leány, akinek a lelki szeretetről beszéltem: „Mostantól kezdve szerelmemet átalakítom lelki szeretetté. A jó Istenben és a jó Istenért! Ugye így jó? Azt akarom, hogy a szerelmem lélektől áthatott legyen, önfeláldozó és tiszta. Eddig a sátán nem egyszer meg is zavarta bennem a tiszta szerelmet, sőt néha a bűnös gondolatoknak engedtem is, de máttól kezdve minden megváltozik. Isten segítségével győzni fogok! Úgy fáj, hogy nem voltam eddig elég erős. Oly szép a tiszta, önfeláldozó lelki szerelem. Érzem, hogy csak ez boldogít igazán!"

Boldog akarsz lenni, kedves húgom?

Legyen akkor a te szereteted is tiszta és önfeláldozó.

BŰN-E A SZERELEM?

„Már egy-két éve nyugtalanít egy kérdés. Nem mertem soha senkitől megkérdezni. Most leírom ezt néhány szóban: Péter, bűn-e a szerelem?

Azt hiszem, az eddigiek elolvasása után a választ te is megírhatnád, kedves húgom. Azt hiszem,

világos már előtted: a szerelem, az Istentől elgondolt szerelem nem bűn. Nem lehet bűn, hiszen maga a jó Isten adta. Amit Ő ad, az jó. Amit Ő ad, az nem lehet bűn.

Sőt azt szoktam mondani, hogy a helyes szeretetért még külön jutalmat kapnak az emberek a mennyországban. És ez nagyon is igaz. Ha valaki helyesen, Isten akarata szerint tud szeretni, — akkor és úgy, ahogy Ő adja — ezért külön jutalmat kap a jó Istentől.

Ugye milyen megnyugtató ez. Itt a földön is szabad szeretni, boldognak lenni és a jó Isten a boldogságért, a helyes úton keresett és élvezett boldogságért külön megjutalmaz! Milyen jó tudni, hogy a katolikus leány szerethet nagyon, egész lélekkel és még jutalmat is kap érte az égben... Ő, mily jó ez így. Mily jó tisztán szeretni! Az többszörös boldogság!

De a szerelem lehet bűn is. Vagy inkább azt mondom, hogy a szerelem lehet bűnös is! Mint ahogy a tűz világít és melegít, amíg vigyáznak rá, — de pusztulás és kormos üszkők maradnak utána, ha szabadjára engedik.

Ijvedve kérdezed, mikor bűn, mikor bűnös a szerelem?

Bűn akkor, amikor a leány a lelki szeretet helyett és mellett enged a testi vágyaknak, a bűnös gyönyörnek. Bűn az, amikor a leány már gondolatban beleegyezik ilyen vágyakba, bűnös szándékkal olvas, beszélget, ugyancsak abból a szándékból megengedi a csókot, ölelést, cselekedetet. Másban hiányos öltözködés, kihívó viselkedés, csók, ölelés által ezt az érzést felkelti vagy táplálja.

Ha tehát tisztán lelkileg akarsz szeretni, akkor ezeket ki kell kapcsolnod életedből hófehér leányságod idején. És ha jön a kísértés, a nem egészen tiszta gondolat, a vágy a csók után — te, kedves húgom, határozott, kedves bájjal mondd: „Most nem!

Most leánytisztasággal akarok szeretni. Finom, önfeláldozó akarok lenni. Feláldozom ezeket az érzéseket, vágyakat a mély, a lelki szeretetért: A házasság szentségében elfogadom hálával a jó Isten kezéből, de addig nem kell. Hiszen olyan szép a tiszta, önfeláldozó, lelki szerelem!”

Igy a szerelem nem bűn!

Igy szabad szeretni!

Igy a Szűzanya gyermeke maradsz!

Igy jutalmat kapsz érte a mennyországban!

AZ ELSŐ SZERELEM

Egyszer hosszú ideig megfigyeltem a kis gólyákat. Házunk kéményén, puha fészekben, édesanyjuk védőszárnya alatt biztonságban éltek. Azután lassan megnőttek. Itt-ott már szárnyukat is ki-kinyitogatták. Valamivel később már csapkodtak is velük, de nem tudtak még felemelkedni.

Nemsokára láttam, hogy a szárnycsapkodással együtt egyszerre fellökték magukat a magasba. Így sikerült nekik a fészek felett egy méterre is felrepülni. Ettől kezdve állandóan kísérleteztek.

Egy szép napon a legfejlettebb, legerősebb gondolt egyet, összeszedte minden erejét és bátortalanul bár, de elszántan ellökte magát a fészektől és egyszer-kétszer körülrepülve a házat, kicsit szénézett a világban, azután visszatért a fészekbe.

Ez az első repülés mintegy előjátéka, bevezetése volt a repülés nagyszerű művészetének, mely sokszor gyönyörködteti az embereket.

A jó Isten által elgondolt nagy szerelemnek is van előjátéka, kedves húgom, ha ugyan szabad az első szerelmet annak nevezni.

Amikor a leány felserdül, jóllehet még egyáltalán nem „nagylány”, akkor ébredszik szívében az

első szerelem is. Valami vonzódást, valami melegséget érez. Rádöbben, hogy szerelmes. Hogy vágyódik valaki után . . . Hogy szeretné sokszor látni, hangját hallani, viszont őt is boldoggá tenni.

Sok leány a szerelemnek ezt a kis feslő bimbóját „nagy” szerelemnek tartja. Nem is veszi észre, hogy ez nem az a komoly, mély szerelem, amely egy életre szól. Hiszen oly gyerekek még mind a ketten! Komoly szerelem pedig csak nagyleány és felnőtt férfi között lehet.

Azért, kedves húgom, ha az ilyen „nagy”-nak hitt „kis” szerelem megszűnik, az első vagy második szeretetszálak szétszakadnak, ne aggódj miatta! Sőt néha az sem baj, ha a nagy és komoly szeretet szűnik meg. Hiszen a szerelem célja az örök hűség, örök támogatás. És jobb, ha a házasság előtt szűnik meg, mintha utána kerülne sor a megnemértések sorozatára.

Sok leány oly nehéz szívvel, szinte kétségbeesve fogadja az első csalódást. És úgy gondolja, hogy mást nem tud már szeretni. Pedig nem így van. A legelső szerelmek majdnem mindig felbomlanak. Csak virágfüzerek, melyek színesek, illatosak, de hamar elhervadnak és elszáll az illatuk. És a leányok később megértik, hogy nem ő volt az igazi, az, akit az Isten nekik szánt.

Te, kedves húgom, ne légy az érzések rabja. Ha fáj is majd egy-egy szép emlék, egy-egy meleg kapcsolat eltűnése, tudnod kell, hogy valaki más vár rád, hogy a jó Isten más mellé rendelt, hogy mástól kapod meg az értékes gyűrűt! Az Isten gondviselése szent, bölcs! Érdemes reá hagyatkozn!

MÉG NEM VOLTAM SZERELMES

Nagyon érdekes ez a levélke is:

„Fiukkal eddig még nem foglalkoztam. Az igazat megvallva, nem is érdekeltek nagyon. Sokszor

elgondolkodom azon, jó-e ez, vagy jobb volna-e az ellenkezője. Ugyanis tizenöt barátnőm közül egyedül én nem voltam szerelmes. Most nem tudom, hogy ez a rendes vagy a másik. De ne tessék most azt gondolni, hogy hirtelen majd beleszeretek valakibe, hogy ne maradjak le a többiek mögött. Ó, nem! Még most sem érdekelnek annyira, hogy ezt megtegyem. Különben most nem is lenne áldásos dolog rám nézve, mert vizsgákra készülök. Csak szeretném tudni, jobb-e, ha minél később leszek szerelmes.”

Jobb, kedves húgom. Határozottan jobb!

Hiszen akkor már okosabb is vagy, akkor jobban megértesz sok mindent. Akkor a szerelem tartósabb is.

Azt is jól teszed, hogy nem akarsz hirtelen beleszeretni valakibe. Mert látod, vannak leányok, akik nem akarnak lemaradni és mindent megtesznek azért, hogy szerelmesek legyenek, — ugye milyen rosszul hangzik — és ezek nagyon szerencsétlenek! Ezt ne tedd soha! Ez nagyon, de nagyon veszélyes!

Jó, jobb, ha még alvó Csipkerózsza vagy. Tiszta és érintetlen. Szinte semmit sem tudsz a szerelemtől, csak annyit, amennyit egy nagyleánynak tudnia kell. Ha innen és más jó könyvből, jó emberektől megismered a szerelem titkát, akkor magad is rájössz, hogy jobb, sokkal jobb, ha a szerelem később jelentkezik, mint korán.

De az is lehet, hogy egyáltalán nem jelentkezik. És ez sem baj. Nem lesz minden leányból édesanya. Nem is lehet. A jó Isten egyeseket önálló pályára hív az életbe, vagy egyenesen magának foglal le. Ezeknek a leányoknak a szíve is tele van szeretettel. Szeretik hivatásukat. Szeretik az édes Jézust, akinek örök hűséget, örök tisztaságot fogadnak.

Egyáltalán nem lehet mondani, hogy azok boldogtalanabbak. Ó, nem. A jó Isten még nagyobb boldogságot tud adni, mint az emberek. Az édes

Jézus tiszta leányának, jegyesének lenni nagyobb boldogság, mint a földi szerelem. Az édes Jézust lehet csak igazán tisztán és lélekkel szeretni! És a lelki szeretet, egy áldozatos életet átszövő istenszeretet sokkal boldogabbá tesz, mint a szerelem.

Te, kedves húgom, mint az alvó Csipkerózsza, várj és tedd királynőivé, kedvessé lelkedet. És ha a földi szerelem meleg szellője fölébreszt, örülj, adj hálát érte a jó Istennek, légy boldog! — Ha pedig elalszol örökre a világ számára, s csak az édes Jézus ébreszt fel, nyisd fel rá meleg szemedet és szerezd Őt tiszta leánylelked egész melegével. Add át magad neki! Légy boldog, hogy az édes Jézus magának választott!

OLY SZÉP A LEÁNYTISZTASÁG!

A kereszteshadjárat második győzelme:

*Kiharcolom magánéletemben és barát-
nőim között a hólehér tisztaságot!*

FELKÉSZÜLNI A LELKI SZERETETRE

Mondanom sem kell, kedves húgom, hogy a lelki szeretetre készülnöd kell! Ezt nem lehet ingyen megkapni. Minden leányban megvan a vágy a lelki szeretet után. Ez a hajlam természetes is. Ez uralkodik a legtöbb leányban, ha ugyan meg nem rontották.

A jó Isten is úgy akarta, hogy a lelki szeretet legyen a leányok, a tiszta leányok ismertetőjele. Ó, mily bájos a hófehér, a tiszta leány! Kedves húgom, ezt le sem lehet írni, még csak megközelítőleg sem!

Hiába akarnám most eléd varázsolni a legillatosabb fehér rózsát. Hiába szeretném figyelmedet fölhívni az érintetlen lilium tündöklő szépségére. Hiába is hivatkoznék zöld pázsit, nefelejcs között csacsogó kristálytisza patakra vagy az üde, ragyogó napsugárra. Ez mind semmi. Ez mind eltűnik a tisztaságban tündöklő leány szépsége mellett!

Elhiheted, hogy a sértetlen tisztaság, a bájos, üde érintetlenség a leányok legszebb ékszere, mindig divatos, legékesebb ruhája, a legbiztosabb szépítőszer!

Ó, ha ezt megértenék a leányok! Ha megértene ezt te is, kedves húgom! Ha nem az lenne minden vágyad, hogy ilyen-olyan ruhában járhass.

Hogy ez vagy az az ékszered díszítsen. Hogy a ki-próbált és ki nem próbált krémek, festékek és púderek hosszú sora álljon szekrényedben. Hanem az lenne minden vágyad, hogy egészen hófehér, egészen tiszta légy! Ó, akkor mennyire üdébb, kedvesebb, szebb, — és ami sokkal fontosabb — boldogabb lennél!

De erre fel kell készülni.

Mert a jó Istennek ezt az adományát sok minden leronthatja. Finom tisztaságodat sok veszély fenyegeti. Nem is sejtöd, honnan, ki és mi támad ellened. Csak a végén veszed észre, hogy vesztettél tisztaságodból, szépségedből és... a boldogságodból. Pedig szinte ezernyi-ezer veszély fenyeget! Ezernyi-ezer az ellenség. Ezek nemcsak kívüled vannak, de önmagadban is ott hordod a tisztaságodra törő ellenséget.

Mert bizony az eredeti bűn után az akarat rosszra hajló lett. A test a lélek ellen támad. A tiszta lelki szeretetet megzavarják a testi vágyak. Majd a sátán is közbeszól. Kísértések jönnek. És hogy teljes legyen a támadás, a világ is csábítani kezd.

Neked ezek között a veszélyek között kell megőrizned hófehér tisztaságodat. Nemcsak megőrizned; erősítened és növelned is! Neked ragyogó szemmel, emelt homlokkal, tiszta, ártatlan mosollyal kell a csatát megvívnod — legnagyobb kincsédért — tisztaságodért! Mert lehet! Mert kell! Mert csak így leszel boldog!

Minél tisztábban őrzöd meg magad, kedves húgom, annál finomabb lesz egész lényed. Minél fehérebb tested-lelked, annál mélyebb, tartósabb lesz később szereteted. Minél többet küzdesz most, annál több pihenés jut ki később. Tisztaságod nyomán majd boldogabb érzések fakadnak, bimbóba szökkennek és egy szép napon kinyílik nagy örömödre a lelki szeretet hófehér rózsája.

Lám, erre kell felkészülnöd!

Ezért kell tisztaságodat megőrizned!

GONDOLATVILÁG

TISZTÁN, VIDÁMANI

„Tisztán akarom megőrizni lelkemet, — írja egy leány — hogy könnyen, vidáman élhessek. Ha végigmegyek az utcán és tudom, hogy tiszta vagyok, kacag körülöttem minden. Ilyenkor dalolni szeretnék, a lelkem kacag a boldogságtól, lépteim könnyűvé lesznek, szinte repülök. Oly jó ilyenkor nyíltan belenézni minden ember szemébe. Hiszen nincs mit titkolni! Olyan nagy boldogság tisztának lenni! Én sokszor örültem már ennek, mert ez gyakran eszembe jut. Én mindig is tiszta maradok, mert mindig boldog akarok lenni. Ó, mily boldogság a tisztaság! Ezért kérem az égi Édesanyámat, hogy segítsen ilyen tisztának megmaradni, mert az erős akaratom már megvan hozzá! Szinte legfontosabbnak tartom, hogy gondolataim tiszták legyenek. Nem engedek be semmit gondolatvilágomba, ami nem teljesen tiszta. És ha valami betolakszik, azonnal kiűzöm. Ez az én legnagyobb erőm. Egyszerűen nem akarok másra gondolni, csak ami szép, fehér, finom, lilomos, lelkies.”

Nos, kedves húgom, a boldogságnak, a tisztaságnak ez a kulcsa: gondolataid legyenek mindig tiszták! Ez a legelső és legfontosabb feladata a tiszta élet után vágyódó leánynak. A hófehér, tiszta gondolatvilág! Úgy egybeillenek: tiszta, hófehér leányszoba — tiszta, fehér gondolatok; tiszta, hófehér ruha — tiszta, hófehér gondolatvilág; tiszta, mosolygós arc — tiszta, mosolygós elgondolások.

Az a leány, aki testben-lélekben tiszta akar maradni, keresse a tiszta, szép gondolatokat. — Az a leány pedig, aki el akar zúlleni, gondoljon mindenre, ami csúnya és bűn! Az előbbi biztosan tiszta marad, — az utóbbi biztosan sárbatévedt hópehely lesz!

Kedves húgom, nagyon szeretném mégegyszer megismételni, hogy a tiszta leányságnak, a tiszta életnek első, főkélléke: a tiszta, szép gondolatvilág.

Azért te, kedves húgom, vigyázz már gondolataid tisztaságára is! Ne engedd, hogy fejedben mindenféle gondolatok motoszkáljanak. Ne tűrj meg magadban semmit, ami sérti leánytisztaságodat, fehérségedet! És ha valami mégis betolakodna, űzd ki azonnal. Gondolj másra. Ne egyezzél bele semmiféle kísértésbe. Egynéhány nyilatkozatot mellékelek, hogy lásd, milyen érzést váltanak ki a leányokban a tiszta, fehér gondolatok.

„Tiszta gondolatok között mindig felemelő érzés tölti el szívemet. Ilyenkor oly nyugodt vagyok. Oly szép az élet. Sokszor elgondolkoztam, mily kár, hogy sok-sok leány megzavartatja békéjét mindenféle csúnya gondolattal. Az Isten oly szépnek tervezte az életet! Miért nem nézzük a dolgok szép oldalát? Én mindig a szépet, a jót nézem. Az illetlen, zavaró gondolatokat gondosan kerülöm és azokat is, akik ezt előidézik.”

Egy másik:

„A tiszta gondolatokkal megnyugvás, béke száll a szívembe. Ezt leírni alig lehet. Az én lelkem a szépet keresi. Gondolatvilágom tiszta és hófehér. A kísértésektől elfordulok. Nem zavartatom magam. Nem törődöm velük. Én tiszta akarok maradni, tehát vigyázok gondolataim tisztaságára.”

Kedves húgom, te hogy vigyázol gondolataidra? Nagyon? Milyen úton kerested a boldogságodat?

A KINZÓ GONDOLATOK

A tiszta gondolatok felemelik a leányt, a bűnös gondolatok kinozzák! Ez egészen természetes is. A jó Isten elgondolása az, hogy a tisztaság jellemezze a leányokat. Ehhez fűzte a boldogságot. — Akik

átlépik ezt a parancsot, akik gondolatvilágukat nem tudják tisztán megtartani, azok sokat kínlódnak, gyötrődnek. Nem úgy teremtetten a jó Isten a leányt, hogy sértő, bántó dolgokkal foglalkozzék. Azért szenvednek oly sokat ezek a szegények.

Ne érts félre, kedves húgom. Neked sokat kell tudnod. Sokat kell ismerned. Ezt már egyszer említettem. Nem is az a baj, hogy ismered azt, amit a nagyleánynak ismernie kell. Az nem baj. Hangsúlyozom, kell is ismerned! Mert sokan ott pusztulnak el, hogy nem sejtettek semmit és a támadás alkalmával tehetetlenül, tudatlanul estek a csábítók kezébe.

De mint már mondtam, olyanoktól tud meg a dolgot, akik nem sértik meg érintetlen tisztaságodat. Akik szerető, gyengéd lélekkel világosítanak fel, értetik meg veled a jó Isten legszentebb tervét. — Ezek után nem is érzel lelkiismeretfurdalást. Ezek nem sértik tisztaságodat. Imádságos lélekkel ha ilyenre visszatérsz, nem fog ártani.

Csak a kiméletlen, durva beavatkozástól félj. Azoktól, akik a szép és szent dolgokat is csúnyán és szentségtelenül állítják eléd. Ezekről félj és azoktól a gondolatoktól, melyek beszédjük, könyveik, rajzaik, plakátjaik, színházi és mozidarabjaik nyomán lelkedben fölébrednek. Ezekről félj. Ezek sértenek. Ezek okoznak oly sok szenvedést, lelki harcot!

Olvass csak egy levelet!

„Utamba kerültek asszonyok, leányok. A világ barátnőknak nevezi őket. Sajnos, nem igazán azok, mert sokszor csak rontanak. Sokat meséltek a házasságról, kalandokról. Voltak, akik azt mondták, nekünk is jogunk van az élet örömeihez, anyagi jóléthez, álláshoz, ékszerhez, szórakozáshoz. És mondtak egy utat, amelyen ide el lehet jutni... Elhíntették a gonoszság magvát, felébresztették bennem is a kíváncsiság ördögét, sőt később a vágyat is. Nem kellett volna beszédeiket meghallgatnom.

Sokkal kevesebb küzdelmem lett volna. De akkor még tudatlan voltam. Jöttek is a kínzó, gyötrő gondolatok, melyek hosszabb időre elvették lelkem nyugalmat. Álmatlan éjtszakákon megrohantak a kísértések, szinte hallottam a sátán hangját: csak akarnod kell és megszabadulsz a kínzó érzésektől. A másik pillanatban már elfojtottam magamban, nem és nem és százszor is nem! Nem ezen az úton akarom megismerni, hanem a házasság szent törvényein keresztül. Nagy lelki harcot kellett vívnom a jó és a rossz szellemmel. Akkor dőlt el sorsom, hogy melyik utat választom. A jót választottam. Azt hiszem, magam nem is lettem volna képes erre. A Szűzanya segítségét kértem, hogy védjen meg a kísértések közepette, adjon erőt azok leküzdéséhez. Megfogadtam erős elhatározással, hogy bármilyen sors is vár majd rám, bármilyen szenvedésembe is kerül, nem fogok letérni arról az útról, melyen elindultam. Nem is tudnék élni azzal a tudattal, hogy történt valami, ami tilos, amit titkolni kellene, ami a jó Isten előtt halálos bűn."

Te tehát, drága húgom, jó előre zárd be érzékeid kapuját, szemedet, füledet a kísértő beszédek elől. Vigyázz! Később sok kintől szabadulsz meg így!

A KISÉRTÉSEK FOLLÉPNEK

Az a leány, aki nem vigyáz önmagára, aki mindent látni, hallani, tudni akar; aki kíváncsian mindent megismerni törekszik, még bűnös úton is, aki képzelőtehetségét nem őrzi gondosan... aki átadja magát ezeknek a gondolatoknak és ábrándozva szövi, szövögeti a legkényesebb gondolatok hosszú sorát... az a leány a kísértések áldozata lesz.

Sokszor az éber leányt is megkísérti a sátán. De ennek a küzdelme könnyebb és a győzelme is biztosabb.

Sokszor önkénytelenül is fölébrednek a gondolatok, az érzelmek. De itt is előbb győz az örkődő leány, mint az, akinél minden gondolat ki- és beshétálhat ellenörzés nélkül, aki mindent elolvas, megnez, meghallgat, megtapasztall

A jó Isten megengedi, hogy a legtisztább, legóvatosabb leány is néha kísértésekkel kerüljön szembe. Ez részben az eredeti bűn következménye, részben azért van, hogy érdemeket szerezzünk a mennyország számára, részben, hogy kimutassuk, mennyire szeretjük a tisztaságot, mennyire vagyunk már erősek, edzettek, igazi katolikus leányok.

A kísértések azoknál erősebbek, akik nem vigyáznak gondolataikra, érzékeikre, így csak nagyon sok és nehéz küzdelem árán tudnak győzni. Egy leány sokat, nagyon sokat szenvedett. Egyszer ezeket a sorokat írta: „Tessék elképzelni, milyen rettenetes helyzetben vagyok. Egész nap dolgozom és este, mikor már lefekhetek, akkor nem tudok elaludni, mert oly erős kísértéseim vannak, hogy sírni tudnék. És sokszor, amikor elalszom, arra riadok fel, hogy megint kísértéseim vannak. Már nem vagyok eléggé okos, hogy mit is csináljak. Péter, szíveskedjék segíteni, mert már alig bírom ezt a harcot.”

Mennyivel nyugodtabban írnak az önmagukra vigyázni tudó leányok!

„A sátán mindent megtesz, hogy megkísértse az embert. Ha eredménytelen a próbálkozása, még egyszer és még számtalanszor kezdi. Már nagyon sokat kértem a jó Istent imáimban és szentáldozáskor, hogy tartsa távol tőlem a nehéz kísértéseket. De úgylátszik, Ő nem ezt akarja, Ő próbára tesz, hogy tudok-e küzdeni Érte. Ilyenkor Őt és a Szűzanyát hívom segítségül. Velük — segítségükkel mindig győzőkl!”

Vagy figyeld meg ezt a tiszta leányt!

„A tisztaság a legfontosabb női erény. Nem is

csak erény, kötelesség is! Csak az a leány nézhet bátran és egyenesen bárki szemébe, aki tiszta. Inkább meghalni, mintsem ezt elveszíteni. Nem a pokoltól való félelem, hanem a leány-önérzetem diktálja ezt, s főleg mert szeretem az édes Jézust. Pedig sokszor voltam már én is gyöngé. Voltak percek, amikor az érzések, vágyak csakúgy tomboltak bennem. Bizony sohasem kulcsolódott jobban és szorosabban imára a kezem, mint ilyenkor. Így küzdöttem, harcoltam a kísértések ellen. Hála Istennek, már mindíg ritkábban jelentkeznek. Mindent vegyen el tőlem a jó Isten, csak a tisztaságomat segítsen megőrizni!"

MIKOR BŰN, MIKOR NEM BŰN?

Nem egyszer hallani ezt a kérdést is. Te is kérdezted már. Szeretnék megfelelni rá. Olvasd figyelmesen és gondolkozz rajta.

A legtöbb leány arról panaszkodik, hogy rossz gondolatai vannak. Sérti őket, finom lelküket a betolakodó tisztátalan kép, gondolat. Már sokkal ritkább a panasz a rossz érzések miatt. De előfordul ez is. Van, amikor ez szinte hirtelen átfut a leányon. Az is megtörténik, hogy hosszabb ideig gyötör valakit a rossz gondolat és azzal kapcsolatban fellép a rossz érzés is.

Szegény lányok, nem tudják, mit tegyenek ilyenkor. Sokan azt gondolják, hogy maga a betolakodó gondolat, a felébredő érzés már önmagában is bűn. Panaszkodnak, hogy nem tudnak bűn nélkül lenni, mert ilyesmi elég gyakran zavarja őket.

Legyen vigasztalásodra, kedves húgom, hogy maga a pusztá gondolat, az érzés még nem bűn. A bűn ott kezdődik, amikor te akarod azt a gondolatot, azt az érzést. Gyönyörködsz benne. Vagy talán felidézed. Ez a bűn!

Hogyha a bűnös gondolat eléd tolakszik vagy érzés hirtelen felébred benned, de te nem egyezel bele, nem akarod azt, nem bűn. Nem lehet bűn. Mert a bűnhöz beleegyezés kell. Akarat. Ha te nem egyezel bele, nem akarod, nincs bűnöd. Egy hasonlatból ez mindjárt egészen világos lesz.

Gondold el, hogy eléd áll egy barátnőd és arra kezd csábítani, hogy menj el vele lopni. Ahogy így előtted áll és kimondja gondolatát, vétkeztél már te is? Ugye nem? Hiszen nem tehetsz róla, hogy ő ilyen és hogy eléd toppant. Te nem is sejtetted, hogy mit akar. Eddig nincs is bűnöd, mert te nem tettél semmi bűnösöt. Ő beszélt és mert neked füled van, hallottad, mit mondott. — De pusztán ez még egyáltalában nem bűn.

De ha most szóbaállsz vele és elgondolkozol: Jaj, milyen jó is lesz ezt megszerezni. Furcsát mondott ugyan, de talán mégis jó lenne rá hallgatni... Látod, itt kezdődik a bűn. Mikor szóbaállsz, beszélsz vele a lopásról.

Ha pedig el is határozod, hogy elmész vele lopni, még ha nem is teszitek meg, akkor végleg elestél.

Ugyanígy állunk a bűnös gondolatokkal, érzelmekkel is.

Amikor a rossz gondolatok, érzések jelentkeznek, te azonban nem állsz szóba velük, akkor ez csak kísértés, de egyáltalán nem bűn. Mert nem akartad a bűnt. Sőt ha szembeszállsz a kísértéssel, küzdesz, akkor külön jutalmat kapsz érte a mennyországban. A jó Isten azért is engedi meg ezeket a nehéz perceket, hogy megjutalmazhassa éberségedet, küzdelmedet, megőrzött tisztaságodat.

Ha azonban nem küzdesz a kísértés ellen, hanem mintegy magadban azt mondod: Mégis csak jó lenne szóbaállni vele, jó lenne ilyenben gyönyörködni... De még nem egyezel bele... csak ingadozol, ide-oda húzol... ez már bocsánatos bűn!

Ha pedig nem törődve lelkiismereted szavával, tisztaságoddal, akarod, elfogadod a felkínált gondolatot, érzést, gyönyörködsz benne, akarattal ott időzöl vagy elhatározod, hogy valamit teszel ennek az érzelmenek, gondolatnak megmaradásáért, akkor halálos bünt követtél el. A hópehely a sárba bukkott...

Ne félj tehát, kedves húgom, ha ilyen gondolat, érzés felébred benned. Ha te nem egyezel bele, akkor semmi bűnöd sincs. Még ha hosszú ideig is kísért, de te visszautasítod, akkor sincs bűnöd. És, ha egész nap zavarna is akár gondolat, akár érzelem, de te nem akarod, nem bűn. Sőt még ha jóleső érzés is töltene el, testednek tetszik is, de te lelkeseddel, akaratoddal nem egyezel bele, semmi bűnöd sincsen.

Ez nagyon vigasztaló tudat! Szeretném, ha te is így gondolkoznál, mint ez a leány: „Páter, oly megnyugtató volt felvilágosítása. Eddig azt hittem, hogy ez mind bűn volt, annyira gyötört. Most látom, hogy feleslegesen kínoztam magam. Hiszen gondolataimnak megvan a szabadságuk, szabadon kalandozhatnak. A képzelő tehetség pedig követi és így különböző gondolatokat, képeket fest elém. Mi sem természetesebb, hogy felébredtek néha az érzések is. Hiába igyekeztem letörni gondolataimat, néha a fohászok is hiábavalóknak látszottak, a gondolatok, érzések csak megmaradtak. Azt hittem, hogy bünt követtem el. Pedig nem egyeztem bele a kísértésekbe. Mily könnyű lesz ezután a szívem. Már tudom, ez nem bűn. Hála Istennek!”

Te se felejtsd el, kedves húgom, hogy a gondolat, érzés, ha nem magad idézted elő és nem egyeztél bele, nem bűn. Sőt, ha okosan küzdesz ellene, még szebbé, ragyogóbbá teszi mennyei koronádat!

Azért ne félj a kísértések idején. Bármikor is jönnek: nappal, este, álomban, ne félj semmit sem, a kísértés még nem bűn!

HOGYAN GYŐZZEM LE ŐKET?

Ez a második nagy kérdése a leányoknak a kísértésekkel kapcsolatban.

Itt a távolabbi segítséget, eszközöket említem. Most csak arra mutatok rá, hogyan kell viselkedned a kísértések alatt.

A legelső az, hogy ne ijedj meg. Légy nagyon nyugodt. Szinte mondd magadban: „Tudtam, hogy jössz. Készen vagyok.” A nyugodtságot emeli az a tudat is, hogy a kísértés még nem bűn.

Azután, ha észreveszed a kísértést, imádkozzál, mondj egy-egy fohászt, mondd el az Üdvözlégyet... „Imádkozzál érettem... most...” Legyen ez a legelső! Az ima! Hozzá! Aki mindig segít és legjobban segít.

Az Üdvözlégy elimádkozása után gondold a mennyországra és mosolyogj, kedves húgom! Mosolyogj! Még ha nem is tudsz szívből! Tudod, miért? Azért mosolyogj, mert a jó Isten és a Szűzanya alkalmat adtak neked arra, hogy ismét győzz! Mosolyogj, hogy megint fokozhatod mennyei boldogságodat azáltal, hogy a kísértést legyőzöd. És ha erre gondolsz vagy a jutalomra a szép mennyországban, akkor biztosan felderül az arcod.

Azután pedig énekelj egy szép éneket, akár vallásosat, akár valami más vidámat! Csak az a fontos, hogy szép és kedves legyen. — Tudod, miért énekelj? Azért, hogy ismét győztél. Mert ilyenkor már győztél is! — Ha véletlenül nem lehet hangosan énekelni, akkor dúdold magadban, vagy legalább lélekben énekelj.

Ha a kísértés tovább is eléd tolakszik, ne törődj vele. Nappal foglald el magad valamivel, amit szeretsz, éjjel nyugodtan kísérelj meg az alvást, — semmit se törődj a gondolattal, érzéssel. Éppúgy, mint mikor az utcán láрма van, autó túlköl. Talán megnézed, hogy mi az, utána nem törődve a lármá-

val, dolgozol tovább. Ugyanígy a kísértés idején is. Ne törődj vele. Csak tégy valamit, csak mosolyogj, énekelj és közben imádkozzál egy-egy Udvözlégyet.

Igy könnyű lesz a szíved. Így nem lesz nehéz a harc. Így nagy jutalmat kapsz!

Egy leánynak nagyon sok és erős kísértése volt. Többször el is esett. Kétségbeesve jött hozzám. Egy jó receptet ajánlottam neki. Nemsokára levelet küldött, olvasd csak!

„Kedves Páter! Az első próba nagyon jól sikerült. Alighogy kiléptem a kapun, oly nagy kísértésem támadt, hogy máskor ilyen esetben mindig elbuktam. Megfogadtam a Páter tanácsát. És csodácsodája, azonnal győztem. Úgy, ahogy nem is gondoltam volna. Amint felébredt az érzés, azonnal a Szűzanyához fohászkodtam: „Anyám, jöjj, segíts küzdeni — Anyám, jöjj s ne hagyj elveszni...” Utána mosolyogtam. Nehezen ment, de mosolyogtam. A mennyországra gondoltam és arra, hogy ezért a szép mennyországért érdemes szenvedni, érdemes ezt a kísértést is legyőzni. Azután szép éneket énekeltem. Közben eszembe jutott, hogy előttem áll az édes Jézus és a jó Szűzanya, akik segítenek, akik a mennyországban ezért a győzelemért megjutalmaznak. Oly könnyen és vidáman tudtam győzni, hogy ki sem mondhatom!”

Tégy te is így és te leszel a győztes. Csak vidáman előre!

Ha pedig véletlenül mégis elesnél, akkor egy fohással indítsd fel a bánatot és újból kezd el a harcot. Mosolygósan, mert az édes Jézus megbocsát, szerető Szívéhez von, és te újból tiszta lehatsz.

Az nem végzetes, hogy néha gyöngye vagy és elesel. Hiszen ember vagy! De ha nem akarnál felkelni, ha nem akarnál küzdeni tisztaságodért, az nagy baj lennél! De tudom, hogy te hős vagy. Te küzdesz mindig fehér lelkedért! Te megőrzöd lelked fehér liliumát.

BESZÉLGETÉS — BARÁTNŐ

AMILYEN A GONDOLATOD,
OLYAN A BESZÉDET!

Igy is írhattam volna: Amilyen a beszéded, olyan a gondolatod. A szó a gondolat kifejezője. A gondolatvilágában tiszta leány beszédében is tiszta. Az illetlen beszéd viszont nagyon sok kísértésnek az okozója. Hogy mennyit árt a helytelen társalgás a tiszta leányléleknek, azt nagyon jól lefesti egyik leány vallomása:

„Egészen tisztalelkű leány voltam, amikor vidékre kerültem. Itt lettem értéktelen Isten, sőt később még magam előtt is. Eleinte nem nagyon tetszett nekem a falusi leányok őszinte, szokimondó beszéde. Úgy gondoltam, hogy leszoktatom őket. És meg is tették volna, hogy legalább jelenlétemben ne beszéljenek szemérmet sértő módon. Mikor először hallottam egy-két kétértelmű szót, éreztem, belepirulok. Később belefáradtam, meguntam a „javítást”. Erre ők vérszemet kaptak. Mindenről beszéltek előttem. Egyik leány különösen jól értett ehhez a tiszta lelket sértő, de mégis oly fülbemászó beszédhez. Mi hallgattuk. Először botránkoztam, később érdeklődtem, majd élveztem elbeszéléseit... Azután szörnyűlködtünk a fiúk romlottságán... Nem is gondoltunk arra, hogy gondolatban és vágyban már mi is hozzájuk hasonlítunk... Esténként, amikor eloszlott a társaság, elgondolkoztam a hallottak felett. Fejem tele volt a legcsúnyább gondolatokkal. A kísértések egész raja vett körül. Azután vágytam a bűn után. Akartam a bűnt. Bizony, ha alkalmam lett volna, biztosan egészen elestem volna. — Ó, most látom milyen nagy veszélyben voltam. Hová sülyedtem én, a tiszta leány. Először én akartam javítani... és engem győztek le teljesen.

Elrontottak. De most felkelek. Ismét tiszta leszek. Beszédemben és gondolatomban is. Így a kísértések is elmaradnak."

Vagy olvasd ezt a levelet:

"Életem legszomorúbb idejéről írok. Milyen eltékozolt idő! Milyen eltékozolt élet! Rossz barát nők közé keveredtem. Borzasztó volt. Soha egy tiszta szó nem jött ki a számon. Szinte állandóan bűnös gondolatok foglalkoztattak. Mintha elment volna az eszem. Olyan voltam, mint aki nem gondolkozik. Azelőtt jókedvű, tiszta szemű leány voltam. Akkor? Sohasem énekeltem. Ha megszólítottak, összereztem, iskolában nem figyeltem, nem mertem senki szemébe nézni, mert égetett a tekintetük, úgy éreztem, belém lát és megvet mindenki. Borzasztó még csak rágondolni is."

Aki vigyáz beszédére és a beszélgetésre, sok szenvedéstől kíméli meg önmagát! Az élet ezt bizonyítja!

„ÉS ÉN NEVETTEM RAJTA . . ."

A rossz beszéd lassan megváltoztatja a leányokat. Gondolkodásmódjuk, modoruk, viselkedésük egészen átalakul. Nem lehet rájuk ismerni. Maguk is szenvednek, gyötrődnek, ha nem találhatnak senkit, aki megmutassa a helyes utat!

Oly szomorú, amit egyik leány ír:

"Egy alkalommal fiúrokonom olyan szavakat mondott el jelenlétemben, amilyeneket még az önkéntesi éve alatt hallott. És én nevettem rajta. Teli-szájjal. Hahotázva . . . A következő pillanatban éreztem, hogy valami furcsa üresség támad bennem, mintha minden szépet és jót, azt a tisztaságot, amely a szívem ékessége, kikacagtam volna magamból.

Elszomorodtam.

Azután jöttek a kísértések, a csúnya, bűnös gondolatok, melyek elborítottak, mintha százkarú polip ölelt volna át. És néha a napnak úgyszólván egyetlen percében sem tudtam szabadulni tőle...

Milyen szálnalmas valóság!

Milyen kár, hogy annyi leány vergődik, gyötördik és pusztul el, mert nem tudja megválogatni a beszédét, a tréfát!

Bár tanulnál belőle, kedves húgom!

Milyen nyugodt, derűs volna életed!

AZ ÖNTUDATOS LEÁNYOK

Az öntudatos, tiszta leányok viselkedése a leghatározottabb. Ezeket az jellemzi, hogy nem tudják, nem is akarják meghallgatni azt, ami lelkük fehérségét csak legkevésbé is sérti. Ezért szelíden, de határozottan véget vetnek az ilyen társalgásnak, nem törődve még a gúny pergőtűzével sem! Mert csak kísértést okoz. Csak megrontja a tiszta, finom leánylelket. Csak elrabolja azt a békét, amit a jó Isten lehelt lelkedbe.

Annyira szeresd a tisztaságot, kedves húgom, hogy fájjon a csúnya beszéd. Fájjon lelkednek, hogy sértik azt, ami neked a legdrágább. Valahogy úgy, mint ezt egy leány írta: „Nem hallgattam meg soha a tisztaságot sértő beszédet. Mert nekem ez fáj! Fáj, hogy olyan gúnyosan, tiszteletlenül, sértően beszélnek arról, ami előttem szent és kedves.”

Fájjon neked is a rossz tréfa, az illetlen beszéd. Már megismerted, hogy milyen szép, milyen magasztos, milyen szent a jó Isten elgondolása a szeretetről és mindarról, ami vele kapcsolatban van. Fájjon neked, ha ezt bemocskolják, kigúnyolják, bűnre használják.

De necsak fájjon! Harcolj is ellene! Ne engedd, hogy környezetedben így beszéljenek. Légy határozott! Mindenütt. Fiú- és leánytársaságban egyaránt. Érezzék, hogy téged ez sért.

Ha olyan helyen vagy, ahol a társaságra neked semmi befolyásod sincs, sőt ha szólnál, ők, „csak azértis” még ízléstelenebbül beszélnének, akkor inkább hallgass. Gondolj másra. Szép csöndben imádkozzál. Ajánld fel szenvedésedet értük, az ő javulásukért.

De ahol csak tehetsz valamit, ott javíts, gyengéden érvényesítsd fehér, üde leánylelked finomságát. Egynéhány példát hozok, hogy alkalomadtán te is hasonlóan tégy.

„Ha jelenlétemben helytelen dologról akarnak beszélni, akkor nyíltan megmondom: Én ennél jobb szórakozást is tudok.”

„Nem tudom az illetlen beszédet hallgatni, szinte fizikailag fáj minden kétértelmű szó és minden, ami durva és illetlen. Mindíg tiltakozom és nem eredménytelenül. Már sikerült elérnem, hogy ha valaki valamely helytelent akarna elmondani jelenlétemben, akkor figyelmeztetik: Most nem lehet, ő itt van! Ugyanigy akarok a jövőben is tenni. Jelenlétemben ne merjen senki sértően beszélni.”

„Egy alkalommal „szörnyen jó” tréfákat adtak elő. Én először azt sem tudtam, hogyan szökjem meg, vagy mit is tegyek. Éreztem, hogy nem maradhatok télen. Azután csak annyit mondtam: Ez igazán nem szalonba való tréfa. S erre csodálatosképen a nagy hangadók elhallgattak.”

Adott helyzetben te is gondold meg, kedves húgom, mi ott a legmegfelelőbb. Azután tégy bátran!

Lehet, hogy először megütköznek. Azután gúnyolódnak, hogy ilyen meg olyan „kis buta”, „naív”

vagy. Talán majd álszeméremmel vádolnak. Vagy még nem elég „érettnek” mondanak. Nem baj! Tarts ki elhatározásod mellett. Maradj beszédben is, viselkedésben is liliom. Sohase kapcsolódj az illetlen beszélgetésbe, hiszen tudod, hová vezet. Légy következetes, szilárd!

BESZÉDED LEGYEN TISZTA!

Beszédmodorod mindig finom és tiszta legyen. A tiszta beszéd legyen fő jellemvonásod, belső értékeid bizonyossága. Így vagy kedves, modern katolikus leány, aki lelke liliomának illatát szüntelenül árasztja.

Azt se felejtse el, hogy ez másoknak is nagyon tetszik. A finom beszéddel sokkal többet érsz el, mint a kértértelmű vagy talán illetlen szavakkal. A te finomságod másokra is hatással lesz. Barátnőidre éppúgy, mint a fiúkra. Ha kifelé talán csipkednek is miatta az értéktelenebbek, de lelkük mélyén becsülnék. Az értékesebb rész pedig egyenesen megszeret.

Megszereti lelki finomságodat. Megszereti tisztaságodat. Hiszen azonnal látják, ez mélyről jön. Ez szívében is ilyen. Ez értékes leány. Ennek a lelke hófehér és tiszta. — De erősségedet, bátorságodat is megszeretik. Megbecsülik a kísértésekben tanúsított erődöt, hősiességedet!

Ha te finom vagy, környezeted is lassan azzá lesz. Mily boldogság az számodra, hogy másokat is segítettél a tisztább életre. Ez is gyönyörű apostolkodás.

Kedves húgom, légy a lelki tisztaság buzgó apostola!

BARÁTNŐK

Az eddigiekben is többször volt már szó a barátnők rossz befolyásáról. Sajnos, még később is látnod kell, mennyit ártanak a rossz barátnők. Sok-sok leány barátnőjét okolhatja azért, hogy szerencsétlenné lett az életben, hogy elveszett.

Ettől akarlak megkímélni, kedves húgom, amikor arra kérlek, hogy kerüld a rossz barátnőket. A beszéd már elárulja gondolkodásmódját. Így itt gyorsan tájékozódhatsz. Ha társalgása sérti jó-ízlésedet, akkor minél előbb szakíts vele. Ha meg-haragszik, nem baj. Jobb tőle most elválnod, mintsem később vele vagy miatta a bűn útjára lépni. Te is vigyázz, hogy más leányra jó hatással légy.

Vigyázz! Légy erős!

A jó barátnő viszont nagyon sokban és sokat segít. Jó is, ha ilyenre rátalálsz, vele mindent meg-beszélhetsz. De nem elég, hogy csak feltárjátok egymásnak titkaitokat. Nem! Hanem segítetek is egymásnak! Kedvesebbnek, tisztábbnak, jobbnak lenni. A barátnők ebben támogatásuk egymást.

A legjobban szeretném, ha édesanyádat választanád barátnődnek. Mert az édesanya jó barátnő tud lenni. Sőt ő a legjobb barátnő. Légy bizalommal hozzá. Mondj el neki mindent. Ő önzetlenül szeret, javadat is akarja, mindig megtalálod, és a legjobb tanácsot adja, hiszen annyit tapasztalt már. Mondj el neki mindent! Meglásd, mindenben eligazít!

Sok leányt ismerek, akik édesanyjukat választották barátnőjüknek. Csak egyet idézek, aki mind-járt rá is mutat arra, milyennek képzei el ő a jó barátnőt.

„Édesanyámnak mindent elmondok, hiszen egyedül ő lehet a legjobb barátnőm. Nagyon fontosnak tartom ugyanis azt, hogy a barátnővel necsak a feladatokat, esetleg a fiúkat vagy másvalami

velük történő eseményt tárgyaljanak meg, ne csak szórakozzanak egymással. Hanem legyenek lelkiileg is jó barátnők, beszélgessenek okos dolgokról, vonják le egymás között a tanulságot arról, amit olvastak, hallottak, láttak. Ezzel tegyék egymás lelkét tartalmasabbá. Ilyen barátnőt találtam én édesanyámban, akivel igazán megértjük egymást, és egymásért áldozatot is hozunk. Így gyakoroljuk magunkat már most is abban, ami a nőnek bőven jut osztályrészül: az áldozatban!”

Az ilyen barátság nagyon sok örömet hoz. Az ilyen barátság nagyon sokat jelent. Ilyet keress, ilyen szeress!

A napló néha pótolja a barátnőt. Megkönnyíti a lelket. Neked is sok vigaszt nyújthat. Benne ellenőrizheted feltételeidet, előrehaladásodat!

KÖNYVEK — KÉPEK

A FEHÉR SZOBA ÖSSZHANGJÁÉRT

Ha tiszta akarsz maradni, kedves húgom, gondolataidban, beszédedben, akkor könyveidet is meg kell válogatnod. Hozzád nem illenek a kétesértékű könyvek.

Hála Istennek, irodalmunk oly gazdag, hogy bőségesen marad olvasnivalód akkor is, ha nagyon megválogatod könyveidet. Ne végy akármilyen könyvet a kezvedbe!

Vannak könyvek, amelyek kevésbé értékes emberek tollából kerültek ki. Ezeknek legtöbbször sem stílusuk, sem tartalmi értékük nincsen. Ezekre kár időt fordítani. Vannak szépen megírt könyvek is, legalábbis a stílusuk szép, de tartalmuk mérgező. A szép stílus még nem elég a könyvhöz. A könyvtől többet várunk. Sőt a szép stílussal megírt, nem tiszta tartalmú könyv a legártalmasabb munkák közé

tartozik. Olyan ez, mint a mérges virág, melynek szirmai színesek, csalogatók, de a kelyhükben mérget rejtenek. Ezekről nagyon óvlak, kedves húgom!

Mert sok leány a szép stílusért, szórakozásból veszi kezébe a könyveket, az ártalmasakat is. Néha a barátnők nyomják kezébe ezeket, hogy „felvilágosítsák” őket. Szeretnék bemutatni néhány ilyen leányt! Figyeld meg, mit merítettek belőlük!

„Megvan mindenem és még sincs meg semmim. Mivel nem tudok mit csinálni, olvasok. Már régóta ebbe öltem bele minden bánatomat, mert úgy éreztem, hogy ez könnyít rajtam. Így szinte észre sem vettem, hogy mindig rosszabb és rosszabb könyveket olvasok. Csak most, későn látom, hogy tönkre tették a lelkemet. Csak felejtani, szórakozni akartam, és elrontottak. Letörték észrevétlenül lelkem liliomát.”

„Odahaza a szobámban, ahol minden fehér és ragyogóan tiszta, rossz könyvvel a kezemben ültem és olvastam. Előzőleg hallottam ugyan, hogy sok benne az erotika. Az agyamban azonban az ilyenkor szokásos gondolatok száguldoztak: Ugyan, hiszen már nem vagy gyerek... elvégre az, hogy elolvasod, mit árthat... kell, hogy megismerd végre ezeket a dolgokat... művelődnöd is kell...”

Addig sem gondolkoztam, míg ezt most leírom, máris elmerültem az olvasásba. Elolvastam... És utána szerettem volna magamat a szemébe dobni, mint az értéktelen lim-lomot, hogy ne rontsam a fehér szoba összhangját. — De még mindig nem volt elég. Az elsőt követte a második... a harmadik... hiszen a tartalom egészen új volt és nagyon izgató.

Azután jöttek a rossz gondolatok, elmerültem egészen az érzések, vágyak mocsarában. Vergődtem. Rettenetes rá visszagondolni is...”

„Az úgynevezett barátok és barátnők azzal a megokolással, hogy egy felnőtt leánynak kárára lehet nagy „naívsága és tudatlansága”, könyveket

adtak, hogy „felvilágosítsanak”. Eleinte undorral tettem le és olvasatlanul adtam vissza azokat. Rájöttek, hogy nem lehet ajtóstul berontani, hát enyhébb külsőbe öltöztetve, regény alakjában adták be ugyanezt. Eleinte ez sem tetszett. Később mégis elfogadtam, elolvastam. Vitt a kíváncsiságom és az új érzések... És a könyvek nyomán lassan-lassan átadtam magam ösztöneimnek, a helyett, hogy küzdöttem volna ellenük... A legcsúnyább bűnöket is elkövettem. Évekig éltem így bűnben és most, amikor végigjártam ezt az utat, amelyről azt hazudják, hogy örömvirágok között a boldogság országába vezet, be kell ismernem: nem igaz, hogy boldog voltam, hogy öröm volt az életem. Mert mindig valami keserűséget, undorodást éreztem. A szó szoros értelmében vergődtem, gyötrődtem, mert nem találtam meg azt, amit kerestem! Az élet így nagy csalódás volt számomra!”

Ezért se, de a fehér szoba összhangjáért se tűrd meg magad körül, kedves húgom, a rossz könyveket!

„VOLT ERŐM, LETETTEM...”

Láttad, hogy mennyire erőtlének néha a leányok. És azt is, hogy a rossz könyvek nyomán mennyi kísértés, bűn, könny és lelki szenvedés tölti el a gyöngéket, a megtévedteket. Valóban azért a pár órás szórakozásért nem érdemes ennyi kellemtelenséget magadra vened.

Tudod, mi az erőtlenségnek a következménye! Tudod, mit jelent, ha a leány a hamis jelszavak, csalóka lidércfények után fut, ha rossz könyvek után nyúl!

Most szeretném bemutatni azokat a leányokat, akik erősek voltak, a kezdet kezdetén ellenálltak a kísértésnek és így megmenekültek a sok bajtól.

„Csak tiszta könyveket olvasok. Gyanús, filléres regényt még nem olvastam. Büszke is vagyok

rá. Nem érdekelnek a kéteshírű könyvek. Miért? Azért, mert nem akarom jó ízlésemet elrontani. Az életet sem a harmadrangú írók tolla nyomán akarom megismerni. Tisztábbnak érzem magam, semhogy ilyenekhez nyúljak. Ezek engem egyszerűen nem érdekelnek. Nekem megvannak a könyveim. Ha valamit nem tudok, nagyon megnézem, hogy hol érdeklődöm."

"Egyszer nem nekem való könyv került a kezembe. A női kíváncsiság legyőzött. De elég volt néhány lap, hogy megundorodva letegyem. Akkor megfogadtam és meg is tartom, hogy ilyen könyvet többé nem olvasok. Ha talán nem is hatna rám végzetesen, de felébresztené az alacsonyabbrendű vágyakat, és én ezt nem akarom. Én a Szűzanya tiszta leánya akarok lenni."

"Semmiféle kétesértékű könyvet sem olvasok el. E miatt gyakran vitába szállok másokkal. Nem egyszer elgondolkoztam, hogy milyen egyedül is vagyok ebben a küzdelemben!"

Most már nem leszel egyedül!

Hiszen folyton növekszik a buzgó apostolok száma . . .

Ugye te is kitűnsz ebben, kedves húgom?!

EGY-KÉT TANÁCS

Válogasd meg nagyon a könyveket! Ne iratkozzál be akármilyen kölcsönkönyvtárba. Csak jó szellemű könyvet végy kezvedbe.

Az ujságokat és folyóiratokat is válogasd meg! Nem mindegy, milyen lapot járatsz! Ezek legyenek kimondottan katolikus lapok, folyóiratok.

Miért? Azért, mert bizonyára legelőször a tárcát, a folytatásos regényt olvasod el. Ezekben és a többi cikkekben is nagyon sokszor sok feketeség rejlik, szinte észrevétlenül, napról-napra adagolják a lassan, de biztosan ölő mérget. És ha talán erkölcsileg nem is rosszak, rengeteg világnézeti tévedés lehet bennük, melyekre nem is figyelsz fel, csak lassan magadévá teszed. Sokszor nem is sértik kimondottan a jó ízlést, — bár ez is előfordul — mégis károsak, mert a bűnös szerelmet dicsőítik...

Ezért csak jó katolikus ujságot, folyóiratot olvass!

Néha még az értékes, jó könyvekben is rábukkansz megzavaró részekre. Az ilyen könyvet nem kell félredobnod. De jó, ha azt a kis részt átlapozod.

Egy a fontos: ne engedd, hogy finomságodat valami is lerontsa. Vigyázz, hogy ne tedd ki magad a kísértésnek, esetleg a bukásnak. Ha úgy érzed, hogy néhány rész — a jó könyvekben — kissé idegen előtted, de nem sért és nem lesz kísértés forrása, akkor nyugodtan elolvashatod.

Amikor pedig egy-egy könyvet félreteszel vagy egy-egy részt átlapozol, képes folyóiratot elvből ki se nyitsz, akkor tedd ezt nyugodtan, fölényesen, királynői öntudattal: Győztem! Megmentettem a tisztaságomat! Érdemet szereztem a mennyország számára. Értékesebb lettem!

Azután mosolyogj. Énekelj valami nagyon szép éneket! Hiszen boldog vagy, boldognak kell lenned!
A győzelem nagy boldogság!

KÉPEK

A képek sokszor veszélyesebbek, mint a könyvek. Mert a könyv csak szavakkal írja körül azt, amit a kép egész valójában a szem elé állít.

A rajzok, képek, plakátok, kirakatok... sokkal több kísértést okoznak a leányoknak, mint a könyvek. Ezek szemléletesebbek, s ezért a képzelő tehetőséget jobban rabul ejtik. Sértik finom lelkedet!

Ne nézz olyant, ami lelked kárára lehet. És főképen ne hosszsan! Ha véletlenül meglátsz valamit, — ezt alig lehet kikerülni — azonnal fordítsd el tekintetedet! A világért se nézz vissza! Ne tekintsd meg még egyszer azt a képet!

Ezt tedd megint nyugodtan, büszkén, öntudattal! Nekem ez nem kell! Sokkal finomabb lelkű leány vagyok!

„Ha ez így van, — kérdezed talán te is — akkor miért mutogatják híres, sőt vallásos művészek ruhátlan alkotásait. Vagy van valami különbség az akt képek, szobrok között?”

Igen, kedves húgom, van. Nagyon nagy különbség van. És ez a különbség az, amiért az Egyház is megengedi ezeknek a képeknek a kifüggesztését.

Hogy mi az a különbség? Az, hogy egyes művészek egész finom lelkiséget tudnak rálehelni alakjaikra. Mások viszont ezt nem tudják vagy egyáltalán nem is akarják. Innen van, hogy egyesek képeikkel, szobraikkal szinte felkorbácsolják a bűnös érzékiséget. Vannak festők és szobrászok, — különösen az újabbak között — akik egyenesen ezt az alacsony érzést kívánják elérni.

Ezeket az alkotásokat, melyek ezt a célt szolgálják, ne nézd meg! Nem szabad megnézned, kedves húgom! Mert nézésük után összeomlik benned legnagyobb kincsed, tisztaságod! Mindössze egy tekintet csupán — de olyan tekintet, mely súlyos vaspöröly gyanánt sujt le féltve őrzött drágagyöngyödre, és az éveken át gyűjtött, élvezett ragyogás szürke porrá omlik szét!

A reneszánszkori nagy művészek világhírű alkotásainál viszont az alacsony érzések valahogy eltűnnek. Ezek valóban csak a művészetet keresték. Az emberi testet mint a legnagyobb Művész — a teremő Isten — legszebb, legtökéletesebb alkotását mutatják be. Így a szemlélt nem sértik. Ezekben lehet és szabad a művészetet csodálni, a finomságot figyelni, a lelkeséget élvezni.

Ha azonban ezek is megzavarnának, rossz hatással volnának rád, — ami könnyen megtörténhetik — akkor ezeket se tekintsd meg. Nézz el fölöttük vagy menj tovább. Később lehet, hogy fogékonyabb leszel a művészet iránt és jobban észreveszed a lelki vonásokat. Akkor megnézheted, gyönyörködhetsz bennük. Addig mosolyogva tagadd meg magad! Légy erős!

Hogy miért, már nem kell megmondanom!

MOZI — SZINHÁZ

MINDIG LEJEBB

A könnyelmű leányoknak lassan lelki szükségletük lesz a sok izgalom. Minél merészebb a könyv, minél kiáltóbb a kép, minél merészebb a hang, minél hiányosabb az öltözet, annál inkább érdekli őket. Lassan elmerülnek a tisztátalan gondolatokban. Ez tetszik nekik. Ez az ő világuk.

Az ilyenek minden „tizenhat éven felülieknek”

hirdetett előadáson ott vannak. Isszák a szemérmertelenséget és gyönyörködnek az erkölcstelenségben.

A rossz filmek, a rossz színház, orfeumok szinte kergetik a lejtőn lefelé a szerencsétlent. Nem egyszer felébred teljes követeléssel az alvó ösztön, hogy állandóan, szinte erőszakosan bűnre kísértse.

A moziban, színházban sokszor minden csak a bűnről beszél. Nem beszél — kiabál. És oly szépen, oly vonzóan állítják be, hogy sok-sok ártatlan lelket törbe ejtenek. Szegények, ha tudnák, mit hagynak ott cserébe, mit visznek haza magukkal!

Olvasd csak ezt a szegény leányt:

„A mult évben megnéztem egy darabot. Gyönyörű volt. Nagy érdeklődéssel néztem, szinte ittam a játékot. Mind kényesebb részek következtek, mind szemérmertlenebbek. Felkorbácsolták bennem az alacsony vágyakat, ösztönöket. Másnap ezeket írtam a naplomba: ... Valamit elraboltak tőlem tegnap este. Valami mocsárba vittek be lépésről-lépésre. És én engedtem. A végén szemem lázban égett. Föl sem mertem nézni... Elmúlt a pillanätnyi élvezet; kint, gyötördést hagyva maga után és nagy ürességet... Eddig sohasem éreztem magam ilyen boldogtalannak. Talán megsejtettem, hogy ennek az „örömnök“ még nagy ára lesz. Bántott, hogy éveken át gyűjtött kincsemet, tisztaságomat most pillanatok alatt szétszórtam... Milyen örömmel ugrottam át mindig lelkitükrömben a hatodik parancsot, hogy itt, hála Istennek, nincsen vizsgálnivalóm. Most rövideke percek alatt mindennek vége! Kinzott a szégyen... a sátántól koldultam egy kis örömet, mikor Isten sokkal többet szánt nekem és sokkal tisztábbat. Nincs más hátra, mint a bánat és a gyógyás... és újból kezdek mindent!”

Vagy olvasd ezt:

„... Mozi, színház: ez volt a mindenem. Nagy-leánynak éreztem magam, s ha nem engedtek, hát elszöktem. Ez volt a vesztem kezdete. Az erkölcs-

telen hang, ruha, történet, jelenet, a folytonos szerelmi kalandok megváltoztatták felfogásomat, vágyaimat. Könnyelmű lettem. Csak szórakozni kívántam. Látni ilyeneket... és így élni... azt hittem, hogy ezek nélkül nem élet az élet. A többi már magától ment. Jöttek a rossz barátnők és barátok, csavargó lettem. A bűn egészen a hatalmába kerített... Ó, imádandó Jézusom, bocsáss meg nekem, szegény, tövisbe került, vergődő báránynodnak. Elvakított a sok kép, az élet csillogása... vétkeztem... Jézusom, légy irgalmas!"

Mentsd meg magad az ilyen könnyektől... kedves húgom, az önvád rettenetes óráitól! Légy magadhoz irgalmas!

Válogasd meg szórakozásaidat!

„SOHA TOBBÉ...”

Sokan vannak a leányok közül, akik a saját tapasztalataikon okulva kijelentik, hogy soha többé nem néznek meg rossz, kétes darabokat.

Kedves húgom! Szeretném, ha te is így gondolkodnál. Lelked tisztaságát csak így mentheted meg biztosan! Másképp nem lehet!

„Egyszer olyan darabot néztem meg, mely nem való erkölcsös, jóízű leánynak. Nem tudtam nyugodni utána. A sátán máskor is kísértett, hogy menjek el megint. De ellenálltam. Megfogadtam, hogy soha többé nem nézek meg ilyet. Csak rombol a lelkemben. Kár az időért, a pénzért. S azóta nem megyek!”

„Láttam olyan mozielőadást, mely telve volt érzelmős és érzékes jelenetekkel. Ezeket idegenkedve, sőt undorral néztem. Kimondottan sértettek. Utána megfogadtam, soha többé!”

„Társnőim többször hívtak moziba. Természetesen nem nekem való darabhoz. Ők el is mentek, de

én ellenálltam. Hogy miért? Mert édesapám, édesanyám ellenzik. És ők legjobb tanácsadóim. De azért sem megyek, mert tiszta akarok maradni és hófehér. Engem sértenek az illetlen, erotikus darabok."

Több példát mutattam be, kedves húgom, kövesd őket!

LEGNAGYOBB VESZÉLYEK

CSAK MULATNI...

Vannak sokan, akik megdöbbenő könnyelműséggel fogják fel az életet. Szinte irtóznak a komoly munkától. Sokat beszélnek a házasságról, a jegygyűrűről, de hogy arra komolyan felkészüljenek, arról hallani sem akarnak. Folyton csak szórakozásról, táncról, bálról, multságokról álmodoznak. Alig fejeződött be az egyik, máris a másikra gondolnak. Majdnem azt lehetne mondani, életük nem más, mint mulatozás és vágy a multság után.

Az ilyen vágyak már a legnagyobb veszélyek közé tartoznak. Az ilyen leányok nagyon közel állnak a bukáshoz. Nem is veszik észre a veszélyt, így támadás alkalmával könnyen elesnek. Nincsen erejük szembeszállni a kísértővel.

Ezen az úton elbukott sok leány közül egy a lejtő legalján sírt fel segítségért. Életéről ezt írja:

„Az én szerencsétlenségem ott kezdődött, hogy mindig csak az élvezetet kerestem. Csak a táncnak, divatnak, mozinak éltem. Mozi, színház, mulatozás egymást váltották föl. Egyik szórakozóhelyről ki, másikba be. „Csak mulatni, mulatni”, ez volt a jelszavam. Most látom, hogy már akkor egészen üres, értéktelen voltam. Az igaz, a világ szemében nagyon is „értékes”, de az édes Jézus előtt nem! Aztán meguntam az életemet... és öngyilkos akartam lenni. De hála a Jó Pásztornak, utánam jött, az

elveszett báránka után. Milyen jó is Ő. Mennyivel nyugodtabb, szebb mellette az életem. Bár előbb rájöttem volna!”

A folyton szórakozó leányok közül sem jut mindenki ide — hála Istennek. Mégis nagyon óvlok, kedves húgom! Legyen meg neked is a szórakozásod, de ne akarj szünös-szüntelen táncolni, mulatni! Ne légy pillangó lélek, — mely virágról-virágra száll, de meleg otthont berendezni nem akar!

Mert lásd, az ilyenekből nem lesznek jó hitvestársak, jó édesanyák. Nem is lesznek később sem igazán boldogok, bármilyen gyűrű is ékesítse ujjukat! Az igazi, mély, tartós boldogságot a jó Isten a tiszta, nemeslelkű leányoknak, hitvestársaknak, édesanyáknak szánta! És nem a folyton mulató dámáknak! Ez csak szórakozás, öröm-pótlék. A jó Isten többet szánt neked!

De azért se légy ilyen, mert nem tudod, mikor kerülsz a főntebbi leány sorsára...

LUSTÁLKODÁS

Ez a mulatozásnak testvére. Követői nagy számban vannak. Életprogramjuk: mulatni, lustálkodni, semmit sem tenni. Valahogyan meg ne erőltessem magam. Csak ne kívánjanak önlegyőzést, megerőltetést, a legkisebbet sem! Így könnyű az élet, így szép!

„Otthon mindig a könnyebb végét keresem a dolognak. Lehetőleg kerülöm a munkát. Senkinek sem segítek szívesen. Annál jobban szeretem a könyveket, regényeket. Kényelmes pamlagon oly jó elmerülni az érdekes történetekbe. A munkámat is csak úgy gyorsan intézem el, nehogy megerőltessem magam... Annál jobban szeretem a táncot, a szórakozást és ha körülrajonganak, szépeket mondanak!”

Olyan visszataszítóak, drága húgom, a kifestett, kiöltözött, lustálkodó, kényes leányok, akik minden-

kinek kiszolgáltatják magukat és a semmittevésbe belebetegsznek... Ezen az úton romlanak el a leányok... A helyett, hogy magasztos hivatásukat betöltenék, a helyett, hogy szeretetben feláldoznák magukat, lusták, kényeskedők lesznek, mindenkinek a réme! Ha pedig férjhez mennek, akkor jaj annak a háznak!

Az ilyen leányok csodálkoznak, hogy boldogtalanok, hogy néha a kísértések egész tömege rohanja meg őket. Csodálkoznak azon, hogy nyugtalanok, hogy nincs meg a belső békéjük, hogy néha oly kongó ürességet éreznek a szívükben. Csodálkoznak, hogy az erkölcsi romlás lejtőjén mindig gyorsabban csúsznak lefelé.

Az önző kényelemszeretet, a lustaság, a munka kerülése melegágya a bűnnek, az érzékiségnek. Az erkölcsileg tönkrement leányok erről az útról indultak el.

Kedves húgom, szeresd a munkát nagyon! Mindig legyen valami elfoglaltságod. Iskolán kívül is képezd magad tovább. Tanulj zenét! Ennek mindig hasznát veszed. A háztartásban is dolgozz! Főzés, takarítás, ruhajavítás — mind várnak rád! A kézimunka, a virágok is kellemes szórakozást nyújtanak! E mellett keresheted a nemes felüdülést is! Jó könyvek mennyit jelentenek! A vidám kirándulások mennyire felüdítenek! Jó barátok mily kedves összejövetelre adnak alkalmat...

Hát ha a szeretet tündére akarsz lenni! Mennyi munkát találsz akkor! És mennyi boldogságra bukkansz!

Most szociális leánymunkákra gondolok... mesére váró gyermekekre... kitakarítatlan szobákra... elhagyott betegek... Ó, ha tudnál ezekre a halk hívásokra életeddel felelni! Ó, ha a szeretetet gyakorolnád! Ha mindenkinek mindene lenné! Úgy, ahogy ezt a „Ragyogó szemek”-ben megírtam! Akkor sokkal boldogabb lennél! Akkor nem éreznél

ürességet. Akkor mindig nemes és tiszta is maradnál!

Igen, kedves húgom. Ilyen légy! Ne adj alkalmat, hogy az ördög lustaságod kapuján rád törjön. Annyi leány pusztul itt el!

Mindig foglalatoskodjál! Mindig tégy valami jót, hasznosat!

Légy a szeretet tündére!

HIÁNYOS RUHÁK...

A sátán és a világ nem elégszik meg azzal, hogy a leányok fejét, lelkét eláassza erkölcstelen gondolatokkal, képekkel. Nem elégszik meg azzal, hogy folyton színházba, moziba cipeli őket. A multság és lustaság mellett másra is csábít! Arra, hogy minél hiányosabban öltözzenek és olyan társaságba menjenek, ahol egyeseken szinte alig lehet ruhát látni.

Itt csak a leányokat tartom szem előtt. Hogy mit árthat a strand, a tánc stb. a fiúknak, arról más hol. Itt csak arra akarok rámutatni, hogyan hat ez a leányokra. Milyen nagy lelki kárt, rombolást okoz ez a leányok lelkében.

Mert ez mind lealacsonyít. Ez mind ront. Ez mind tönkre teszi hófehér tisztaságodat. És mondjon akárki akármit, ha utánanézel, meglátod, hogy mindennek egy célja van igazán: az erotikus érzelmek keresése és megtalálása.

Lehet, hogy ezt te nem érzed. Lehet, hogy még nem is gondoltál erre. De azok, akik ezt kitervezték és bevezették, azok nagyon is gondoltak rá. Azok nagyon is tudják, hogy ez hová vezet! Hisz ők a sátán nagyszerű csatlósai!

Az ilyen hiányos öltözetekben, estélyek, táncok, strandok, korzók toalettjében, sőt sajnos, sokszor már a tenisz short-jaiban a leányok elvesztik azt

a finomságot, amelynek lelkük velejárójának kellene lenni. Ilyenkor felébrednek a szenvedélyek, a vágyak! És követelődznek az ösztönök.

Nem egy leány vallotta be, hogy bántja, megzavarja őket már a nők ruhátlansága is és nehéz kísértéseket okoznak. — Egyik le is írta, mit érez ő a hiányos öltözetben.

„Otthon rám kényszerítik a kivágott ruhákat. Úgy szégyellem magam ilyenkor. Szeretnék elbújni. Szeretném eltakarni egész testemet. Nem lehet. Még akkor is vergődöm, amikor nem néznek rám. Hát még társaságban! Mily borzalmas mások számára bűnalkalomnak lenni!... Mikor észreveszem, hogy csakugyan az is vagyok, akkor legszívesebben otthagynék mindent és elrohannék. Undor fog el és sírni szeretnék! Utána otthon a kísértések gyötörnek... a lelkiismeretem vádol... borzasztó csak rá is gondolni, mi dúl ilyenkor a lelkemben.”

És mennyi ilyen hiányos öltözködést látni még a mai társaságokban is! Mennyi ruhátlanságot! És épp a nők között! Akiknek finomaknak kellene lenniök! — Ez visszaszasztó!

Hogy mit csinálj, ha ilyen társaságba hívnak? Egyszerűen ne menj el! Ha pedig neked készítenek ruhát, mondd meg már jóelőre, hogy ezt ne csinálják olyanra, amilyen a te katolikus lelkileteddel ellenkezik... Hogy nem veszed fel semmiáron! Kérj, könyörögj addig, míg meg nem hallgatnak! Meglásd, megy. Sikerül. És ha nem sikerülne, akkor ne menj el ilyen ruhában! Légy erős! Ne menj el.

Még ha valaki talán ideges is lenne miatta, akkor sem!

Mert ha nem vagy elég erős egyszer, akkor nagy a veszély, hogy máskor is gyenge leszel. Akkor mindig mindent „megkövetelnek” tőled „a társadalmi illemszabályok”! A vége pedig tisztaságod összeomlása. Ez pedig olyan nagy áldozat, amit senki sem követelhet tőled. Főképp nem akkor, ami-

kor egész könnyen és ugyanannyi pénzen kaphatsz
fínom, ízléses és tisztességes ruhát is!

Tehát légy erős!

Ne engedj semmit!

Itt össze kell fogniok a katolikus leányoknak!
Meg kell teremteni a katolikus divatot, mely finomságban, ízlésben magasan fölötte áll a bárók, a mellékutcák lélekölő divatjának!

A magad részéről is, kedves húgom, tégy meg ezért mindent!

EGYEDÜL A BŰNBEN

A sok kísértésnek, külső csábításnak az sokszor a szomorú hatása, hogy a leányok magukban vétkeznek. Ez bizony nagyon, de nagyon szomorú. Szomorú, amikor a tiszta leányok bűnbe esnek.

Ez a bűn a leány tisztaságának teljes összeomlását jelenti. Lehet ugyan még mélyebbre is süllyedni, de a lélek ilyenkor már fertőzött, már nincs meg az a finomság, az a tisztaság, amit joggal elvárunk a leányoktól. Nézd csak, milyen gyötrelmes ezeknek a szenvedése...

„Sok szenvedésemnek magam vagyok az oka. Szinte hajszoztam mindent, ami felizgatott. Azután a kísértések tömegében elestem. Magamban vétkeztem. Először azt hittem, hogy csak egyetlenegyszer követem el, hogy megszűnjenek a kísértések. De tévedtem. Attól kezdve még erősebb volt a támadás és gyakoribb. Mindíg többet akartam. Mindíg többször. Rabja lettem a magános bűnnek. A titkos bűn, az izgalom kimerített. Idegeim felmondták a szolgálatot. Már nem tudtam uralkodni magamon. És ez hosszú éveken át így ment.”

„Most a lelkigyakorlatban nyert kegyelmek világosságánál feltárom az én lelkem nagy sebé, melyet még senkinek sem mertem bevallani, csak

magamban gyötrődtem. Néha a kísértés úgy erőt vesz rajtam, hogy megszédülök, elbukom. Szinte hív a gonoszlélek és a testem a magános bűnre. Eleinte ellenállok, még néha fohászkodom is. De aztán szinte hallok a szót: Csak tedd meg! Nézz másokat, mennyi élvezetet engednek meg maguknak! Te ezt soknak tartod? Hiszen senki sem lát! És egy kis öröm kell! Nem is árt az egészségnek. Akkor miért ne tennéd?

Sajnos, sokszor gyenge az akaratom és elesem. Csak egypár perc az egész. Alig ad örömet. Utána érzem, hogy összetört bennem valami... hogy sivár pusztaság lett a lelkem. Fájt, hogy ismét elbuktam, hogy elhagytam, elárultam az édes Jézust. Ha megkérdézem magamtól: ugyan mit nyertél vele? Érdemes volt? Csak a lelkem sirása zokogja vissza: Nem! Nem érdemes! Ó, Istenem, adj erőt... segíts visszaszerezni lelkem tisztaságát... adj erőt, hogy többet ne vétkezzem!"

A VILÁGÉRT NE TEDD!

Nagyon vigyázz magadra, kedves húgom. A világért ne tégy ilyet. Ne szennyezd be önmagadat, testedet, lelkedet!

Az természetes, hogy az egészségi követelmények, a tisztaság nemcsak hogy nem bűn, hanem kötelesség. A tiszta lélek tiszta testet kíván!

Ha komoly okod van magadhoz nyúlni — az nem bűn. Ne kínozd magad feleslegesen!

A bűn ott kezdődik, ha valaki a parancsok ellenére érzéki örömöket keres... Az a bűn, amikor valaki kimondottan szemérmertlenségből tesz valamit.

Rossz barátnők, a kísértők sok mindent monda-

nak majd! Légy erős! Ne engedj semmit! Legyen elved: Én hófehér, tiszta leány akarok maradni!

A jó Isten sokkal több örömet szánt neked. Sokkal többet, nagyobbat, tartósabbat. De ez az öröm csak a tiszta életnek lesz a jutalma. Kár volna most ebbe belekontárkodnod, bűnösen azt keresni, ami csak árt, ami lelked nyugalját megöli.

Hogy lelkednek árt, azt jól tudod! Halálos bűn! Lásd, az édes Jézus ezekért a bűnökért szenvedett a rettenetes ostromozás alatt. Mennyit szenvedhetett, amikor lekötötték az oszlophoz... finom testét durva, szöges ostorokkal verték a durva lelkű katonák... éspedig addig, amíg a vér patakokban nem folyt... amíg az izmokat és a csontokat nem érték az ostor szögei...

Az édes Jézus így szenved a tisztátalanság bűnéért, és te tudnád a bűnt „élvezni”? Te tudnál a vérző édes Jézusra csak egyetlen durva csapást is mérni?... Pedig ha a bűnökbe akarattal elmerülsz, ha rossz szándékkal, bűnös módon élvezetet keresel, az édes Jézuson ütsz egyet! Mily rettenetes lenne, ha azt, aki neked oly sok jót tett és téged úgy szeret, azt így megkínoznád!

De önmagadnak is ártanál vele! Megérdemelnéd utána a poklot! És ha így meghalnál, elkárhoznál!

Még földi boldogságodat is aláásod evvel a bűnnel!

Meglehet ugyanis, hogy idegzeted ezzel tönkre teszed. Először nem veszed észre. Talán hosszú időn át sem jelentkezik semmi. De lassan kezdesz nyugtalankodni, mindig türelmetlenebb, idegesebb leszel. És ha még ki is kerülnéd ezeket a bajokat, ezen az úton a boldog házasságodat teszed tönkre. Kiváló szakértők szerint ez a bűn elveheti a házasság örömeit. Ezért nem szabad!

De ha még ez sem következne be, akkor is a szívedben ott él mindig a tudat, hogy te titkos bűn-

nek vagy a rabja. Nem vagy már tiszta leány, nem vagy az Isten fehér liliuma! Nem! Hanem a szenvedélyek mocsarának halált lehelő virága!

És gondolj arra is, hogy ha leányálmaid beteljesednek és a jó Isten megáld aranyos gyermekekkel, gondolj arra is, hogy azok szegények bizony tőled, édesanyjuktól nagyon is rosszrahajló természetet örökölnék. És mennyit kínlódnak majd életükben, mert te nem tudtad magad megfékezni! Van szíved, van lelked őket tönkre tenni akkor, amikor oly könnyen tudnál győzni, amikor erős akarattal egészséges, erős testtel tudnád őket megajándékozni?

Igen, drága húgom! Gondolj ezekre, ha a kísértés zaklat, és légy tiszta! Hogy tiszta életet adhass. Hogy az édes Jézus szeressen. Hogy te magad is boldogabb légy itt és a túlvilágon is!

MOSOLYOGVA GYÖZZI

Nagyon vigasztaló tudat, hogy aránylag kevés leány esik ebbe a bűnbe. Hála Istennek, a leányok általában tudnak ellenállni, tudnak győzni a kísértéseken. — Ha akarnak!

Még a bűnben élő leányok is nagyon gyorsan fel tudnak kelni. Ha önmagukban vétkeztek is, erős akarattal aránylag elég gyorsan leszoknak bűnükéről.

Hallgasd meg őket magukat!

„Azóta, hogy tanácsot tetszett adni, már sokszor megkísértett testem és a sátán. De mindannyiszor győztem. Oly boldog vagyok, hogy tudok a lelkemért küzdeni és magamon győzni. Pedig attól féltem, hogy majd nem sikerül. Nagyon köszönöm a segítséget. Most már nyugodt és boldog vagyok!”

„Még néha olyan kísértéseim vannak, le sem tudom írni. De már nem vétkezem. És nem is fogok! Mert tiszta leány akarok lenni és igazán boldog!”

Hogyan lehet győzni? Ugye már ezt kérdezted?

Ugyanúgy, ahogy a gondolati kísértésnél:

Amint észreveszed, akármilyen erős is, légy nyugodt és fölényes a kísértővel szemben. Imádkozzál azonnal! Az ima elmondása után gondold a mennyországra és mosolyogj! Mosolyogj azért, mert a mennyországért érdemes küzdeni. Utána örömdobben, hogy győztél, énekelj! Végül adj hálát az édes Jézusnak a győzelemért. Keress valami jó foglalkozást!

És ha még mindig kísért a sátán és a test, ne félj semmit! Ne törődj velem! Légy nyugodt! Nappal foglald el magad valamivel, éjjel nyugodtan kísérel meg az alvást!

A LETIPORT LILIOM

Még utoljára a legszomorúbbtól is akarok néhány szót szólni, a teljes bukásról. Mert sajnos, ez sem ritka.

Amikor a leány megbarátkozik önmagában a bűnnel, vagy amikor feje, szíve tele van bűnös képekkel, vágyakkal, amikor csak az élvezetnek él,

a munkát kerüli, sokszor akkor jön el a teljes bukás...

Olvasd csak el ezt a nagyon szomorú levelet:

„Körülbelül 15 éves lehettem, amikor megszédített az élet csillogása. Olyan leány voltam, aki mindig csak a könnyebbet keresi. Szerelmes regények, rossz barátnők egészen elrontottak. Fejem tele volt csúnya képekkel. Lassan felébredtek bennem az alacsony vágyak. Ekkor már csak a szórakozásnak éltem. Szerettem a szép ruhát, az ékszereket, a mozit, a színházat. A munkát már utáltam. Csak a kényelmet kerestem. A pénzvágy felébredt bennem, hogy minél szebben öltözködhessen, kényelmesebben élhessek, sokat mulathassak. És mindez a bűnbe kergetett...

Fiatal voltam és szép. Az emberek bókoltak, dicsérték. Körülrajongtak. Megkísértettek. Én akkor már mindenre kész voltam és könnyen átadtam magam a bűnnek. Először tetszett. Csak utána vettem észre, hová sülyyedtem.

Amikor az emberek kihasználtak, akkor rúgtak rajtam. Amikor közönségessé váltam, akkor löktek a sárba. Ha véletlenül találkoztam velük, meg sem ismertek, rám sem néztek. Egyedül voltam, kihasználva, mindenből kifosztva. Mint eszelős, tovább kerestem az élvezetet, a mulatságot. Saját vesztetemre!

Amikor a mámor életét éltem, amikor azt gondoltam, hogy meg lehet így élni, legalább egy kis örömet találok, akkor hirtelen rettenetes betegséget kaptam. Bűnös életem és azok, akikkel érintkeztem, meghozták az undok bűnök következményét: a betegséget.

E miatt a betegség miatt nem leszek boldog sohasem. Nem lehetek már egy család szerető édesanyja. Nem léphetek házasságra. Senki sem szerethet engem. Én sem szerethetek senkit. Így kell egyedül, boldogtalanul élnem. És még csak 18 éves

vagyok. Istenem, milyen szerencsétlen az én eltékozolt életem!

Ilyen csaló a világ, ilyen rosszak az emberek, ilyen rettenetes a bűn!

Leányok, ne higgyetek a világnak, az emberek hízelgő szavának! Mert csak kihasználnak és utána félredobnak, mint egy piszkos rongyot. Leányok, legyetek erősek! Fordítsatok hátat a kísértéseknek! Mert elpusztultok, tönkre mentek, ha nem lesztek elég erősek!”

Igen, kedves húgom, légy erős!

Igy tiszta maradsz!

Igy boldog lesz életed!

Ó, MILY SZÉP A TISZTASÁG!

A bűnös élvezettel elrontott életért síró leányok mellett ragyog fel igazán a valóság:

Ó, mily szép a leánytisztaság!

Mily boldogító a tiszta leányság!

Kedves húgom! Neked is választanod kell! Választanod!

Mit akarsz? Bűnt és utána sírást és szenvedést? Vagy tisztaságot és utána Istentől rendelt boldogságot?

Tudom, kedves húgom, mit választasz. A boldogító tisztaságot! Az igazi boldogságot. A lélek nemességét! Hiszen ha akarod, boldog hercegnő lehetsz! Valóságos hercegnő. A mennyei Atya leánya. A mennyország örököse!

Ennek egy feltétele van: lelked legyen büntetlen, hófehér és tiszta. Erre tehát e perctől fogva kétszeresen vigyázz! Légy mindig hófehér és tiszta!

Ne felejtsd el: Hercegnő vagy! Isteni hercegnő! Fejeden a tisztaság koronája ragyog!

Ó, mily szép vagy így!
Ó, mily szép is a leánytisztaság!
Mily boldogító a tiszta leányság!

Kedves húgom, a jó Isten nagyon akarja, hogy
mindíg tiszta maradj! Lelked tisztasága messze tün-
dököljön! Szemedben ragyogjon mindig az érintet-
len ártatlanság! Homlokodon lévő szűziesség koro-
nája tegye nemessé egész magatartásodat!

Szeresd a tisztaságot! Imádkozd el sokszor
leánytestvérednek imáját:

„Fehérnek lenni, mint a hóvirág,
hirdetni Isten tiszta tavaszát;
mint drága gyémánt, izzón felragyogni
s a tiszta fényt a földön szerteszórni,
ó, ennél szebbet tenni nem lehet!
Órizd meg, Isten, fehér lelkemet! Amen.”

A FIÚ LÉLEKTANA

A kereszteshadjárat harmadik győzelme:

Bátran szembeszállok a kísértésekkel!

MILYEN A FIÚ SZERETETE?

Milyen lehet a fiú szerelme? Úgy érez-e ő is, mint én? Vagy másképen? Szeret-e? És ha szeret, hogyan szeret? Egyáltalában van-e különbség a fiú és a leány szeretete között?

Mindenesetre érdekes kérdés. Nemcsak érdekes, de nagyon fontos is. Mert azok a leányok, akik ismerik a fiúk érzéseit, mindjárt másképen tudnak velük bánni. Nem egy leány köszönhetette boldogságát annak, hogy ismerte a fiúkat. Viszont nem egy épp azért lett szerencsétlen, mert nem ismerte a fiúk érzelmi világát.

A legtöbb leány, aki tanács nélkül indul el az élet útjain, azt hiszi, hogy a fiúk éppúgy éreznek, mint ő. Azt hiszi, hogy a fiú szerelme pontosan olyan, mint a leányoké.

És ez sok-sok leány vesztét jelenti.

Mert a fiú szerelme egészen más, mint a leányé. A fiú egészen más és másként érez, mint a leány.

Még emlékszel, kedves húgom, a legelső részből a hármás szeretetre. Ott mondtam, hogy a szerelem hármás összetétele: a lelki szeretet, a gyermek utáni vágy és a testi vágy.

Azt is tudod, hogy a leányban — általában — a legerősebb a lelki szeretet. Nagyon erős még a

gyermek utáni vágy is. És a legkisebb — sokszor hosszú ideig hiányzik is — a testi vágy, a testi szeretet.

Kezdetben a fiúnál is így van.

Amikor benne a szerelem felébred, akkor benne is megvan az a hármasszeretet. Sőt azt mondhatnám, ugyanúgy, ugyanolyan színezetben, mint a leánynál. Ha a fiú nem romlott, akkor a szerelmében szintén a lelki szeretet uralkodik.

Ez azonban csakhamar megváltozik.

Rövidebb-hosszabb átmenet után a fiúban uralkodóvá lesz a testi vágy. Ez lesz a legerősebb. Evvel párhuzamosan megmarad a lelki szeretet is. Legtöbbször — erősség szempontjából — utolsó a gyermek utáni vágy.

A jó Isten gondviselésével intézte ezt így. Ő oly harmonikusan állított be mindent az életbe. Hivatást adott a napsugárnak, a reggeli harmatnak is! Az Ő akarata folytán más hivatása van a fiúnak is és a leánynak is. Hivatásuknak megfelelően a természetük is más. Ketten egymást kiegészítik.

A leány természeténél fogva szerény, kedves, finom. Ha nem rontották el, csak lelki szeretet után vágyódik. Sőt a leányból kisugárzó lelkiség a fiút is visszatartja a kilengésektől. Okosan vigyáz rá, nehogy átlépje Isten parancsait. Ezért akarta a jó Isten, hogy a leány finomabb, lelkiesebb legyen, mint a fiú. Ezt neked tudnod kell!

Ennek világos meglátásától függ talán egyszer a te boldogságod is!

FIÚK LEVELEI

Most bemutatok egy-két levelet a fiúktól, hogy megismerd, kedves húgom, milyen a fiúk lelki szeretete. Figyeld meg, hogy gondolkoznak a finom

leányokról, mit szeretnek benne, mit nem. Gondolkozzál kissé rajta, milyennek kell neked lenned!

„Az én eszményképem egy tisztalelkű, liliomos leány. Azt hiszem, ezzel mindent megmondtam... Ártatlansága szemében tündöklük. Mindig mosoly ül az arcán. Mindig vig. S hogy bánik a gyerekekkel — Gondos. Bizony még engem is igen gyakran ráncbaszed, ha valamit nem jól csinálok. — Házias. Nem jár sehova sem, kissé magának él. — Közvetlen. Ezt nagyon szeretem benne. Két éve ismerem. Azóta egészen más vagyok. Addig sokat félreléptem. Tudja, Péter, mire gondolok. De amióta ismerem, ennek vége. Munkám előtt először megnézem a fényképét. S mintha erőt merítenék, csak azt mondom: Értel! Így minden könnyű. Hiszen elvégre azért dolgozom, hogy őt boldoggá tegyem és én is boldog legyek mellette. Vigyázok magamra. Nem akarok vízszerű, beteges gyerekeket!” — Amit most ír, kedves húgom, figyelmesen olvasd, te is hasznát veszed talán! — „S ha az életben nem is kapok tőle szerelmet, — bár ezt nem hiszem — azt akkor is köszönöm neki, hogy célt adott életemnek, megőrizte tisztán ifjúságomat, megmutatta nekem a tiszta életstílust. Van ennél nagyobb ajándék? Ezért szeretem őt. Lelkem egész szerelmével. És nem keresek mást, csak az ő és az én boldogságomat!”

Vagy olvasd el ezt a levelet.

„Amiről most írni fogok, szívem egyik legbensőbb ügye... Forró, meleg nyár volt, amikor őt megismertem. Már az első percben éreztem, hogy megtaláltam, akit az Isten mellém rendelt. Egyik nap szedtem neki egy csokor nefelejcset. Boldog volt. Én is. A mosolya szinte megbabonázott. De szép sötét szeme néha szomorúnak látszott. Nem értettem. E szemek mélységét csak hónapok múltán tudtam felfogni. Ott lelki tartalom, benső gazdagság, mély szeretet, lelkiség rejtőzött.

Egy vasárnap a kék ég, mint ártatlan gyermekszem, mosolygott ránk. A napsugarak bearanyozták

az ő haját. A levegőben pacsirta trillázott. Tudtam, hogy neki énekel. És ezen a nyári napsugaras vasárnapon — áldozni ment. Csodás volt. Tizenhét éves, barna hajú, tisztalelkű leány. Szívében az édes Jézus!

Főtisztelendő Páter! Látja, ez volt rám olyan nagy hatással. Ez a tiszta, fehér lélek. Mi fiúk az életben találkozunk mindenféle leánnyal, és csak most látom, hogy milyen nagy érték egy fehér, bűn nélküli lélek. Ha rá gondolok, szinte lehetetlen bűnt elkövetnem. Benne a testi szépség egyesül a lelki szépséggel. Ezért tudom őt igazán, hűségesen szeretni. És ha az Isten megsegít és ő a feleségem lesz, nem is tudok nagyobb örömet elképzelni.

Most jut eszembe: amikor búcsúztam tőle, hosszsan, komolyan rám nézett, megfogta a kezemet és ennyit mondott: „Legyen a lelked örökké fehér!” Még egy utolsó kézszorítás, kézcsók, és ő elment. Sokáig utána néztem, aztán én is elindultam. Az utam a templomba vitt. Hálát adtam a jó Istennek, hogy őt az utamba vezérelte. Tudom, hogy az Isten szeret engem és azt akarja, hogy én is olyan tisztalelkű legyek, mint amilyen tiszta és finom ő!”

Ilyen a romlatlan fiú lelki szeretete akkor, amikor a leány a lelki szeretet melegével veszi körül, vigyáz rá és nem engedi, hogy a fiúban csökkenjen a lelkiesség.

A lelki szeretetet ápolod, kedves húgom, minden fiúban, férfiban, akivel csak összehoz az élet! Akkor téged is így fognak szeretni!

A FIÚ ÉRZELME MEGVÁLTOZIK

Kedves húgom! Ez a fejezet nagyon komoly fejezet. Rámutat arra, hogy milyen veszélyben forog a leány akkor, ha egyrészt nem ismeri a fiút, más-

részt nem tartja meg a jó Isten által előírt parancsokat.

„Megismerkedtem egy 16 éves zárdai növendékkel. Vallásos, jószívű, melegen szerető, okos, mindenkinek jót akaró, egyszerűen értékes leány volt. A fiú- és leánykapcsolatokban azonban teljesen járatlan. Most látom, ez a végzete lehetett volna.

Megszerettem. Ő is megszeretett. Először finomak voltunk és úgy gondolom, tisztán szerettük egymást. Bennem lassan felébredt a nem tiszta vágy. Ő naív volt. Fogalma sem volt a fiú érzelmeiről. Kedveskedéssel, szép szóval, hízélgéssel egészen meghódítottam magamnak. Egészen kiszolgáltatta magát nekem. Vakon rám bízta sorsát, mert szeretett és tudatlan volt.

Elkértem az első csókot. Ő tudatlanságában ezt is megadta. A többi már magától jött. Teljesen a kezemben volt. Bennem teljesen felébredt már a vágy. Már-már kifosztottam, tönkre tettem. — De szerencsére tudtam magamon uralkodni. Nem is tudom hogyan, megálltam. Meleg szeretetreméltósága, jósága, belém vetett bizalma — és az én utolsó percben felébredt lovagiasságom — megmentette. Ha kissé más hangulatban vagyok, kifosztom, egy életre tönkre teszem. Más, kissé szabadabb fiú ezt meg is tette volna. Péter! Ha tudná, hány leány lesz tudatlanságának, vigyázatlanságának és a fiúk vágyának áldozatává.

Most hálát adok az Istennek, hogy nem buktunk el. Ő később, egy év múlva, hálásan köszönte meg lovagiasságomat, hogy nem éltem vissza az akkori helyzettel, alkalommal. Édesanyjának bevallott mindent és ő mindenről felvilágosította azóta. Most már jobban fogok magamra és magára is vigyázni — mondotta.”

Lásd, kedves húgom, míg a jó leány a szerelemben végig a lelki szeretetet keresi, addig a fiúban

más vágyak is ébrednek. Még a jólelkű fiúban is. Sőt a legjobban is. Ha a leány nem vigyáz rá — ez uralkodik.

Pedig ez a leány vallásos volt; jószívű, mindenkinek jót akaró, értékes. Tudatlansága miatt mégis milyen óriási veszélyben forgott. Milyen fontos, hogy idejében megismerjék a leányok a fiúk érzelmeit.

A VESZÉLY LEGMÉLYEBB GYÖKERE

„Kedves Péter! Bizonyára megérti vergődő lelkemet, azért írom ezt a levelet. A bűn sodra magával ragadott — a mélybe. Valamikor nem is gondoltam, hogy fiú ilyen mélyre süllyedhet... Van ugyanis idő a fiú életében, amikor a teste hajtja az ösztönök kielégítése felé. A lelki szeretet teljesen eltűnik. A fiú önzővé válik. Ilyenkor a nőben nem látja a szépet, a jót, a lelket, hanem csak a testet, melyet szinte legyőzhetetlenül kíván. Szörnyű harc keletkezik, ha a fiú küzdeni akar. De ha nem akar, akkor a fertő legmélyére hull. És ha a leány nem ismeri a fiút, az ügyes taktikával elbódítja, elcsábítja. A leány nem is sejt semmit. És áldozata lesz a fiú szenvedélyének. Hát még ha a leány is szenvedélyes... Ha megtagadja leány-voltának finomságát és lecsúszik arról a magaslatról, ahová Isten állította... Borzalmas élet! Így jártam én egy 16 éves leánnyal. Udvaroltam neki, de nem lélekkel. A vágy ébredt fel bennem. Ostromoltam őt. Hízkeléssel, kedveskedéssel, ravaszsággal. Végre három hónapi udvarlás, hízélgés és harc után levettem lábáról. Elmerültünk a bűnben, míg rá nem untam. Ha erkölcsös, becsületes lett volna, vagyis értékes leány, ellen tudott volna állni, engem is felemelt volna, nem buktunk volna el. Akkor megszerettem volna és tiszta házasságban boldogok lettünk volna mind-

ketten. De így elhagytam. Ő rimánkodott, hogy szeret. Én szívtelenül és kérlelhetetlenül elmentem.

Most bevallom, ha akkor nem *hazudtam volna neki szerelmet, lelki szeretetet*, és ellenáll, megmenekültünk volna.

Hibás voltam. De nemcsak én! Ő is! Neki kellett volna erősnek lennie. Most látom már, hogy az Isten úgy alkotta a leányt, hogy ő legyen a szerelemben a jobb, értékesebb, erősebb.

Mi férfiak, ha látjuk, hogy a leány nem elég erős lelkileg — azonnal megállapítjuk, nem az ő akarata, hanem a mienk az irányadó. Azonnal bűnre csábítjuk és kihasználjuk gyengeségét. Lépésről-lépésre, kiszámítottan, fokozatosan behálózunk a leányt és sodorjuk a bűn felé.

Ha vallásos — mi is azok vagyunk. Jelszó ilyenkor is: vigyázni, nehogy észrevegyen valamit. Csak lassan megyünk előre, hiszen — ha nem erős — úgyszólván elérjük célunkat.

A szerelem hangulatában nem is sejtik már, milyen veszély fenyegeti őket!"

Nos, kedves húgom, a leány szerencsétlenségének két legmélyebb gyökere ez: a fiú testi vágya — a leány oktan engedékenysége.

Vigyázz! Ha ezt a kettőt szem előtt tartod — megmenekülsz a bajtól!

HIÉNAK

Ezek mellett a fiúk mellett, akik néha nagyonis megbotlanak, de mégis küzdenek hibáikkal, vannak mások, akikre legjobban a „hiéna” szó illik.

Azt hiszem, tudod, mi a hiéna. Kíéhezett, vérszomjas vadállat. Farkasoknak is nevezhetném

őket. Ezek is, mint a farkasok és hiénák, áldozatot, ártatlan bárányokat keresnek. Csak azért, hogy szét-
tépjék őket, hogy éhségüket és szomjúságukat így
kielégítsék.

Nos, vannak ilyen hi-
nák, akik egyenesen arra
pályáznak, hogy ártatlan
leányokat fosszanak ki.
Ezeknek nincs más céljuk,
mint hogy elrabolják a
leányoktól hófehér tiszta-
ságukat.

Külsőleg sokszor — sőt
a legtöbbször — a leg-
kifogástalanabb udvarlók.
Legalábbis a kezdet kez-
detén. Mint a fentebbi
levél írója írja: *hazudják
a szerelmet.*

Úgy járnak körül, mint
az éhes farkasok. Addig
járnak, míg meg nem ta-
lálják a kiszemelt áldoza-
tot. Akkor kedvesen és
finoman bemutatkoznak
(néha durván rátámad-
nak). Hízelegnek. Dicsérik
a szépségét. Kedveskedő
szóval elbódítják. Hiszen
ismerik már jól a leányo-
kat. Tudják, hogy pár sze-
relmes szó, dicséret meg-
szédíti őket. Úgy gondol-

ják, hogy valóban tetszenek... A hízelgést a kis
ajándékok követik. Cukor, sütemény, virág, eset-
leg kissé értékesebbek... Azután jön a simogatás.
Először finoman. Csak a haját. A kezét. Az arcot...
Azután jön a csók... fokozatosan mind többet és
többet kívánnak...

A leány boldog. Azt hiszi, hogy valóban szeretik. Hiszen ennyi kedveskedést alig tapasztalt még életében. Jól érzi magát, szinte beleszédül a képzelt boldogságba.

A fiú ezt észreveszi. Fokozza a mámort. Majd bizalmaskodni kezd. Aztán észrevétlenül mind merészebbé válik: „Hiszen látja, hogy szeretem... — mondja. És olyan jó lesz ez... Magának is oly kevés az öröme...” A leány enged, és a vége a biztos bukás...

Néha bizony rövid idő... és vége az Isten remekének, a tiszta leányléleknek. Néha még óvatosabb és csak hónapok, évek múlva rántja magával a bűnbe áldozatát.

Vigyázz, drága húgom!
Óvakodjál a hiénáktól.

„LÁNYOK, LÁNYOK, VIGYÁZZATOK!”

„Lányok, lányok, vigyázzatok, nehogy az én szerencsétlen utódaim legyetek! Mindenből kifosztott, boldogtalan, 17 éves leány vagyok. Mennyi szépet láttam a világban! Azt hittem, minden boldogság az enyém lesz. De milyen nagyot csalódtam. A nyomor, a szenvedés, a lelki gyötrődés lett osztályrészem. A bűn után rendőrkézre kerültem. Javítóba küldtek. Szívem majd megszakad... csak azt mondom: lányok, vigyázzatok, nagyon vigyázzatok!”

Egy másik:

„Egy szép napon elélem állt és azt mondta, hogy szeret és nem tud nélkülem élni... És én elhittem annak a gazembernek, hogy szeret... Hagytam magam megcsókolni... Egyszer azonban, amikor láttam, hogy a bűn útjára csábít, végre felébredtem, megijedtem a bűn súlyától és Jézus segítségével elmenekültem és megmentettem tisztaságomat. De ez véletlen volt. Nem! Ez az Isten végtelen irgalma

volt. Már a bukás szélén álltam . . . Magamtól elbuktam volna . . . Igen, a csókot kellett volna megtagadnom. Addig még józanul gondolkoztam. Utána már nem voltam a magam ura.”

„Én is bevallom, kénytelen vagyok bevallani az igazságot: a könnyelműen megengedett csók rabolta el boldogságomat. Szerelmet vallott. Elhittem, hogy szeret. Megengedtem a csókot. De ő mindjárt többet kívánt. Én éreztem, hogy már késő, már nem tudok ellenállni. Akkor valami azt mondta bennem: Miért ne engednék, hiszen az oly jó . . . rövid időn belül egészen elbuktam. A bűn után nagyon szégyeltem magam. Szerettem volna a föld alá süllyedni. Őt vádoltam, pedig magamban éreztem, hogy én vagyok a nagyobb bűnös. Ő ezen a ponton gyöngébb. Nekem kellett volna erősebbnek lennem. Az elején elég lett volna egy tekintet, elutasító mozdulat, szó, és nem történt volna semmi. De gyöngye voltam, így elestem. Még a jó Istenre sem mertem felnézni . . . imádkozni sem tudtam . . . csak marcangolt a bűntudat. Mennyit kínoz ez a bűn még most is. Most már erős tudok lenni. Erősségem, sajnos, már csak a további bukástól óv meg engem. Bár lettem volna kezdetben erős, akkor most tiszta lennék és boldog!”

Ezeknek a leányoknak levelét, kedves húgom, csak azért írtam le, hogy okulj belőlük, hogy a hiénákat magadtól távol tartsd!

Vannak fiúk, akik megérdemlik szerelmedet. Hála Istennek, sokan vannak. Ne félj, ha a jó Isten erre az életre hívott, akkor neked is szánt valakit. Őt szeretheted. Ő boldogítani fog.

De ne felejtsd el, hogy a legjobb fiúban is előbb-utóbb felébred a vágy. A legtöbb esetben ő is eljut oda, hogy a jegygyűrű előtt elkéri a csókot. Te légy erős. Finoman, szeretettel mondd meg, hogy ezt nem teheted. A csókot a jegygyűrűhöz kötöd, a

jegygyűrűig tartogatod. Meglátod, még jobban megszeret.

Ha pedig báránybőrbe bújt farkasra akadsz, akit nem lehet megismerni, azzal ugyanígy bánj. Hiszen nem tudhatod előre, hogy komoly-e vagy nem. Légy finom és kedves, de tovább egy lépést sem! Semmit! Ostromolni fog... „Minek ilyen oktalannak lenni... egy kis örömet addig is kell élvezni... ez nem is bűn... a papok mindent kitalálnak...” és más ehhez hasonlót. Ilyenkor vigyázz. Ez hiéna lehet! Ha nem változik meg és folyton bűnre csábít, légy vele szemben hideg! Szakíts vele, vagy viselkedj úgy, hogy elmenjen. Ha eltávozott, ne búsulj, sőt örülj! Örülj, hogy egy éhes hiénától megszabadultál!

Tőled függ, kedves húgom, hogy a jó Isten által elgondolt tiszta szerelem folytán értékes jegygyűrű ékesíti-e ujjadat — vagy hiénák csattogó foga tépi-e szét tiszta leányálmaidat és a jegygyűrűnél is értékesebb tisztaságodat!

A LEÁNYOK ÉS FIÚK ÚTJAI

A kereszteshadjárat negyedik győzelme:

*A fiúk társaságában is — mindig és
mindenütt — a teljes tisztaságot su-
gárzom!*

ISMERETSÉGEK

ISMERETSÉG ÉRDEKÉBEN...

Minden leánynál elérkezik az idő, amikor a fiúk különösebben kezdik érdekelni. Addig a lányok között érezte magát jól. Ez azonban már nem elégíti ki. Legalábbis nem eléggé. Vágyódik megismerni a fiúkat, a férfiakat is.

Vannak, akik feltűnően viselkednek, hogy magukra vonják a figyelmet. Feltűnő járással, mozgással, hanggal, ruhával tetszeni akarnak. Természetesen vannak szerény lányok is. Abban azonban megegyeznek, hogy szeretnének valamiképpen ismeretségeket kötni.

Az ismeretség, ha megfelelő időben és megfelelő módon történik, nem baj. Kell is, hogy házasságra gondoló lányok ismerjék a fiúkat és viszont.

Csak az a baj, hogy néha ez a vágy helytelen irányba viszi a leányt. Viselkedésük túlságosan feltűnő, sőt a kacérkodástól sem riadnak vissza. Azt nem is kell megemlítenem, hogy ez helytelen, nem illik katolikus leányhoz.

A lányok hiúságát roppant izgatja az, hogy kik és hányan érdeklődnek irántuk. Minél több fiú

hódol és bókol előttük, annál boldogabbak, annál értékesebbnek tartják magukat.

Pedig ez nem áll mindig. Sőt! Nagyon sokszor az ellenkezője. Ahol olcsón, esetleg ingyen lehet valamit kapni, ott rendszerint sokan vannak. Abból, hogy valakit sokan körülvesznek, nem következik, hogy értékes. Egyáltalán nem. Nagyon sokszor ilyen leány teljesen értéktelen. Csak azért rajongják körül, mert könnyelmű.

Viszont akik körülveszik, azok sem szoktak a legértékesebbek lenni. Legfeljebb véletlenül vetődik arra egy-egy komoly fiú. De az is gyorsan elmegy evvel a gondolattal: üres, vásári portéka, értéktelen.

A leányok maguk is észreveszik azt, hogy nem érdemes így „fogni” ismerősöket, hódolókat. Hogy ez nagyon visszás — megalázó! És a legborzasztóbb, hogy sok leány hiénákat csődít így maga köré.

Nézzünk csak egypár önvallomást. Mennyire nem finom és milyen veszélyes játék ez!

„Ha valahol fiúk is vannak, ott mindjárt kicsit furcsán és feltűnően viselkedem. Néha kihívó vagyok. Nem egyszer képes voltam másokat bolondítani. Csak nevettem magamban, ha lángra gyújtottam őket. Nem mondom, tetszett hiúságomnak az is, hogy mily boldogok voltak, ha visszaköszöntem nekik és egynéhány szót váltottam velük. De azt is be kell vallanom, hogy néha roppant üresnek, értéktelennek éreztem magam és szerettem volna elszülyedni.”

„Volt egy leányismerősöm, aki kacérkodott a férfiakkal és örült, ha viszonzták. De vele szemben úgy viselkedtek s a háta mögött úgy nyilatkoztak, hogy az egyenesen lealázó volt. Szegény örült, hogy ő tetszik a férfiaknak, és nem vette észre, hogy csak kihasználják. Ekkor láttam be egészen, hogy teljesen a leány viselkedésétől függ, hogyan bánnak vele, mennyire becsülik.”

Ez a következő levél nagyon szomorú. Valaki leírta, hogy okuljatok belőle. Így nem szabad katolikus leánynak viselkednie.

„Valósággal játszottam a tűzzel. Kedvenc szórakozóhelyem a Fő-utca volt, ahol korzóztatva néztem a fiúkat, ők persze engem. Mindíg azt hallottam, hogy szép szemeim vannak, hát ki is használtam őket. Hízelt, hogy mindenkinek tetszem. Örültem sikereimnek. Mindíg más kellett nekem, mindig az újak érdekeltek. Annyira vittem, hogy egy-egy komoly fiút is megszádittem hosszabb-rövidebb időre. Tetszett nekem, hogy szaladnak utánam, hogy könyörögnek egy randevúért, egy csókért. És én sétáltam, ismerkedtem, randevúztam az egyikkel, de közben már a másikkal kezdtem ki. Egy időpontban kettőnek is adtam találkát, azután nevettem, hogy mind a ketten várnak, míg én egy harmadikkal megugrottam. Közben táncoltam nagyokat. Míg az egyik fülébe súgtam, hogy szeretem, már a másikra kacsingattam, hogy kérjen át. A fiúk kapkodtak, a lányok irigykedtek. Egyik iránt sem éreztem semmit, csak addig érdekeltek, amíg „be nem dültek” nekem. Egyszer összeszámolta valaki a fiúkat, akik nekem udvaroltak és 58-at számolt. Akkor hencegtem vele, most már inkább hallgatnék róla. Aztán jött valaki, aki egészen megváltoztatott. Szerettem, mert más volt, mint a többi. De mellette nem lehetett randevúztatni. Úgy kezelt, mint egy gyermeket, akit nevelni kell. Ő kért, én engedelmeskedtem. De ő többet kért, mint az előbbieket... Én még nem tudtam semmit. De egyszer hirtelen rájöttem, hogy más célja van velem. A kegyelem fénye felvillant lelkemben és megláttam, hova jutottam. A bukás legszélére. Csak egy lépés, és végem. Most látom csak, hogy az is hiéna lehetett. Szerencsére megszabadultam. A jó Szűzanya megmentett.

Most kezdek magamhoz jönni . . . tisztességes leány-életet élni."

Ezek az olcsó ismeretségek semmit sem érnek. Elrontják a leányt, a fiút egyaránt. Ez a viselkedés bűn, csúnya bűn! Ilyen viselkedésű leányok miatt mondják a fiúk, hogy nincs tisztességes leány. Ezek rontják el teljesen a leányok becsületét!

Az ilyen leányok majdnem mind elpusztulnak. Hiénák áldozatai lesznek. És ha véletlenül férjhez mennek, a családi életet teljesen feldűlják megszokott könnyelműségükkel.

BOLDOG TALÁLKOZÁSOK

Ezekkel szemben nézd meg, kedves húgom, mennyire boldogok a finoman viselkedő leányok. Mennyire más az ő életük! Mennyi reménnyel van tele jövőjük.

„A leányok közül — sajnos — elég sokan azt hiszik, ha kacérok, kihívóak, akkor könnyen meg tudják hódítani a fiúkat. Igen, az „üresfejűeket", és azokat is csak külsőleg. De ezekre a komoly katolikus leánynak nincs szüksége. Hogy nincsen igazuk, azt sok példa mutatja, többek között az én esetem is. Én mindig egyszerű és tartózkodó vagyok. Egy összejövetel alkalmával, amint beléptem a terembe, ahol már ott voltak a csinosabb, gazdagabb barátnőim, egymásután jöttek hozzám a fiúk és körülvettek, pedig nem vagyok szép, nem vagyok gazdag sem, nem is „mázolom" magam kenőcsökkel, festékekkel, púderrel. Ebből arra következtettem, hogy ma már kezdik a fiúk belátni, hogy vannak még komoly és értékes leányok is."

„Kedves vagyok a fiúkkal, de tartózkodó. Talán ennek köszönhetem azt is, hogy egy komoly fiatalember azt írta nekem: „Szeretem magát, mert külön és jobb a többinél."

„Én is megtaláltam azt, akit az Isten nekem rendelt. Igazán és nagyon szeretem. Fel tudnék érte mindent áldozni és mindent neki tudnék adni. Eddig csak a hiúságomnak hízelt, hogy ő udvarol nekem, ő, a komoly, kész férfi. Most boldoggá tesz. Pedig én mindig tartózkodó voltam vele szemben és sohasem tüntettem ki mások előtt. Úgy beszéltem és bántam vele, mint a többi fiúval. Ez a mindig kifogástalan viselkedésem eredményezte azt, hogy komolyan megszeretett. Nemsokára, hogy megismerem, bemutatott édesanyjának is. Érdemes finoman viselkedni. Annak a sok udvaroltatásnak, kacérkodásnak semmi értelme sincs. A leányok belefáradnak, hogy adják a szépet, csak azért, hogy találjanak valakit. Találnak is eleget, de vesztükre. Nem mondom, kedvesnek, bájosnak kell lenni és szellemesnek is néha, de ez távol van attól az undok kacérkodástól.”

Nagyon szeretném, ha te is ezt írnád a naplódba vagy a szívedbe:

„Ezután még finomabban akarok viselkedni, mint eddig. Nem leszek sem kihívó, sem feltűnő. Hadd vegyék észre a fiúk is, hogy van értékes leány! Nem szégyen, bevallom — ezen az úton szeretném megtalálni azt, akit az Isten nekem szánt. Így megtalálom, úgy elveszítem őt!”

A FIÚK IS CSODÁLKOZNAK

Bizony a fiúk is csodálkoznak, — sajnos, nem is egyszer — hogy a komolynak látszó leányok néha mennyire nem azok. Mennyire felületeseek. Mennyire rövidlátók.

Mert érdekesek, kedves húgom, a fiúk. Amíg udvarolnak, hízelegnek, ítéletet is mondanak, véleményyt alkotnak a leányokról. És bizony sokszor nem a legkedvezőbbet.

Ó, ha a leányok tudnák, hogy a belső vélemény mennyire másképp hangzik, mint a külső édes szó! Ó, ha tudnák, hogy amikor kifelé megdicsérik, akkor befelé lesajnálják. Amikor modern, ügyes, helyes leánynak mondja, akkor azt gondolja: Ezzel sem fogok házasságról komolyan beszélni, túl könnyelmű!

Figyeld csak meg egyik fiú megjegyzését:

„Őszintén megvallom, mindig arra törekedtem, hogy finom legyek a leányokkal szemben. Általában tisztelem is őket. Csak azt nem tudom megérteni, hogy a leányok nagyobb része miért szereti azok társaságát, akik könnyelműek. Hiszen tudhatnák, hogy ezek csak játszanak, szórakozni akarnak. Vagy azt gondolják, hogy így könnyebben mennek férjhez? Még ha igazuk is lenne, akkor is sajnálom őket, mert nem gondolnak a házasság idejére! Nem gondolnak arra, hogy ezek az üres lelkű, léha alakok alig-alig lehetnek jó férjek később. Épp ezért csodálkozom, hogy ezeket a léha fiúkat jó társalgóknak, talpraesetteknek, társaságba valóknak ítélik, míg azokat, akik komolyabbak, akik megbecsülik a leányokat és tiszteletből, nagyrabecsülésből nem engednek meg maguknak ennyit, azokat egy kissé lenézik vagy lesajnáló mosollyal illetik. Mindenesetre különös.”

Ez valóban különös.

Hogy lehetnek a leányok olyan oktalanok, hogy így távol tartják maguktól a komolyabb, jobb fiúkat! A rosszakat pedig még bátorítják könnyelmű engedékenységgel!

Mennyire másként állna a leányok megbecsülése és a családi élet boldogsága, ha a leányok, nők komolyabban viselkednének és jobban megválasztanák társaságukat.

Gondolkozz ezen, kedves húgom!

Érdemes!

LEVÉL ÉS FÉNYKÉP

Sok leány életében nagy problémát okoz a találka, a levél, a fénykép, a tegeződés. Amikor ugyanis a fiatal szívekben fölébred az egymás iránti érdeklődés, vonzalom, akkor szeretnék gondolataikat szóban vagy írásban egymással kicserélni, vágyódnak a közelség, közvetlenség után, ezért kölcsönösen fényképet kérnek és adnak egymásnak, tegeződő viszonyba lépnek.

Hány leány kérdezte már tőlem szívszorongva: „Páter, szabad vele találkoznom akkor is, ha csak titokban lehet? Vagy legalább a levelezést tessék megengedni!” — „Fényképet kért tőlem, adhatok? Tegeződhetünk mi már?”

Neked megírom, kedves húgom, hogy a titkos találkát és a levelezést nem ajánlom. Amit nem lehet nyíltan megtenni, azt sehogy sem lehet megengedni. Most nem is térek ki arra, hogy ezek kétszínűvé teszik jellemedet, tehát kevésbé értékesé. Pedig ez egymagában is elég lenne a titkos találkák és levelek beszüntetésére. Nagyon jól tudod, hogy a legmodernebb leánytípus nyílt, őszinte. Nem dugdossa azt, ami helyes, hanem nyíltan megteszi. Viszont ami rossz, azt sehogy sem teszi, titokban sem.

Azután ezek a titkos találkák, levelezgetések gyerekekké, nevetségessé tesznek, holott már komoly nagyleány szeretnél lenni. A leányok ugyan végtelen fontosnak tartják ezeket, de a külső szemlélők mosolyognak rajta. Mennyire szégyenkeznel, ha minden kitudódnék! Hány leány röstelkedett az elfogott levelek és a napfényre került találkák miatt. Sőt nem egyszer a későbbi komoly szerelmet is tönkre tették az ezekből folyó intrikák.

A legutolsó érvem pedig az, hogy a titkos találkozások sohasem vezetnek jóra. Az igazi mély szeretet nem így fejlődik. Ha te is értékes leány

vagy és ő is komoly fiú, akkor csak a megengedett keretek között találkoztok. Ha pedig erre nem nyílik egyelőre alkalom, mindketten szívetekbe zárjátok vágyaitokat és amikor felnőttetek, amikor a lehetőségek megnyílnak, kétszeresen élvezitek majd — nemcsak egymás tiszta, erős, egyenes jellemét és hősies akarátát, hanem a megerősödött szerelmet is.

Ami pedig a tegeződést és a fényképek adogatását illeti, itt is óvatosságra intelek. Csak rokonaidal és gyermekkori játszótársaidal tegeződjél. Egyébként míg a jegygyűrűváltásig a belső, meleg egyetértés kialakul, kívánj bizonyos tiszteletet, mely a legfontosabb alapja a tegeződő kapcsolatnak. Ha túlkorán tegeződtök, félő, hogy szerelmetekből egy nagyon fontos vonás hiányozni fog.

A fényképek ajándékozása is legtöbbször elhamarkodottságból származik, amit sok-sok leány megbánt már. Sok elmúló szerelemnél láttam a leányok nagy vágyát, hogy visszaszerezzék a leveleket és a fényképeket, amit adtak. Akkor döbbszentek rá, hogy a bizonytalan kis játékba túlsokat helyeztek.

Ezért légy óvatos. Vidámságoddal, kedvességeddel és megfontoltsággoddal sokkal többet érsz el, mint ezekkel a kisebb-nagyobb meggondolatlanságokkal.

TÁRSASÁGBAN

„MÁR ORULTUNK ELŐRE . . .”

A táncról és a nagyobb szórakozásokról később még bővebben lesz szó, kedves húgom. Itt csak a kisebbeket említem meg, melyek általában a „legártatlanabb” időtöltésként szoktak szerepelni a társaságban. Lásd, hogy ilyen helyzetben hogyan kell viselkednie a katolikus, jellemes leánynak.

Most különösen a zsúrokra, uzsonnákra, közös játékokra gondolok. — Milyenek itt a leányok és a fiúk?

Feltűnő, hogy egy-egy ilyen esemény sokkal fontosabb a leány számára, mintsem gondolná az ember. Egy-egy összejövetel már jóval előtte leköti a leány gondolatvilágát és utána is sokáig foglalkoztatja.

Azért is lesznek olyan felületesek, léhák a folyton szórakozni járó leányok. Csak ez tölti el lelküket. A tánc, a társasjáték, a fiúk, a ruhák, az elhangzott beszélgetések stb., stb. — Más komoly dolog így háttérbe szorul.

Jó, kellenek a szórakozások is, az összejövetelek is — de mértékkell!

Olvasd csak ezeket a leveleket, mennyire igazolják ezek a tényt:

„Multkor többen hivatalosak voltunk barátnőnkhöz. Három héttel előtte megkaptuk a meghívót. Nagy öröm volt. Előre megbeszéltünk, megtárgyaltunk mindent. Milyen ruhában jelenünk meg, kik lesznek ott a fiúk és a leányok közül. Mi lesz a program stb., stb. Természetesen kötelességeinket nem egyszer elhanyagoltuk e miatt . . . Utána a helyzet még szomorúbb volt. Megtárgyaltuk, hogy ki hogy viselkedett. Mit mondott, mit tett. Kinek ki udvarolt és hogyan. Néha örültünk, néha bosszankodtunk. Örömet a saját sikereink s a mások mellőzése, bánatot mások hódítása okozott. Néha az utóhang, utózenge még veszekedés és harag is lett.”

„A helyzet néha nagyon különös. Voltam már olyan helyen, ahol állandóan felügyelet alatt voltunk. Ott mindig fínoman és rendesen viselkedtünk. De néhol magunk maradtunk. Fiúk és leányok. Ilyenkor mindjárt megváltozott minden. Szabadabban beszéltek a fiúk és leányok is. Igazán nem folytattunk értékes társalgást. És a viselkedés is túllépte a határt. A fiúk sokat kértek és a leányok sokat engedtek meg.”

„Már öt éve járok fiútársaságba. Teák, zsúrok, játékok elég sokszor váltották föl egymást. Természetesen a bálók sem maradtak el. Szüleim engedtek, vittek mindenhová. Először tetszett ez az élet. De most belátom, ez nem életcél! Csak egynek örülök, hogy közben megtanultam háztartást vezetni. Ha ezt sem tettem volna, akkor ez az öt év teljesen elveszett, eltékozolt lenne. Tudom, ez nagyon kevés, de mégis van egy nyugvópont, ami némiképp vigasztal.”

Ez még nem minden!

Más is történik ilyenkor, ha a leányok nem vigyáznak!

MI A JÁTÉK VÉGE?

Az ilyen összejöveteleken szinte elengedhetetlen a játék. Legalábbis sokszor előjön. A legkülönbözőbbek. Ezek eredetileg felüdítő és jól szórakoztató játékok voltak. De lassan elfajultak. Igaz, most is nevetnek közben jókat... de nem a jók... nem az értékesek...

Az ízléstelen játékokat nem is említem. Vannak ilyenek is. Remélem, kedves húgom, te ilyeneket sohasem játszol!

Sőt még azokat sem játszod, melyek eltompítják, lassan kiölik lelkedből a tisztaságot őrző érzékedet!

Mert sokszor a játék csak ürügy a fiúknak. És bizony ismertem olyan fiút, akinél a játék csak alkalom, eszköz volt bűnös terveinek kivitelére. És nem is egyet ismertem! Sajnos!

Azért itt is légy résen!

Ne játssz akármit, ne akárkivel és ne akárhogyan!

Ezenkívül szeretném megemlíteni azt is, hogy nagyon gyakori lett a játéknak csókkal való befejezése. Nemcsak a zálogkiváltásnál, amikor csillagvizsgálásra, kávéédesítésre, cseresznyeárulásra és

hasonló szellemtelen büntetésre ítélik a tulajdonost.

Nos, kedves húgom, jegyezd meg, ezt ne engedjed meg soha!

Mert az mégsem járja, hogy téged játék címén minden fiú összecsókoljon és te is összecsókolj mindenkit. Ki vagy te, hogy ezt a fiúk egyáltalán kívánni merik tőled? És kik azok a katolikus leányok, akiktől ilyet kérnek? Nem, ezt nem engedhetitek! A világért sem!

„De Péter, ebben nincsen semmi! Ez ártatlan! Csak a hajunkat, arcunkat, homlokunkat csókolják meg és mi is csak így adunk csókot! Ebben semmi sincs!”

Igen, így magában véve semmi sincs! És mégis rengeteg van bennel!

Nem árt semmit, csak ezáltal törik meg a leány nemes magatartását!

Nem árt semmit, csak ezáltal csavarják ki a leány kezéből a legerősebb fegyvert.

Nem árt semmit, csak ezáltal tépik ki a leányból azt a finomságot, amely védőfalat emel közte — és a hiénák között.

Kedves húgom! Azok, akik ezt a szokást bevették, azok nagyon jól tudták, miért vezették be! Akik ezt kívánják, azok nagyon jól tudják, miért kívánják ezt! Megvan a céljuk. Ha talán öntudatlanul is. De neked tudnod kell, hogy ez az a határ, ahová már nem engedheted őket. Nem!

A csók sokkal szentebb valami, semhogy játékba dobjad!

A csókot Isten sokkal mélyebb, értékesebb érzelmek kifejezőjévé tette, semhogy ily olcsón megkaphassa valaki!

A tiszta, finom leányok érzik is utána a nagy veszteséget. Érzik, hogy kevesebbek lettek a jó Isten, a fiúk és a leányok, sőt önmaguk előtt is!

„Rám került a sor. Természetesen csók. A fiú megcsókolt egyszer, majd kétszer, aztán háromszor. A következő áldozat megint én lettem. Így ment

8—10-szer. Nagyon kényelmetlenül éreztem magam. Kifelé még mosolyogtam, de belül már sírtam. Sírattam önmagamot és most temetett érintetlenségemet. De gyáva voltam. Nem mertem tiltakozni. Pedig minden forrt bennem. Mikor hazamentem, sokáig nem aludtam el. Napokig olyan voltam, mint egy élőhalott. A fiúk előtt is szégyeltem magam. Igaz, mosolyogtak rám, kedvesek voltak, de tudom, hogy belülről lebecsültek: ez is közönséges, mint a többi, csak szórakozásra jól Páter! Ilyenkor szeretnék a föld alá süllyedni. Hogy miért is nem voltam elég erős!"

Ezt a csúnya, rátok nézve megalázó szokást meg kell szüntetni, kedves húgom!

Fogjunk össze!

Mentsük meg a leányok finomságát, értékét, boldogságát!

Ugye te is segítesz? De feltétlenül!

BÁTOR, ÉRTÉKES LEÁNYOK

Vannak leányok, kedves húgom, akik csak azért játszanak ilyen veszedelmes játékot, mert gyávák, mert hiányzik belőlük az erő, a leányléleknek ez a nagy értéke. Félnék a fiúk megjegyzéseitől és a leányok éles nyelvétől... hogy mit szólnak majd hozzá! Számtalan leány van, aki ilyen vagy ehhez hasonló mondattal számolt be: „A többi leányok mind megengedték, én sem mertem ellenkezni, pedig forrott bennem minden...”

Még jó, ha idejében észretérnek és az első botlás után rendbehozva mindent, erős elhatározást tesznek a jövőre nézve. Ha valamikor te is tévedtél volna itt, akkor most kövesd ezt a leányt:

„Először minden szépen ment. Később mind jobban és jobban belemelegedtünk a játékba és olyanokat is játszottunk, melyeket én először nem akartam. Mikor pedig láttam, hogy a többiek milyen

könnyelműen viselkednek, én is úgy tettem, mint ők... belátom, gyáva voltam, nagyon gyáva. Így történt, hogy lelkiismeretem tiltó szava ellen sokat megengedtem magamnak és másnak. Nagyon sokáig bántott utána a lelkiismeretem, hogy miért is voltam ilyen gyáva és értéktelen. Egyideig még gyónni sem mertem menni. Végre rászántam magam és mindent őszintén elmondtam. Mikor az Úr Jézus újra a szívembe szállt, olyan boldog voltam, mintha ismét fehér ruhás kis elsőáldozó lettem volna."

Igy. Ha tévedtél volna, kedves húgom, akkor hozz mindent rendbe, hogy ismét az édes Jézus lakozzék szívedben. És utána vigyázz, hogy mindig bátor, értékes, tiszta leány maradj. Az okosságot egyesítsd a bátorsággal. Hol az egyik, hol a másik segít át a nehézségeken.

„Elérkezett a zálogkiváltás. Hídépítés. Enyém volt a zálog, én álltam legelől. A többiek mögém álltak sorba. Mivel nem ismertem ezt a játékot, ügyesen oda álltam, ahonnan egy tükörből mindent láthattam, ami mögöttem történik. Több ártatlan dolog után észreveszem ám, hogy megölelik az egyik leányt és megcsókolják. Ezt nem fogom engedni, gondoltam magamban. Majd hirtelen kiléptem a sorból, elindítottam a grammofont, felkaptam egy poharat és az ünnepelt házikisasszonyra felköszöntőt mondtam, majd hozzátettem: Miután a játék oly jól sikerült, táncoljunk a grammofon zenéjére. Ez oly gyorsan történt, hogy magam sem hittem volna. A társaság az egyik ámulatból a másikba esett. A fiúk és utána a leányok is mondták, hogy gyáva vagyok, hogy egy csóktól megijedek. Én észrevétlenül megérintettem kis keresztemet a nyakamon és nyugodtan azt mondtam, hogy gondoljanak rólam, amit akarnak, de eddig engem még senki sem ölelt vagy csókol meg, még játékból sem. A legerősebb elhatározásom pedig továbbra is az, hogy engem csak a vőlegényem csókol meg először. Aztán kértem a társaságot, hogy táncoljunk. Így minden

elsímult. Igaz, az arcokon valami különös vonást láttam, először azt hittem, azért van, mert elrontottam kedvüket. Most érzem, nem az volt, hanem csendes, titkos helyeslés. És hány leányt erősítettem meg akkor! Ó, milyen jó a tisztaság apostolának lenni!”

„Egyik leányismerősöm igazán öntudatosan viselkedett egy zsúr alkalmával. Mikor zálogosdit akartak játszani, határozottan kijelentette, hogy ő nem játszik. Minthogy épp a vendéglátó jelentette ezt ki, mindjárt mást játszottunk. Akkor elhatároztam, hogy hasonló esetben én is ilyen bátran megvallom nézetemet és elveimet.”

Ez az elhatározás hozzád is nagyon illik, kedves húgom. Ha pedig gúny vagy megvető mosoly fogadna érte, akkor gondold valami hasonlót, mint ez a következő leány:

„Azelőtt én sem voltam elég erős. A katolikus leányok finom ízlését sértő játékokba én is belekeveredtem. De megfogadtam, hogy többet nem teszem. Sőt azt a társaságot — ahol ezt nem akarták tudomásul venni — otthagytam. Csúfoltak is, hogy álszent, kényes vagyok, de nem is bánkódtam miatta. Ilyenkor mindig az édes Jézusra gondoltam. Őt is csúfolták és szídták. Vele könnyen el tudtam viselni ezeket a gúnyos megjegyzéseket. Most nagyon örülök, hogy azzal a társasággal szakítottam, mert máris majdnem mindegyik tagja rossz útra tért. Ezért vagyok hálás a Páternek, hogy ettől megmentett.”

Tudom, kedves húgom, hogy ezután te is ezek között a bátor, értékes leányok között leszel. Te sem fogod szégyenleni értékes lelkületedet; ha kell, ezért nyíltan is sikra szállsz magad és leánytestvéreid érdekében.

CSÓK

A CSÓK JELENTŐSÉGE

Már az előbbi két fejezetben kitértem a játék közben előforduló csókokra. Most, kedves húgom, szeretném egészen világosan megbeszélni veled a csókot és az azzal kapcsolatos kérdéseket.

A legelső, ami feltűnő, az, hogy a leányok, még a magukat jónak tartó leányok is nagyon sokszor megengedhetőnek tartják a csókot. A csók bizony nagyon elterjedt. És ennek nem utolsó oka az, hogy épp a társasjátékokban szoktatják hozzá a fiúk a leányokat és a leányok a fiúkat.

A legelső csókot sokszor hirtelen, erőszakosan lopják el. A leányok közül nem egy felháborodik. Nem egyszer csattanós pofon kíséri a merész tettet. És nemsokára rá a pofon elmarad, de a csók nem. Legalábbis sok leánynál.

Miért van ez?

Mert a leányok nem ismerik a csók jelentőségét, értékét.

Erről akarok valamit írni.

A csók a szeretetnek és az egybetartozásnak a kifejezője. Mindenütt azt látjuk, hogy a jó Isten ennek az egybetartozásnak és szeretetnek külső jeleként adta a csókot.

Az édesanya ezért csókolja meg gyermekét. És a gyermek is ezért öleli meg, ezért leheli az édesanya homlokára szerető csókját. Az édesapa is ezzel fejezi ki szeretetét. Még a testvérek között is ez a testvéri kapcsolat külső megnyilvánulása. A barátnők is csókkal üdvözik egymást. És ez már belsőbb barátságot jelent. Belsőbb összetartozást.

A menyasszonynak és a vőlegénynek, a megesküdött hitvestársaknak is ezt jelenti: az egybetartozást és a szeretetet. A csók jobban összeköti a fiút és leányt és jobban felébreszti a szeretetet is.

A csók tehát a belső szeretetnek és az egységnek a jele.

De nemcsak ez.

Hanem együttal — hogy úgy mondjam — kapu a leányhoz. Egyrészt azért, hogy általa a leány egészen közel engedte magához a fiút. Másrészt azért, mert a csók által a leány is rálépett arra az útra, mely a testi vágyak teljes kielégüléséhez vezet.

A csókolódzó fiú tehát rátette kezét a leány virágoskertjének ajtajára. Vagy majdnem azt mondhatnám, egyik lábával belépett az ajtón is. És mivel a leány ezt már néha megengedte, ő máskor is megteszi ezt. Nyit bátran és mindig merészebben, mindig jobban, mindig tovább...

Ugyanakkor a leányban felébrednek bizonyos érzelmek. Elsősorban a belső összetartozás érzése. Ehhez járulnak a testi érzések is. Jölesik neki, hogy a fiú egészen fesztelenül megcsókolja, szereti. A leány nagyon sokszor szinte mámoros lesz a szeretetnek külső megnyilatkozása alatt. Sokszor egészen elveszti a fejét. És bizony nem egyszer, számtalanszor az a vége, hogy ő is és a jóakarátú fiú is bele-sodródnak a bűn örvényébe. Ha pedig a fiú „hiéna”, kifosztja, tönkre teszi gyanútlan áldozatát. Idézd csak emlékezetedbe azokat a szegény leányokat, akikről a fiú lélektana című fejezetben írtam.

A csók a kulcs, a kapu a leányhoz.

Aki a csókot megadja, az önmagát adta oda előbb vagy utóbb, hacsak idejében fel nem ébred és ismét meg nem tagadja.

Ezért a csók jelentősége óriási nagy. Jele a tartós, kitüntető szeretetnek, nyílt vagy titkos út tovább. Még ha mindez öntudatlan, akkor is.

A csókkal lelked boldogsága, tested tisztasága virágzik vagy pusztul.

Kedves húgom, ezért nem szabad a csókkal játszani. Ez nem játékszer. De te sem vagy az és boldogságod sem! Innen van, hogy önmagadnak ártasz legjobban, ha ezt könnyelműen megengeded.

A csók sokkal szentebb!

A te első csókod azé legyen, akit te igazán szeretsz, aki téged valóban szeret, aki jegygyűrűjével be is bizonyította, hogy komolyan szeret, akivel biztosan síríg tartó hitvestársak lesztek.

Igy becsüld a csókot!

Akkor nem kell így felkiáltanod, mint ezt egyik leány tette:

„Én nem tudtam, hogy mily nagy értéke van a csóknak. Most úgy szeretném visszakapni az első elhamarkodott csókomat. Hogyan fogom én majd a leendő uramnak megmondani, hogy az elsőt nem neki őriztem meg? Hogyan mondjam majd én az én leányomnak, az első csókod az uradé legyen? Úgy fáj a szívem, úgy szeretném, ha ezt a fájó emléket valaki kitörölné a szívemből... Még az a szerencsém, hogy ő nem volt rossz, durva. Kifoszthatott volna, de nem tette. Jó, hogy idejében észretértem. Hála Istennek. Csak az az első, az fáj. Mit nem adnék érte, ha visszakapnám!”

BŰN-E A CSÓK?

Nagyon sok leány szeretne erre világos feleletet. Mert, mint egyesek mondták, van, aki megengedi, van, aki tiltja. Van, aki bűnnek tartja, van, aki nem. Mi tehát az igazság?

A csók lehet bűn is, meg nem is. Attól függ, mikor, kinek, miért adod vagy engeded meg. A körülményektől függ teljesen. Hogy könnyebben megértsd, két rövid levelet idézek. Az elsőt leány, a másodikat fiú írta.

„Én már sok futó csókot kaptam. Homlokomra, szememre, hajamra. Azt biztosan éreztem, hogy egyik sem volt bűn. De elválásunk előtti utolsó este úgy csókolta meg ajkamat, hogy magam is megijedtem. Akkor értettem meg, hogy lehet bűn is a csók. De azt hittem, hogy ez nekem nem volt bűn, mert úgy gondoltam, hogy közöttünk már ilyen csókról

is lehet szó. Később kezdtem gondolkodni, hogy hátha mégis bűn volt. Most már látom, hogy azt a csókot egyszer sem lett volna szabad megengednem.”

„Ezután, ha a jó Isten segít, teljesen ellene leszek a csóknak, — írja egy fiú — mert roppant veszélyesnek tartom. Teljesen őrizkedni akarok ettől, mert eddig *mindig* az alantas ösztönök felébredésével járt, bár hála a jó Istennek, tovább nem mentem.”

Most már látod a bűn lényegét. A csók akkor bűn, ha akár a fiúban, akár a leányban bűnös érzelmeket kelt, vagy hogyha közeli veszélyt jelent ilyen érzések felébredéséhez vagy felébresztéséhez.

Részletesebben ez áll, kedves húgom, a csókról:

A játékok alkalmával vagy máskor adott futó csókokról elhiszem, hogy neked nem jelentenek semmi kísértést sem. Így önmagában neked nem bűn. Mégis, ha sejtet, hogy a fiúnak ez is kísértést okoz és mégis megengeded, akkor a fiú miatt — mivel közreműködtél az ő bűnében — neked is bűn.

Az ajkon adott csók a fiúnak kísértést jelent, a leálynak is nagyon sokszor közeli bűnveszélyt, azért az már magában véve is bűn.

Ha eddig nem tudtad, hogy ez bűn, akkor nem volt számodra bűn, mert nem tudtad, hogy az. A bűnhöz, hogy bűn legyen, tudni és akarni kell azt.

A menyasszonynak és vőlegénynek a csók nem bűn, az ajkon adott csók sem. Csak vigyázni kell, hogy az is finom legyen és a lelki szeretet kifejezője.

Ha már biztos az eljegyzés, már egészen közel vagytok hozzá, akkor a csók, ha tiszta és lelkies, szintén nem bűn. De egyáltalán nem ajánlom. Hogy miért? Azért, mert kell, hogy a csók legyen a leány részéről az az ajándék, amit ő ad viszont a fiúnak a jeggyűrűért. És mert a csók biztosítéka a leány tisztaságának és szerelmének. Azt se felejtse el, drága húgom, hogy ha valami nem bűn, ezzel még

nem lesz mindjárt finom, művelt leányhoz illő és célravezető!

Ezek, kedves húgom, az általános szabályok. Ha valami kételyed van, kérj mindig tanácsot. Azt azonban saját érdekedben mondom, hogy sokkal jobb, ha kissé tartózkodóbb vagy itt, mint ha engedsz. Még sohasem hallottam leányt panaszkodni azért, hogy későn adott csókot. Viszont százan és százan sírtak már azért, mert korán adták oda azt, amiről azt hitték, hogy nem bűn, és hogy a boldogsághoz vezet! Nagyon korán indultak — és végzetesen lekéstek arról a hajóról, mely a tiszta, a boldog házasság révébe evez.

AKIK CSÓKOLÓDZNAK

Sok leány azért engedi meg a csókot, mert azt hiszi, hogy így a fiút megtartja magának. Ez igaz. Megtartja, de csak addig, amíg a fiú ki nem használta. Utána pedig félig vagy egészen kifosztva otthagyja. A legtöbb esetben, sajnos, ez történik.

Itt a hiénákról nem is beszélek. És a hiénák által kifosztott leányokról sem. Csak azokat említem, akik rendes fiúkkal szemben nem tudták megtartani a szabályt, hogy jegygyűrű előtt nincsen csók.

„Mi nagyon szerettük egymást. Igazán meleg szeretettel. Már több éve. Ő komolyan dolgozott, hogy valamikor a felesége lehessen és puha otthon legyen. Én is mindent megtettem érte. Csak egyben hibáztam. Nem tudtam a csókot megtagadni tőle. Nagyon kérte. Először húzódoztam, de ő követelte. Megadtam. Mind gyakoribb lett a csók. Azóta szinte állandó lelkiismeretfurdalást érzek. És lassan-lassan elhidegülök tőle. Valami baj van köztünk... Érzem, világosan látom, az a baj, hogy korán nyitottam meg lelkem ajtaját... Páter, segítsen, ha tud és ha még lehet.”

Egy másik leány:

„Komolyan udvarolt nekem. Azt hittem, ő lesz életem társa. Sokat voltunk együtt. Egyik kiránduláson, mikor ismét beszélgettünk, megkérdezte, miért nem engedem meg, hogy megcsókoljon. Azt mondtam, hogy engem csak a vőlegényem fog megcsókolni, más nem. Erre ő azt felelte, hogy mi már úgy számítunk, mintha azok lennénk. Csak a karikagyűrű hiányzik és az is meglesz rövid időn belül. Hát engedjem meg. S addig beszélt, addig kért, az én szeretetemre és az ő szerelmére hivatkozott, hogy a végén megcsókoltuk egymást. És ettől kezdve az rendszeres lett. Nemsokára rá azonban kezdett elhidegülni. Aztán elmaradt. Később láttam más leánynak udvarolni... Elgondolkoztam, hogy hol is történt a hiba. Sok könnyes éjszaka után rájöttem, hogy a csóknál hibáztam el. Már késő. A szívem majd megszakad, mert igazán nagyon szerettem.”

„A szívem összeszorul, lelkem megremeg. Örökké égni fog bennem az önvád, hogy miért is tettem. Nem volt súlyos dolog és mégis egészen összetört. Nagyon szerettem. Nagyon. Mindenkinél többre becsültem. És mikor kért, megcsókoltam. Ez volt életemben az első csók, épp azért tiszta, minden más érzés nélkül. És mégis... Eddig álltam a harcot, de akkor elvesztettem a fejemet. Ez végzetes volt számomra. Csalódott bennem, mert azt hitte, hogy más vagyok, mint a többi. Más is voltam, de amikor próbára tett, nem tudtam, hiába, nem tudtam ellenállni. És azóta másképp lett minden. Elhidegültünk egymástól. Ő elment. Nem ő volt rossz — nem ő a hibás. Ellenkezőleg, ő csalódott bennem. És ez végtelenül fáj nekem.”

„Egyik barátnőmnek az édesanyja megengedte, hogy a fiúkkal csókolódzzon, mert — azt mondta — így korábban megy férjhez. És nagyon csalódott, mert a leánya egészen lezüllött, rettenetes rossz élete van szegénynek. Most, hogy őt látom, hálát adok a jó Istennek, hogy én elég erős maradtam.”

Azt hiszem, ezek is meggyőznek már arról, hogy milyen „veszedelmes játék” a csókolódzás. Ha a férfi hiéna, akkor azért, mert tönkre tesz, kifoszt. Ha komoly, akkor meg épp azért, mert így a szép álmok szétfoszlanak.

Ha igazán boldog akarsz lenni, akkor vigyázz! Az első csók a jegygyűrűs vőlegényedé. Ha már nem volnál az első birtokában, akkor legalább mostantól kezdve!

Ugye így lesz, kedves húgom?

AKIK NEM CSÓKOLÓDZNAK

Kedves húgom, szebbnél-szebb levelek fekszenek előttem. Öszintén mondom, alig tudtam kiválogatni azokat, melyeket le kellene írni. Mert annyi van. Hála Istennek! Jele annak, hogy mind többen és többen vannak a tiszta, jellemes, erős leányok. Tegyük hozzá: az igazán boldogok.

Vegyük hát sorba őket!

„Nyaraláskor történt velem, hogy egyik faluból a másikba utaztam át. Bemutattak a vonatnál egy fiatalembernek, aki aztán velem utazott. A vonaton mindenáron azt akarta, hogy megcsókoljam. Nagyon sokáig hízelgett, de én nem engedtem. Ekkor harcmódort változtatott. Elmondott csacsinak, elnevezett bakfisnak. Azután hozzátette, hogy egyáltalán nem hiszi el, hogy én még nem csókolódtam... De nem ért célt. Nem engedtem semmit. Másnap közös ismerősünknek azt mondta: „Az a leány ember a talpán! Nem lehet elcsavarni a fejét.” Ez nekem nagy örömet szerzett. Nehéz volt a küzdelem, de győztem, és ez boldoggá tett!”

„Egy fiút szerettem. Ő is szeretett. Egyszer hazakísért. Útközben kért, hogy csókoljam meg. Nem tettem. Unszolni kezdett. Nem engedtem. Akkor azt mondta, ez annak jele, hogy nem is szeretem. De

én hajthatatlan maradtam. Erre ő megharagudott és otthagytott. Másnap egy másik leánynak csapta a szelet, csak azért, hogy engem beugrasson. Azt hitte, hogy féltékeny leszek és hogyha visszajön, megengedem a csókot. Tévedett. Akkor is erős maradtam. És mégis visszajött. Nem tudott meglenni nélkülem. Én boldog vagyok, hogy erősebb voltam a kísértésnél. Most már tudom, hogy mindig melletttem marad, egy egész életen át. Megérdemeltem az ő szerelmét!"

Igen, kedves húgom, a fiú az ilyen leányt nemcsak szereti, de tiszteli is. Egyik fiú mondta el nekem ugyanezt az esetet, amit ez a leány leírt. Pedig két különálló történet. A fiú akkor elmondta nekem, hogy mindent megkísérelt, hogy a leányt a csókra rávegye. De ez nem engedett. Ő is otthagytta. De visszament. És most is szereti. Nagyon szereti. Vagy azé, mint a legdrágább kincsére.

Ismét egy másik leány:

„Megismerkedtem egy fiúval. Többízben voltunk együtt. Egy alkalommal azt mondta, ha szeretem igazán, akkor megcsókolom. Én azt feleltem határozottan, azt nem tehetem. Tovább kért, és mikor ezt nem kapta meg, szó nélkül elment. Félttem, hogy elvesztem. De nem. Másnap kaptam tőle levelet, az elsőt. Bocsánatot kért és azt írta, hogy sok leánnyal beszélt már, de ilyen komoly magatartású leánnyal még nem találkozott. Belátja, hogy igazam volt. És mátol kezdve komolyan mellettem akar állni, egészen a sírig. — Tessék elhinni, olyan boldog vagyok, ki sem mondhatom.”

Remélem, kedves húgom, te is belátod, hogy csak árt a sok csók! A komoly ismeretségnek árt! Árt finom katolikus lelkiletednek is!

Hagyjátok tehát a felpogány örömeket a szegény felpogányoknak. Nektek sokkal többet szánt a mi jó mennyei Atyánk. Ti menjetek a jó Isten útján és ne irigyeljétek az élet országútja mentén botorkáló szegény öröm-koldusokat!

A FIÚK MIT IRNAK?

Hogy lásd gondolkozásmódjukat, két esetet közlök.

Az első esetben a lelkigyakorlatra induló fiút levélben kérte menyasszonya, hogy finomabb legyen. Tiszta leány volt, igazi királynői lélek.

„... Gyerekség, amit csinálok, de nem akartam szóval kérni tőled, amit itt most leírok. Nagyon szépen kérek, ígérd meg a lelkigyakorlatod alatt a Szűzanyának, hogy többet nem csókolsz meg úgy, mint tegnap tetted. Nem magyarázom, miért, úgyis érzed. Én egész szívvel akarok benned bízni és nem akarok csalódni. Imádkozva veled leszek, melletted maradok az egész lelkigyakorlatod alatt és erősen hiszem, hogy az valóban sikerülni fog. Bizom a jó Isten jóságában és akarom tudni, hogy jó gyermekei vagyunk.”

Mit válaszolt a fiú?

„... Kedves! Ezt szeretem. Mikor nem félsz megmondani, amit akarsz. Nem gyerekség, amit írtál, hanem komoly leányhoz illő és méltó levél. Nagyon jól értelek. Ezt vártam is tőled. Akit szeretek, nem tucatl elkü. Több, értékesebb. Én megbottam, te segítesz. Ha máskor te inogsz meg, ígérem, hogy segítlek és soha nem hagylok el. A te tiszta lelkedet tartom szemem előtt mindig, az én vágyam nem számít. Megígérem, hogy amit kértél, megteszem. Kérd nekem a Szűzanya közbenjáró segítségét. Saját erőm vajmi kevés. Hogy eddig ilyen szempontból nem léptem félre, azt is Szűzanyámnak köszönöm!”

Másik eset:

„... Nagyon boldog kis menyasszony-jelöltem, hogy a Páter neki ad igazat, hogy tudniillik eljegyzés előtt nem szabad a csók. Én be is látom, hogy

így sokkal jobb, szebb, ideálisabb. Igaz, bár már egy éve udvarlok neki komolyan, még csak két alkalommal csókoltuk meg egymást. Én akartam. Többször is kértem, de ő nem engedte. Most már belátom, neki volt igaza. Mikor a Páter erről beszélt, igen szégyeltem magam és haragudtam magamra, amiért olyan erőszakos voltam sokszor. Szegény kisleány! Hogy védekezett, amikor legelső alkalommal meg akartam csókolni. Majdnem sírt. Könnyörgött, hogy ne tegyem. Én akkor nagyon megsajnáltam, de mikor máskor se engedte, — épp akkor, amikor elutaztam — nagyon haragudtam és otthagytam. Most már igyekszem jóvátenni mindent és féltő gonddal vigyázok reá. A lelki szeretetünk erősödik így, hiszen ez fontosabb is. A szerelem így sokkal szebb. Így tisztább, finomabb!”

Látod, így gondolkoznak a komoly fiúk is!

Itt eszembe jut egy mondás: Aki könnyelműen osztogatja a csókot, annak sokan kérik a karját... de kevesen a kezét! Ez a mondás nagyon igaz! Gondold meg ezt, azután talán te is így érzel majd: „Eddig kívántam a csókot, de hála Istennek, most már nem kívánom. Nem is engedem meg a jeggyűrűig!”

„HA SZERETSZ, MEGCSÓKOLSZ!”

Ilyen és ehhez hasonló mondás számtalanszor előfordul. És nagyon sok leány nem tudja, hogy ilyenkor mit tegyen. Szeretni szeret, csókolni nem akar. De ez a mondat: „Ha szeretsz...” nagy hatalom! Két szó csupán, mégis sok-sok leány boldogságának temetője.

Mit feleljünk erre?

Csak azt, hogy igen, szeretlek, de sokkal értékesebb szeretettel, mint amelynek záloga a csók. Én nem akarom idő előtt elrontani szerelmünket. Én akkor csókollak meg, ha szerelmünk már biztos.

Valahogy így.

Sok leány tett hasonlóan.

„Igazán szeretjük egymást. Már régóta járt hozzánk — de csak mint kedves ismerős. Egyszer nem tudta már magába zárni, bevallotta, hogy szeret. Tőlem is megkérdezte, hogy szeretem-e. Én nem tudom miért, én nem szeretem szóval elmondani az

érzelmeimet és így feleltem: Ne haragudjon, de én nem tudom szavakkal kifejezni érzéseimet. Nem mondom, de tettekkel bizonyítom be, hogy szeretem. — Ettől kezdve a fiú még jobban becsült és szeretett. Nemsokára rá megint megismételte valomását és meg akart csókolni. Nem engedtem. „De ez már csak tett, — mondotta — vagy nem szeret?” Kissé meglepődtem, de utána nyugodtan feleltem: Engem csak a vőlegényem fog megcsókolni. — Erre ő lepődött meg és csak ennyit mondott: „De jó lesz annak a fiúnak, aki a maga vőlegénye és később az ura lesz.”

Nem bájos jelenet ez, kedves húgom?

Ez a leány pedig egészen eredeti módon válaszolt a fiúnak:

„Szerettük egymást. Meg akart csókolni. „Ha szeretsz, megcsókolsz.” Ez volt a jelmondata. A sze-

retetet ki is kell mutatni, be is kell bizonyítani. — Erre én azt mondtam, hogy az Úr Jézus szavai nem így hangzanak: szeressétek egymást úgy, hogy csókoljátok, öleljétek egymást. Hanem így mondta: szeressétek egymást, amiként én szerettelek titeket. Ő pedig áldozatok elviselésével szeretett. Tehát nekünk is áldozatot kell hoznunk egymásért, szerelmünkért. Nekem is, magának is. Az áldozat most az, hogy nem csókoljuk meg egymást. Most nem. Majd az eljegyzéskor. Addig mutassuk meg úgy szeretetünket, hogy vigyázunk egymásra, mégha nehéz is, mégha a csókról, ölelésről le is kell mondani. Erre egészen megilletődött. Ezt nem várta. De attól kezdve még jobban becsült és gyengédebben szeretett.”

Nos, mit szólnsz hozzá?

Milyen okosan tudnak néha a leányok válaszolni!

Sajnos, nem mind. Van, aki ilyen jelszóra elbukik.

„Én vágyódtam szeretet után. De nem mertem kimondani: hogy ha szeretsz, megcsókolsz. Csak aggódva lestem, hogy szeret-e igazán. Egyik napon elkezdett simogatni. Azután megcsókolt. Nem tudtam, hogy a boldogságot találtam-e meg vagy csak álmodom. A szívem telve volt örömmel. Azután láttam, hogy csakugyan boldog vagyok, nem álom csupán. De ez a boldogság nem tartott soká. — Mert rövidesen ő jött: Ha szeretsz, megcsókolsz. Én is megcsókoltam. Azután tovább ment: Ha szeretsz, akkor egészen az enyém leszel. Én nem mertem ellenkezni, mert féltem, hogy egészen elhagy... Elbuktunk. És utána ellökött magától. Csak akkor eszméltem rá, hogy csupán kihasználni akart. Nem szeretett. Ó, Péter, ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége! Mily boldogok azok a leányok, akik erősek és nem adják meg az első csókot. Mert utána megállni már nehéz, szinte lehetetlen.”

Kedves húgom! Az életből vett példákkal, a belső lélektan alapján és a katolikus tanítás fényénél megismerted most már a csók értékét, fontosságát, következményeit. Mindezt tudnod kell, mert a csók mint probléma sokszor felmerül majd előtted.

A csókot becsüld nagyra! Hiszen szent jelkép, drága ajándék. Általa önmagadat adod oda valakinek. Vigyázz, nehogy értéktelenre pazarold drágakincsedet.

A csók a legmélyebb szeretet jele!

Félteve őrzött kis kertednek nyitó kilincse!

A csók nem lehet zálogos játékszer tárgy!

Komolytalan fiúk, hiénák kierőszakolt zsákmány!

Katolikus leány vagy! Apostol! — Jegygyűrű előtt csók nincsen!

A keresztes hadjárat egyik legnehezebb, de legszebb győzelmét itt kell megvívni!

TÁNC

TANCESTÉLY

Valaki ezt így írta le:

„A leány már egész délután izgul, hogy jól fog-e mulatni este. Már régen ezen járt az esze, de most különösen. Munkáit felületesen végzi, ha egyáltalán tud dolgozni. Ha tehetősebb, manikűröztet, fodrászhoz megy és kozmetikushoz. Nemsokára öltözködni kell. Elhatározza, hogy nagyon egyszerű lesz, de annál érdekesebb. Vagy most ki akar tűnni. Végre készen van. Megnézi magát mégegyszer a tükörben. Bájos, boldog mosoly — tükörképének. Megelégedetten elindul. A kapunál már türelmetlenül vár rá „valaki”. Udvözlík egymást, esetleg belekarol a leányba és mennek táncolni. Díszes terem van előttük, sok apró asztallal. Már zsúfolva van a helyiség.

Kedves köszöntések. A jazz szól már. Az érkező pár helyet foglal. A fiú bort rendel és süteményt. Majd egyszerre divatos tangót kezdenek el, hangulatvilágítást csinálnak, a teremben lila fény uralkodik. A fiú felkéri a leányt és táncolnak. Egymásba fonódnak úgy, mintha attól félnének, hogy valaki elszakítja őket egymástól. A fiú szorosan magához öleli a leányt és azt sűgja a fűlébe: „Szeretlek!” A leánynak könnyes lesz a szeme. Ő is úgy érzi, hogy szereti őt. Szólni nem szól, de megszorítja a fiú kezét beleegyezően, helybenhagyóan, hogy ő is szereti. Valami kimondhatatlan érzés lesz úrrá egész lényén — úgy érzi, hogy nagyon boldog.

A tangónak vége, ők helyre mennek. A leány zavarban van, nem találja meg a hangot. A fény bántja, szeretne elszaladni, de nem tudja miért, nem tudja hová. Kicsit szégyelli, hogy nem fegyelmezte magát eléggé. De nem tehet róla, hiszen az élet tavasza muzsikál ereiben. És ezt a hangulatot a tánc, a szó, a lágy muzsika teremtette. Ő tényleg nem hibás. Csak abban hibás, hogy miért jött el! Körülnéz. Látja, hogy mindenki mulat, a pezsgőspalackok durrannak, a szemek csillognak, új szerelmek fejlődnek, régiek meghalnak. — A leány szíve fájni kezd, mert látja, hogy itt minden, minden hamis, valódi érték itt nincsen. Az emberek csak azért jönnek ide, mert felejteni akarnak. Felejteni napi robotot, gondokat, bajokat, bűnöket... Belevetik magukat a mámorba, hogy legalább félórácskára boldognak érezzék magukat. És a végén rosszkedvűen, mámorosan, fáradtan mennek haza. Nem is sejtik, hogy nem itt kell keresni a boldogságot, hanem egészen másutt. A mi leányunk is ilyen. Azt mondja, jól mulattam, de belül valami nagyon üres és mégis oly nehéz...

Igaz, sokan végtelen boldogságnak tartják a táncot. Nem mondom, hogy én ellensége vagyok a táncnak, de olyan nagy örömet nem okoz. És ha

meggondolom a sok hátrányát, akkor nem tudom, nem árt-e inkább, mint használ?"

Egy másik leány:

„Tánc közben nem a legszebben viselkedtem. Most, hogy ezt átgondolom, szinte megútálom magam. Milyen boldog lehet az, aki eddig megállta becsületesen a helyét és tiszta, egészen tiszta. Szeretném újra kezdeni az életet. Kimondhatatlan boldogság lehet tisztán várni arra, akit az Isten küldeni fog. Be szép lehet az!...”

Mit gondolsz, kedves húgom, hogy lehet ezt elérni?

IGY NEM!

A tánc, ha művészi, tisztességes, — és úgy is táncolják — nem kifogásolható. Sajnos, gyakran olyan mellékkörülmények zavarják meg a tánc szépségét, hogy azt egészen elrontják, szinte bűnalkalommal teszik — a kimondottan érzéki táncokat nem is említve.

A tánc szépségét, finomságát sokszor már a ruha is sérti!

Valaki írja:

„Én igazán nem értem a leányokat. A legtöbbnek olyan az öltözéke, hogy sérti a tiszta szemeket. Miért is vesznek fel olyan ruhát! E mellett a kivágott ruha izléstelen is. Továbbá szinte felbátorítja a táncosokat a tolakodó viselkedésre.”

Egy másik:

„Katolikus leányhoz nemcsak nem illik a kivágott ruha, de egyenesen bűnös, mert a fiúknak és férfiaknak alkalmat nyújt a bűnös gondolatokra, vágyakra. Azt mondják, a tánc nemzetközi nyelv.

És a leány ruhája legjobban elmondja viselőjének gondolatát — vágyait... Elárulja értékes vagy értéktelen voltát... Ne sopánkodjunk akkor, hogy a fiúk szemtelenek és tolakodók! A játékot mi kezdtük. Mi kínáljuk fel előbb a tiltott dolgokat! Péter, ezen segíteni kellene valahogy."

Ezek a leányok nagyon igazat írtak.

A ruháról írtam már egy helyen. Itt még azt említtem meg, hogy a hiányos ruhák a férfiakat sokkal jobban sértik, mint azt a leányok gondolják. Felkorbácsolják bennük a szenvedélyeket.

Kedves húgom, erre nagyon vigyázz! Ne légy oka más bűnének. Vannak finom estélyi ruhák is. És ha nem volnának, mi katolikus leányok divatot alkotunk! Mi vezetjük be. Mert egyszerűen nem veszünk fel, csak ízléses ruhákat! Ez mától kezdve rád is kötelező — ha ugyan értékes katolikus leánynak tartod magad! Ugye így lesz!

A másik, amire vigyázni kell, a beszélgetés.

„Tánc közben a fiúk kizárólag a szerelemről beszélnek" — mondják a leányok. No és valljuk be, a fiúk véleménye ugyanez a leányokról.

Ne hagyjátok, kedves húgom, hogy kizárólag szerelemről beszéljen a fiú és úgy hódoljon előtted, mint a római császárné előtt. A bók, hízeltés nagyon könnyen megszédít, és aki megszédült, az már nem áll erősen a lábán! Annyi érdekes téma van, amiről értékes, komoly fiataloknak hosszasan el lehet beszélgetni. De arra semmi szükség sincs, hogy mindig Vénuszt és Ámort emlegessétek. A könnyű fajsúlyú, értéktelen beszédstílus értéktelen leányokat árul el!

A tánc sokszor közeli bűnalkalom is!

A bűnalkalommal való játék vagy annak keresése már nem egy lélek tisztaságába került!

„Aki keresi a veszélyt, elvesz abban.”

Figyeld meg, mennyi veszély, bűnalkalom rejlik a táncban!

„A leányok tánc közben sokszor megengedik a túlságos közelséget... Pedig ebből nagyon sok baj származik. És ha hozzájárul a félhomály, hangulatvilágítás, az ital, akkor kész minden. Fokozódik a veszély a lassú táncoknál. A divatos tangó és az angol keringő a két legveszélyesebb. Kevésbé veszélyesek a gyors táncok.”

„A leányok sokszor megfeledkeznek magukról. Nem is sejtik, mi okozza vesztüket. Átengedik magukat a táncos párnak, megfeledkeznek sok mindenről és olyan táncokat is járnak, melyeket alig is lehet helyesen táncolni.

Megemlítem a bálokon szokásos bárt is. Eleinte itt is táncolnak, rendesen jobb a zene is s néha egy-két jó zongorista is leül és egymásután bemutatják tudásukat. Eddig jó. De azután olyan éjjeli vagy hajnali hangulatban az úgynevezett „jó mulató” fiúk és leányok bevonulnak ide azzal, hogy most kimulatják magukat. Jönnek a finomabbnál-finomabb kurjantások, némelyik párra rossz ránézni. Jóízlésű ember menekül innen. A leányok pedig ide bújnak el a mama elől, cigarettáznak stb., stb.”

Egyik leány végignézte ezeket, és azokról a hibákról, melyeket már papírra sem lehet leírni mondotta: „Páter, belepirultam pusztán a nézésébe is!” Hát a jó Őrangyal mit mondhat? És a Szűzanya? Meg az édes Jézus?

Jó húgom! Igy nem táncolhatsz! Te katolikus leány vagy! Az ilyen tánc súlyos bűn. Bűnre vezető alkalom. Vagy a fiú vagy a leány vagy mindkettő részére!

AZÉRT SZABAD TÁNCOLNI?

Most, hogy látod a bűnveszélyt a táncban, talán félve kérdezed:

„Páter, én nagyon szeretek táncolni. De csak magáért a táncért. Olyan jó egy kis ritmikus zenére mozogni! Az a nagy kérdésem van mégis, hogy vajjon a modern katolikus leány mehet-e táncolni, mehet-e bálba? Nehéz lenne erről lemondanom, de lelkemért meg tudnám hozni ezt az áldozatot is. Értékes leány akarok lenni, mint amilyennek a Páter az összes húgait látni szeretné! Ragyogó szemű, mindenre mosolygó, tiszta katolikus leány akarok maradni. Kérem, tessék rá felelni.”

Nos, kedves húgom, nagyon szép a te erős elhatározásod és nagy áldozatkészséged. Oly jó tudni, hogy vannak ilyen leányok, akik bár nagyon szeretik a táncot, le tudnak róla mondani, ha az értékeiktől megfosztja őket.

Megmondom nyíltan, hogy a tisztességes táncot tisztességesen szabad táncolnod. Szabad bálba is menned.

Csak kerülj mindent, ami tiszta lelkesed, fehérségedet sérthetné.

De ne csak önmagadra vigyázz, hanem a fiúkra is! A belőled kisugárzó tisztaság tegye jobbá, nemezebbé őket is!

Ha tudsz így táncolni, akkor szabad táncolnod.

Még egyet.

Ne táncolj nagyon sokszor és nagyon soká!

Ha kevesebbszer táncolsz, akkor több örömet is lelsz benne! Amint egyik leány írta: „Táncolni ritkán szoktam. Úgy gondolom, hogy a tánc — művészet. Azért amilyen ritkán táncolok, annyira élvezem!”

Sok leány szinte táncőrületben szenved. Folyton táncolni akar. Ezekből lesznek aztán a könnyelmű leányok, feleségek, anyák, akik nem egyszer megrontói az otthonnak! Egészen elferdül gondolkozásuk is, mint ezé például: „Azt hittem, csak akkor vagyok értékes, ha szépen tudok táncolni és ha éjtszakákon át mulatni tudok és a hódításban másokat legyőzők...”

Erre csak azt felelem: „Mondd meg, mit tartasz értékesnek — megmondom, mennyit érsz!”

Nagyon meglepett egyszer engem az egyik bál-elnök nyilatkozata. Pesten sokszor rendezett bált. Ismerte a középosztály és felsőbb körök leányait. És azt mondotta: „Ezek közül a bálozó leányok közül nem tudnék feleséget választani. Túlságosan könnyelműek. Csak szórakozásra, táncra vannak beállítva. Hitvestársaknak, feleségeknek nem valók a folyton táncoló leányok!”

És ez igaz, kedves húgom.

Táncolni szabad. De ne légy rabja a táncnak. Mértékkel nem árt. De a sok tánc léhává tesz.

Aztán ne táncoljatok hajnalig. Nem érdemes. Ha akkor fejezitek be a táncot, amikor jó a hangulat és tiszta még minden, jó emlékekkel mentek haza. De ha unásig ugráltok, holtfáradtak vagytok, akkor másnapra nem marad belőle más, mint kábult fej, rossz lelkiismeret... az érték csökkenése! Ha viszont úgy éjfél körül befejezitek, jól szórakoztatok, a bűnök is jobban elmaradnak, jobb emléket is hagy, a fiúk sem unnak rátok, másnap is üdébbek lesztek és számtalan más előnyt nyertek...

Légy, drága húgom, itt is apostol. Szóval és példával!

A LEÁNYTÓL FÜGG MINDEN!

Ezt mondják a lányok, fiúk egyaránt. Hogy miképen táncolnak a párok, az a leánytól függ! A fiúk és férfiak próbálkoznak, de a leánytól függ, hogy enged-e vagy sem. A nő hivatása finomságot, tisztaságot vinni mindenhová. Ezt ne felejtsd el! A táncnál sem.

Lehet, hogy a fiúknak pillanatnyilag talán tetszik, ha a leány enged, lelke mélyén azonban az esik jól, ha nem enged. Ez áll a jobbakra. Vannak olyanok is, mint néhány leány helyesen megállapította, akik csak azért járnak táncolni, hogy a leányokat elcsábítsák. Ezekre vigyázz! Vigyázz nagyon!

Ha a leány csak egyszer is enged, ez nem marad „bizalmas titok”. A fiúk azt egymás közt továbbadják. A leánynak elvész a jó híre. Figyeld csak egyik fiú szavait:

„Csak szórakozni akartam. Sikerült is. Egy farsangkor találtam olyan leányt, amilyent kerestem. Egy bálon ismertem meg. Egy fiú így tájékoztatott róla: „Tehetsz vele, amit akarsz. Aztán nem szabad gyávának lenned!” Erre így is indultam. Kihasználtam. És a végén, ámbár világosan láttam, hogy a leány szeret, angolosan, előkelően távoztam. Vele szemben nem tudtam lovagias lenni. Az oka az a bizonyos megjegyzés volt barátom részéről!”

„Egyik leányhoz becsületes, komoly szándékkal közeledtem egy táncestély alkalmával. Meg akartam ismerni. Táncolni kezdtünk. Az első melegebb szónál mindjárt úgy bizalmaskodott, ahogy ezt rendes leánytól nem vártam. De természetesen tovább udvaroltam. Azután kijelentette: „Legyünk jó pajtások.” Akkor már rendben voltam. Kissé ugrattam, aztán otthagytam. Csak szórakozásnak jó az ilyen leány. Pár órára. Aztán elfelejtjük. Nem érdemel meg többet.”

Vigyázz, nagyon vigyázz, kedves húgom!

Légy okos, mint ez a leány:

„A táncnál tudok vigyázni. Tudom, hogy milyen esetben lesz a fiú merészebb. Észrevettem, hogy vannak fiúk, akik ha először táncolnak egy leánnyal, szinte várják, lesik a jelet. És akkor biztos kezdenek. Ha semmi sem történik, akkor ők próbálkoznak. Én természetesen ezt sohasem engedtem meg. Mindíg visszautasítottam. Mert a leány csaltatlatlanul megérzi, hogy mikor jön az a kényes pillanat, érzi, hogy meddig engedhet. Én nagyon éber vagyok. Csak a finom, tisztességes táncot szeretem.”

Feltétlen igaz, hogy minden a leánytól függ!

MIT TEGYEK?

Hogy becsüljenek, hogy meg se kíséreljék megsérteni finomságotat, hogy ne merjenek hozzád alacsony ösztönökkel közeledni, mindezt neked magdnak kell kivívnod, kedves hűgom!

Úgy, hogy először a magad részéről ne adj semmi jelet, alkalmat erre.

Másodszor, ha a fiú próbálkozik, akkor védekezz hasonlóan:

„Ismerek fiúkat, akik minden tisztességtelen szándék nélkül is meglehetősen szorosan tartják az embert. Ilyenkor és ha túlságosan közel táncol, figyelmeztetem a fiút, hogy így nem tudok táncolni: ha nem használ, akkor leköszönök. Ez mindig sikerrel járt!”

„Sok fiú legszívesebben egészen magához szorítaná a leányt. De könnyen védekezem ellene. Abban a pillanatban, amikor ezt megkísérli, mintha semmi sem történt volna, kihúzom magam és hidegen, közömbösen, mint aki nem is az illető fiatalúrral táncol, elnézek másfelé. Ennek megvan a hatása. A tánc is szépen megy, zökkenő nélkül.”

„Vannak, akik avval a jelszóval, hogy „ez új stílus”, igyekeznek a régi vágyat elérni: szorosan táncolni, közel hajolni stb., stb. Én ilyenkor azt mondom, hogy méltóztasson felhagyni az új stílussal, mert én azt nem szeretem és így nem akarok táncolni. Ha ez nem használ, akkor egy erélyes mozdulattal távolodom, vagy pedig bejelentem, hogy fáradt vagyok, ülünk le.”

„A fiúk nagyon haragudtak rám, mert kereken megmondtam nekik, hogy nem tudok szorosan táncolni. Természetesen az eredmény az lett, hogy nem foglalkoztak velem és hagytak „petrezselymet árulni”. Ezt nem találtam nagy szerencsétlenségnek. Elvégre öntudatos leány vagyok. Vannak feltételeim és igényeim. Vig voltam tovább is. Elvegyültem a beszélgetők közé. Csak otthon bántott az eset, mert édesanyám könnyezett. Azt hitte, hogy majd körülrajonganak, és íme, alig akartak táncolni velem. Erre bosszút forraltam. Legközelebbi alkalommal végtelen kedves voltam, és ha a fiú szorosabban fogott, elkezdtem példázgatni, hogy az ember így könnyebben a másiknak a lábára lép. Volt fiú, aki azonnal rendesen táncolt. De volt olyan is, aki nem akarta megérteni. Erre aztán szándékosan a lábára léptem.

Mikor felszisszent, ártatlan arccal és mély megilletődéssel sajnálkoztam rajta és kértem, próbáljon lazábban fogni, mert roppant sajnálnám, ha megint fájdalmat okoznék neki. Megtette. Párszori felkérés után el volt ragadtatva, hogy milyen rendesen tudok táncolni.”

Ennyi legyen elég, kedves húgom. Láthatod, hogyan lehet eredményesen védekezni a támadó ellen a nélkül, hogy baj lenne.

A tánc a művészet egyik megnyilatkozása — de a léleké is; — akkor szép, ha megtartják a kellő távolságot. Ebből ne engedj! Soha! Művészi szempontból is és azért is, mert katolikus, tisztalelkű leány vagy!

A TISZTESSÉGES TÁNC JUTALMA

„Először találkoztunk. Nekem kicsit tetszett a fiú és talán ezt egy pillantással, szóval vagy mozdulattal (!) értésére is adtam. Azután felkért és rendesen táncoltunk. De éjfél felé kezdett túl közel jönni. Amint ezt észrevettem, megmondtam, hogy így nem szoktam táncolni. Nagy meglepetésemre bocsánatot kért és nem táncolt többet így. Ugyanígy jártam egy hadnaggyal is. Ő is így tett, de rászóltam. Akkor meg akart simogatni, erre ráütöttem a kezére és ott hagytam. Uzsonna alatt is minél távolabb ültem tőle. De aztán egészen váratlan dolog történt. A végén, amikor hazafelé tartottunk, odajött, tisztelettel bocsánatot kért. Kijelentette, hogy nagyon sajnálja a történeteket, de eddig alig találkozott ilyen leánnyal, ma sajnos, majdnem minden úrileány megenged ehhez hasonlót. Ő köszöni, hogy így viselkedtem, visszaadtam a hitét, hogy vannak még igazi úrileányok, akiknek a modora, viselkedése kifogástalan. Ki sem mondhatom, milyen boldog voltam! Nagy elégtétel volt ez számomra!”

„Nagyon szeretek táncolni, nagy társadalmi életet élünk, tehát van is rá elég alkalmam. De azért mindig mértékkel táncolok és csak finoman. Így fel is üdit. Érdekes, hogy szinte undort kelt fel bennem az érzelmes tangó és rendszerint nem is táncolom, inkább leülök. Egy bálon valaki illetlenül próbálkozott táncolni, otthagytam. Leültem. Utána már nem kért fel. De amikor elbúcsúzott, azt mondta: „Nagy örömmel tölt le, hogy vannak még rendes leányok is!”

„Nekem könnyű védekezni a merész fiúkkal szemben. Mindenütt van egy-két jó ismerősöm, akik becsületesek és rendesek. Azoknak megmondom, hogy ha intek, kérjenek át. Ha táncosom bizalmaskodni kezd, azonnal átkéretem magam. Így mindig jól szórakozom. És a tisztességes fiúk között is nagy a becsületem. Már mindenki tudja, aki ismer, hogy velem csak szépen, tisztességesen lehet táncolni. Ez biztonságot, fölényt és öntudatot ad nekem.

LEGYUNK EGYFORMÁN FINOMAK!

Láthatod, kedves húgom, hogy a tiszta, finom tánc sokkal több örömet, megbecsültetést szerez a leánynak, mint a léha, a bűnös.

A táncot is a leányoknak kell megváltoztatni. És csak ők változtathatják meg! A leánytól függ minden! Ezért ez alól a kötelesség alól nincs — nem lehet fölmentés! Ez minden katolikus leányra kötelező! Hangsúlyozom — kötelező!

„Tetszik tudni, Páter, ott a baj, hogy ha a jó, finom leányok közé egy-két könnyelmű fiú és leány kerül, azt hiszik a jobbak is, hogy nekik is könnyelműen kell viselkedniök, ha nem akarnak lemaradni... És mivel nem tudnak úgy viselkedni, — bár mindenáron akarnak — azért túltesznek még a könnyelmű leányok viselkedésén is és mindent meg-

engednek. Azt hiszik, hogy így lesz nagyobb udvaruk, mint azoknak."

Ha eddig így volt, most másképp lesz! Mert kell, hogy másképp legyen! És ez teljesen töletek függ!

A katolikus leányoknak vezetniök kell! Példát kell adniok: így viselkedjék minden leány!

Tégy meg azért te is mindent, kedves húgom, mert vissza kell állítani a leánybecsületet oda, ahová azt az Isten állította!

„A LEÁNY MENTETT MEG...”

Rövid kis beszámoló fekszik előttem.

„Mint sok fiú, én is sokat küzdöttem magammal. Sajnos, nagyon sokszor elestem. Nem tudtam egészen tiszta maradni. És akkor egy alkalommal találkoztam egy leánnyal. Táncvizsgán. Olyan finoman, olyan előkelően táncolt, hogy egészen megszerettem. Addig nem is gondoltam, hogy ilyen bájos, angyali tisztasággal is lehet táncolni. Úgy vigyázott mindenre. Egészen felüdített... és bevalom... megmentett. Igen, Péter, a leány mentett meg a bűntől. Szerettem volna olyan tiszta lenni, mint ő. Az ő tisztaságára gondolok mindig, ez ad erőt, amikor küzdök a bűn ellen. Hála Istennek, azóta már tudok uralkodni magamon. Ennek a leálynak köszönhetem szabadulásomat. Épp azért kétszeresen szeretem, és ha a jó Isten is úgy akarja, elveszem feleségül.”

Kedves húgom, erre is gondolj. Te katolikus leány vagy, neked még a tánc közben is apostolnak kell lenned, lelkeket kell megmentened. Kell, hogy téged látva megszeressék, megkívánják a tiszta életet! Mennyi fiút, leányt menthetsz te meg így! Mennyi bűntől óvhatod meg barátnőidet, barátaidat!

Igen! Viselkedjél úgy tánc közben, hogy bárki láthassa, hogy te katolikus leány vagy, hogy te a

tiszta Szűzanyának vagy hűséges követője! Így az a boldog érzésed is meglesz, hogy ezért is külön jutalmat kapsz az édes Jézustól a mennyországban!

Igy táncolj!

Beszélj rá minden leányt, hogy így táncoljon!

Még egyet!

Válogassátok meg a tánctanárokat is! És ha most vagy később rajtad áll, akkor is mindig finom tanárról gondoskodj! Olyanról, aki ilyen szellemben tanít, mint ahogyan leírtam!

Most pedig öröm tölt el, mert tudom, hogy te is, kedves húgom, leánytestvéreiddel szent elhatározást tesztet, hogy beviszitek ezt a finomságot a társasági életbe! Látom lelki szememmel azt a sok tiszta leányt, akik lényükből kisugárzó erővel sok bűnt akadályoznak meg, az erény illatát árasztják magukból és pusztá viselkedésükkel, beszédükkel másokat is az erényekre vezetnek.

Örülök, hogy te is ilyen leszel, drága jó húgom!

STRAND

LÁTSZAT — VALÓSÁG

A külső szemlélők sokszor (sajnos, nem mindig) nem látnak egyebet a strandon, mint sok jókedvű, kacagó embert, akik örülnek az életnek, a napsütésnek, a víznek.

Sok leány kérdezi, ugyan mi rossz van a strandban? Sütkérezünk, úszunk, vidámak vagyunk. Ennyi az egész. Kell egy kis felüdülés. Kell egy kis szórakozás. A strand divat, sőt egészséges, én is elmegyek. Miért ne? Mit szólnának a barátnőim, ha nem mennék? És ha már a többiek mennek, én sem leszek ódivatú, nem fogok otthon csücsülni a mama szoknyája mellett. Így gondolkozik a leány magában, amikor elindul a strandra. Lelkében valami mégis

azt súgja, hogy ez még sincs egészen rendjén.

„Kértem. Barátnőim mind ott voltak. De a jobbak hiányoztak. Ezt először nem vettem észre. Körülfogtak, megindult a kis csapat. Többen végignézték, és ez tetszett nekem. Láttam, gyönyörködnek alakomban. Erre felvidultam, kacagni, mókázni kezdtem, majd érdekesebb mozdulatokat tettem. Aztán még több ismerős vett körül. Főképen fiúk. Szépeket mondtak. Jól éreztem magam. A végén megkérdezték, főképp egy: „Mikor láthatom magácskát újra, ugye eljön holnap is!” Ó, hogyne, — feleltem én — itt leszek, egészen biztos! Másnap megint ott voltam. Azaz ő már a kapuban várt rám. Kezet csókolt és ez nagyon tetszett nekem. Ettől kezdve mindenki tudomásul vette, hogy ő kísér minden-hova. A nap megint így múlt el. Vidáman és kacagva. Napoztunk is egymásmellett. Őt nem szerettem kimondottan, de jól esett, hogy valaki gondomat viseli, törődik velem, szórakoztat és hízeleg.

Aztán egyszer egy hangulatos estén halászcsárdába vitt. Persze fürdőruhában mentünk. Kitűnő bor volt és remek cigányzene. Vidám voltam és jókedvű. A zene különösen hatott rám. Az érzelmek hullámai szinte elborítottak... Szürkület volt, amikor hazafelé indultunk. Ő még maradni akart, de én sürgettem. Már esteledett, de még világos volt. Vidáman mentünk. Ő kezdett még bizalmasabb lenni, mint eddig, aztán megcsókolt.

Ebben a percben valami felébredt bennem. És éreztem, hogy mindent elhibáztam. Ebben az egyetlen percben láttam az elindulástól eddig a pillanatig mindent. Most döbbsentem rá, hogy mi is az a strand. — Kibontakoztam karjaiból, hideg lettem és szóatlan. Ő sem tudta, mit kezdjen, hallgatott.

Este aztán átvonult előttem a strandéletem egészen. A fürdőruhák, a napozás, a kirándulások kettesben, minden. És akkor világosan láttam, hogy

mi a valóság. A látszat és a valóság más. A látszat az, hogy szórakozunk. A valóság pedig, hogy ha nem vigyázunk, bűnvesztélyben forgunk!”

Igen, kedves húgom, a strandon más a látszat és más a valóság!

Nézzük csak a szomorú valóságot!

BŰNVESZÉLYEK

Sajnos, nagy számmal vannak, kedves húgom, bűnvesztélyek a strandon is. A fiúk és leányok szempontjából egyaránt. Néha megdöbbenő, mennyi ott a bűn!

„A strandon a legelső, ami helytelen, a fürdőruha. Szerintem a nők modern fürdőruhája nagyban hozzájárul ahhoz, hogy a leányoknak nincs értékük a fiúk előtt. A strandon a kevés ruha láttára a fiúk sokkal szabadabban viselkednek, beszélnek és néznek, mint máskor. A hangos megjegyzések egészen természetesek. Igaz, a fiúk, férfiak megjelenése sem áldásos minden leány szemének. Sőt már a nőknek ilyen öltözetben való megjelenése még a nőkre is nagyon káros hatással lehet. Sok kísértéstől szabadulhatnánk meg, ha ezt nem látnók!”

„Ha az emberek a strandra csak úszni és napozni járnának, akkor rendben volna minden. De amikor a divathölgy, a „modern” leány megjelenik a legújabb fürdőtrikó-kombinációjában, fürödni nem akar, mert vizes lesz a fürdőtrikó... akkor már valami nincsen rendjén. És sajnos, nagyon sokan ilyenek!”

„Valami nagyon rossz látvány volt, amikor a leányok bemutatták tudásukat a közönségnek. Azok persze kacagtak, amikor egy-egy leány egészen hiányosan öltözve „tornászott” előttük. Volt, aki táncolt. Sőt még a cigánykerék sem hiányzott... Nem tudom elképzelni, hogyan sülyedt le egy-egy leány, hogy ilyenekre képes legyen! Mennyi bűn jár ezek nyomában!”

„Többször láttam, hogy egészen nyíltan előfor-

dul a csók is. Még néha a járókelők is kénytelenek ezt látni. Bizony, néha nagyon csúnya a strand képe."

"A játékok között vannak szépek is. De vannak nagyon veszélyesek is. Azt hiszik a fiúk és leányok, hogy a strandon mindent lehet. Ott mindent megengednek maguknak. Különösen az a játék helytelen, ahol a fiúk és leányok túl közel jutnak egymáshoz."

"Én a strandot már rég elítéltem. Legalább úgy, ahogy most van. Itt a bűnös szenvedélyeket készakarva felébresztik, mintha bizony azokat annyira ébresztetni kellene. Azért azt mondom, hogy katolikus leány ne menjen a strandra. Csak árt vele a lelkének!"

Igy gondolkoznak a leányok. És te hogy gondolkozol?

KETTESBEN EL A TOBBITÓL...

"Magam sem tudom, hogyan történt. Szüleim egészen megbíztak bennem. Én is biztos voltam magamban. Egyszer összekerültem valakivel, aki tetszett nekem. Sokszor együtt voltunk. Aztán külön mentünk el a többitől, hogy ne zavarjon senki. Lassan-lassan mindig többet kért. A végsőt is, de hála Istennek, erre már nem került a sor, pedig már-már engedtem. Ettől az utolsótól visszariadtam. Így megmenekültem, de a felüdülés helyett teljesen felörlődött az idegzetem. Most is betegek az idegeim. Alig tudok rendbe jönni. Ezelőtt nem is sejtettem, milyen veszélyes az egyedüllét, most tudom. Nem hittem, hogy ilyen nagy lesz az ára."

"Strandról mentem haza. Két fiú kísért. Folytattuk a játékot, amit ott lent megkezdtünk. Nevetünk, kacagtunk, kergettük egymást. Aztán hirtelen elém álltak és kértek valamit. Én megtagadtam, de semmit sem használt. Így jártam én, mert vigyázat-

lan voltam. Hiszen tudnom kellett volna, hogy oktalanságot követek el, amikor így egyedül elindultam."

„A Balatonnál nyaraltam. Beíratkoztam a klubba. Egyedül fogadott a vezető. Nem akartam bemenni az elsőtétített terembe. Gúnyolódott: „Na, milyen félénk, gyáva leány maga.” Dacból bementem. Felajánlotta mindjárt a vitorlását. Oktalanul elfogadtam. Tetszett a hiúságomnak, hogy minden leányt mellőzve, engem vitt el magával. De amint elhagytuk a partot, már láttam veszélyes helyzetemet. Ő különböző ürüggyel mind közelebb és közelebb ült hozzám. Aztán átkarolt, hogy „ki ne essem”. Udvarolni kezdett. Különös fény volt a szemében és úgy tudott beszélni, hogy néha már gyöngének éreztem magam. Most már bántam, hogy így kiszolgáltattam magam neki. Félni kezdtem. Ő ezt észrevette és vigasztalni kezdett azzal, hogy ő szeret és vigyáz rám. Erre kértem, hogy menjünk vissza. Kinevetett és még beljebb vitorlázott. Aztán meg akart csókolni. Erre oly utálat és düh fogott el, hogy teljes erőmből arcul ütöttem és ellöktem magamtól. Nagyon csodálkozott és azt mondta, hogy vele nem szoktak így bánni a leányok. Erre én azt feleltem, velem meg a fiúk nem szoktak így beszélni és bánni. A vége az lett, hogy bocsánatot kért, és utána pár napig került, később már nagy tisztelettel beszélt velem és rólam mindenkinek."

„Egyik nap felmentünk a szederbokrokhoz. Egyik fiú a társaságból ravasz taktikával visszatartott. Ma már nem tarthatna vissza, de akkor tapasztalatlan voltam. Tetszett is a fiú, tehát maradtam. Aztán szépeket kezdett mondani, majd hirtelen meg akart csókolni. Ez felnyitotta a szememet. Már tisztán láttam könnyelműségemet. Kiszakítottam tehát magam a karjaiból és futottam a többiekhez. Fáj, hogy magam voltam az oka, hogy eddig engedtem az ügyet fejlődni. Rájöttem, hogy strandbarátság és komoly ismeretség összeegyeztethetetlen. A lovag

természetesen örökre lemaradt. Szégyeltem magam ugyan, de ugyanakkor bizonyos jóérzés, büszke fölény töltött el, ettől fogva jobban vigyáztam magamra és vigyázok ma is."

Világosan láthatod, kedves húgom, milyen veszélyei vannak a strandnak. Milyen kétes kimenettelű küzdelmeket kell vívnia annak a leánynak, aki nem tud vigyázni és könnyelműen elmegy a fiúkkal.

„MIT TEGYEK?”

Legelőször szeretném magukat a leányokat megszólaltatni, mit gondolnak ők.

„Közös strandra járni nagyon veszélyes. Az volna a legjobb, ha külön strandra járnának a fiúk és a leányok. Vagy legalább a leányok külön lennének... A jobbérzésűek meg is teszik ezt... De ha már közös strandra jár a leány, akkor legalább ne vegyen fel olyan feltűnő fürdőruhát. Aztán ne vegyen részt az olyan játékban, ahol a fiúk is játszanak. Ha nincs a vízben, akkor vegyen fel strandkabátot. Hiszen ma már ez nem feltűnő, sőt egyenesen divatos."

„A fürdőruha még a túlságosan kivágott estélyi ruhánál is ízléstelenebb. Én a vízből kijövet strandcipőt és strandkabátot veszek fel, csónakázáshoz mackót, mert az a kis fürdőruha — még a legszolidabb is — túlságosan kevés öltözet. Napozni kora reggel szoktam, mielőtt még nézőközönségem támadna."

„A leányok sohase menjenek a fiúkkal külön. Vagy ha már elmennek, akkor csak csoportosan. A kettes távozás mindig nagyon veszélyes. Legyen több komoly leány a társaságban! És ne viselkedjenek feltűnően. Ott is tartsák meg a finom leány modorát. Így élvezni tudják a strand előnyeit és kikerülik a veszélyeket is. Igaz, egy-két dologról le

kell mondani, de a tisztaságért és a megbecsülésért érdemes áldozatot hozni!"

Igy gondolkoznak a leányok.

A közös strandot én sem ajánlom. Mert akár-hogy is vigyázol, mégis lesznek olyan jelenetek, melyek megzavarnak, sértenek. De ha úgy gondold, olyan a társaság, hogy nem lesz veszélyes számodra, elmehetsz.

Ha elmész, válogasd meg, hogy hová mész.

Ha ott vagy, ruhád legyen katolikus leányhoz való. Válogasd meg szavaidat, beszédmodorodat. Egész viselkedésed legyen könnyed, vidám és mégis finom, tartózkodó, nem bizalmaskodó és semmikép sem kihívó, csábító.

Egyedül sohase menj mással. Mindig többekkel, legalább két leány legyen a társaságban és azok is megbízhatók.

Amiről tudod, hogy bűnre vezet, nagyon nagy gonddal kerüld.

Szeretném, ha a strandon is ott függne nyakadon egy kis lánc, rajta a kereszt az édes Jézussal vagy egy Szűzanya-érem. Ha valami kísértés támadna rád, akkor érintsd meg kezedd az érmet vagy keresztet. Meglásd, nagy erőt kapsz az égből.

Ha komolyan akarjátok, meg lehet változtatni a strand életét is. Példa van már erre. Fogjatok össze itt is! Hogy kevesebb legyen a bűn és a tönkrement leány. Hogy több legyen az erény és a boldog családi fészek!

Minden tőled függ, kedves húgom!

Gondolkozzatok, mit kell nektek tenni — a tisztaságért!

SÉTA — KIRÁNDULÁS

SÉTAK

A fiatal leányok boldogok, ha fiúk kísérik őket, ha velük sétálhatnak.

Ha a leálynak egy-két fiúismerőse van és azok becsületesek, megbízhatók, a séta nem árt, ha nem kezdik meg a leányok túlkorán vagy nem viszik túlzásba. Sajnos, alig tartják meg ezeket a szabályokat. Rövid kísérgetésből hosszú séták lesznek. A napali időt estére teszik át. A nyilvánosságról szeretnek eltűnni, oda ahol nem nagyon lehet őket látni. Ezek már nagy bajok.

És ugyan miről van ilyenkor szó? Szinte kivétel nélkül a szerelemről. Legalábbis elég gyorsan erre terelik a beszédet. És mivel végződik? Minek is vázoljam ezt?

„Jaj, azok a séták! A korzók! Míg világos van, nincs semmi szembeötlő. De még akkor is mi van a kissé magánosabb helyeken! És amikor a sötétség beáll. Amikor már félhomály van, akkor tör ki az elfojtott vagy lassan és öntudatosan élesztett érzékiség. A felcsigázott érzelmeket már nem lehet tovább fékezni. A homály felszabadít az utolsó külső korláttól. És megindul a bűn útjára. Úgy gondolják, hogy boldogok. Pedig nem, csak szeretnének boldogok lenni. Hamis úton keresik, hisz a boldogság útja nem a bűn!”

„Én talán azért lettem ilyen tönkretett leány, mert mindig mindenem megvolt és szüleim mindig bíztak bennem. Soha nem kételkedtek semmiben. Én pedig elindultam a züllés útjára. Korzóztam, sétáltam. Az andalító esti hangulat, a holdvilág, a hazug szavak megszédítettek. Kezdtém este is kimaradni. És az a fiú, akivel sokat együtt voltam, másfélévi ismeretség után elkezdte a csatát. Most már ismerjük egymást, — mondotta — most oly közel állunk,

hogy meg is csókolhatjuk egymást. Először nem engedtem. De azért tovább sétáltam vele. És mi lett a vége? Egészen elzüllöttem. Elrabolt tőlem lassan mindent, mindent. És utána otthagytott.”

Hány ilyen leány van!

Mennyi pusztul el. És ha nem pusztulnak el így, könnyelműek lesznek, léhák és üresek, akik senki-nek sem kellenek.

Hála Istennek, van, aki a kezdet kezdetén már ellenáll a kísértésnek! Van, aki közben nyeri vissza erejét.

„Egyszer sétáltam egy fiúval a ligetben. Előbb csak közömbös dolgokról beszélgettünk, majd a szerelemre tért át. Meg akart csókolni. Én nem engedtem. Ő erőszakoskodott. Én ellenálltam és kértem a Szűzanyát, hogy valami segítséget küldjön. Segített is. Mert hirtelen emberek jöttek arra, így feltűnés nélkül megmenekültem.”

„Az a fiú, akit szeretek, elhívott estefelé sétálni. Könnyörgött, hogy ha szeretem, menjek el vele. Egy pillanatig gondolkodtam, átláttam a helyzetet és megtagadtam a kérését. Megmondtam, hogy más-kor nagyon szívesen megyek, de ilyen alkonyatkor nem tehetem. Azonnal megértette, bocsánatot kért, hogy ezt a kérést megkockáztatta és szép csöndben, félreértés nélkül elváltunk. Attól kezdve még jobban becsült és szeretett.”

„Vannak leányok, akik büszkék, hogy fiúk kíséretetik. Nálam is próbálkoztak már többször, de én nem engedem, hogy kísérgessenek. Ezért eleinte a fiúk és leányok is gúnyoltak. De én büszke voltam rá. Azóta ők is megváltoztak, nagyon becsülnék és tisztelnek engem.”

Kedves húgom, őszintén mondom, nem jó sokat sétálni a fiúkkal.

És ha sétálsz, válogasd meg nagyon, kivel mész sétára. Legyen a hely nyilvános és légy mindig résen!

UTCAI HIÉNÁK

Tudnod kell, hogy vannak hiénák, akik a gyanútlan leányokat séta- és útközben iparkodnak megközelíteni. Egynéhány esetet leírok, hogy megismerjed őket:

„Utcán megyek gyanútlanul, mikor megszólal mellettem egy idős úr. (Akkor azt hittem úr, most tudom, hogy hiéna volt.) Azt mondja: „Meleg van.” Én kisleány voltam, hát ráhagytam. Aztán folytatta, hogy neki most nincsen barátnője, hogy legyek én az, vesz ruhát, cukrászdába, moziba visz... Én nevettem rajta. Aztán a telefonszámot kérte, mert fel akart hívni... Szerencsére volt annyi eszem, hogy ezt nem mondtam meg. Most látom, hogy nem szabad ilyenekkel szóba se állni, még csak mosolyogni sem. Mert veszélyes lehet!”

„Ismerősömhöz mentem. Egy fiatalember hozzám csatlakozott. Nem szóltam hozzá semmit. Mentem a magam útján. Ismerősömnél faképnél hagytam. Két óra múlva indultam haza. Ő egy-kettőre előkerült. Mindig merészebb lett. Dicsért, hogy milyen helyes a ruhám, milyen aranyos leány vagyok stb., stb. Végre megsokalltam. Azt mondtam, ha nem hagy békében, botrányt csinállok. Nem hitte el. Undor fogott el és a rendőr felé irányítottam lépteimet. Ő még mindig próbálkozott. Erre a rendőr előtt olyan pofont adtam neki, hogy kalapja a porba esett. A rendőr azonnal leigazoltatta. Én egy pillanatra nem tudtam, mit csinálgak. Csak az emberek szava térített magamhoz, amint mondták: Helyes, kislány, így kell ezekkel elbánni! Remegve mentem haza...”

Sokszor előfordul városokban, faluhelyen, sőt tanyákon is, hogy itt is, ott is előjön ilyen hiéna, aki ismeretlenül melléd szegődik. Kihívóak vagy udvariasak, attól függ, milyen raffináltak, vagy hogyan akarnak célt érni.

Csak egy mód van. Szóba se állni vele. Amit

mond, egyik fülön be, másikon ki. Rá se nézz! Ne is ne vess. De bosszankodnod sem kell. Nem érdemli meg. Ne törődj vele semmit. Tégy úgy, mintha egy autó tülkölné a közelben vagy egy veréb csipirelne a fán. — Legfeljebb kissé gyorsítsd meg lépteidet. És ha egyedül volnál olyan helyen, ahol emberek alig járnak, akkor, ha tolakodó, kiabálj. Erre megijed és elmegy.

Ha így viselkedsz, semmi bántódásod sem lesz. — Csak légy okos, nyugodt és ha kell, bátor!

KIRÁNDULÁS

A kiránduláson értek most mindent. Hosszabbat és rövidebbet egyaránt. Városból és faluból. Télen és nyáron. Gyalogosan vagy kerékpáron, autón, hajón, vonaton. A lényeg mindig az: nem szabad a fiúval egyedül maradni! És ha véletlenül mégis úgy adódik a helyzet, akkor a leánynak mindig okosnak, józannak kell mutatnia magát már a legelső percekben is! Mert sohasem tudod, nem hiéna-e. És ha biztosan jó, akkor sem tudod, mikor gyöngül el benne a jobbik ember.

Valaki így festette le a kirándulást:

„Hiába mennek el mostanában a fiatalok csapatokban. Kint úgylis szétszélednek és örülnek, ha egyedül maradhatnak. Mi a keret? Gyönyörűszép erdő, a madarak énekelnek, a virágok csábítóan illatoznak. Ott messzebb tisztás ragyog a napsütésben. Itt pedig az árnyékban egy fatönk kényelmes ülőhelyet nyújt. Kell több? Rövidebb-hosszabb bevezetés után bizalmaskodnak, a fiú csak a perc gyönyöréért. A leány — bár tudja ezt — nem képes magának parancsolni és — könnyes szemmel ugyan — de nem tér ki a bizalmaskodás elől. Ez a magyarázata különben annak, hogy majdnem minden leány sír, mikor megcsókolják, megölelik. Siratja saját

magát, mert jól tudja, hogy ilyenkor a férfi szemében nem számít embernek, hanem csak annyit ér, amennyi érzést kelt fel benne."

Nagyon sok igazság van ebben a beszámolóban. Csak sajnálni lehet a szegény, szerencsétlen gyöngye leányokat!"

„Ne használjunk ki minden alkalmat, — tanácsolja egy leány — hogy a lovag segítségét kérjük és igénybe vegyük. Kis kapaszkodóknál, csúszós úton ne nyúlunk mindjárt segítség után. Mutassuk meg, hogy tudunk mi is segíteni magunkon. Hiszen a fiúk is észreveszik, hogy mi a folytonos segítségkérés célja! Nagyon jól tudják!

A séta irányát pedig szabjuk meg mi! Ne engedjük, hogy ismeretlen helyre vezessenek és oda, ahol nincsenek mások. És bár vidámak, kedvesek vagyunk, legyünk tartózkodók, tartsuk és tartassuk a kellő távolságot! Így a fiúkat sokkal jobban lekötjük magunkhoz. Tudja, hogy nálunk van valami kincs, amit csak komoly ellenérték fejében kap meg. Csak ha legkomolyabban gondol házasságra, akkor remélheti vágyainak beteljesülését. Különben nem kaphat semmit.

Vigyázzunk és ha valamit elhibáztunk, gyorsan hozzunk rendbe mindent!"

„Bemutattak a jégen egy nagyon csinos, elegáns fiúnak. Mindig nekem udvarolt. A leányok irigykedtek. Pedig nem hagytam magam felemelni, mikor elestem. Nem is érdekelt nagyon. De ő kitartott. Küldött virágokat. Atyám szigorú volt, nem engedett többet a jégpályára. Ródlizni jártam ezután. Rám bukkant ott is. Mikor újra találkoztunk, azonnal kért, hogy szeretne egy pár szót mondani, menjünk kissé odább, ahol nem zavarnak az emberek. Kíváncsi voltam, mit akar mondani, oktanul elmentem. Mikor egészen egyedül voltunk, hirtelen elfogott egy furcsa érzés. Azt gondoltam, hogy most el akarnak tőlem venni valamit és nem tudtam, hogy mit. Aztán kezdett beszélni, hogy milyen lágy és selymes a

hajam, csillogó, zöldesszürke szemem mindig a tengerre emlékezteti. Hogy bájos az arcom, kelle-
mes a társaságom... És elért addig, hogy engem
nagyon szeret és legalább azt engedjem meg, hogy
megcsókolhasson. Nekem erre még a lélekzetem is
elállt. És egészen megrémültem, amikor felnéztem
és magam előtt láttam egy szenvedélyes alakot. És
nem vette le rólam a tekintetét. Azt hittem, hogy
undoromban meghalok. Előttem állt az úton. Vissza
nem mehettem. Sziklák között álltam. Csak egy
mentség van, leugrom és így megmenekülök. És
abban a pillanatban leugrottam. Igaz, megütöttem
magam, egy rózsabokor elszakította a ruhám is, de
megmenekültem... Oktalan voltam, de az édes Jézus
és a Szűzanya vigyázott rám. Az utolsó percben
segítettek."

AUTÓS „URAK”

Az autó rendszerint megszédíti a leányt. Ha
valaki autóútra hívja, akkor már boldog. Milyen
kitüntetés, gondolja, hogy őt most körülveszik,
autóztatják. Ó, ha tudnák, hogy nem kitüntetés,
hanem csak egy egyszerű fogás, közönséges hiéna-
tempó.

Ezek az urak sokszor a legravaszabb módon
szedik áldozataikat. Valami úton-módon valóban
„kitüntetik” a leányt. A leány akár irodakisasszony,
akár kifutóleány, mindegy. Fő az, hogy szemet
vetett reá.

Először valóban szépen megautóztatja. Körül-
viszi, nagyon rendesen viselkedik. A leány elragad-
tatva gondol rá később is. De nem sokáig marad
emlék, hiszen hamarosan meghívja ismét, amint
lehet. Most is egészen rendes. Egyszer, egy meleg
délután cukrászdába is viszi. És itt még maga vigyáz

a leányra, nehogy megártson az étel-ital. Dícséri, milyen rendes stb.

Mikor már teljesen „kiérdemelte” a leány bizalmát, akkor egy fogással végleg letépi a rózsát. Vagy úgy, hogy szerelmet ébreszt fel benne, vagy úgy, hogy lassan-lassan becsapja. Van, aki több itallal elveszi ellenálló erejét. Van, aki egyszerűen kényszeríti. Hiszen egyedül vannak. Oda megy, ahová akar, ahol senki sincs.

Van olyan „autós úr” is, aki mindjárt az első alkalommal letépi a tisztaság liliumát.

Azért legyen a becsületed gránitoszlopba vésett szabálya, kedves húgom: Ilyen ajánlatokat sohase fogadj el! Jusson eszedbe annyi leány szomorú sorsa... Inkább mondj le egy kis szórakozásról. De ne tedd ki magad ekkora veszélynek. — Ne higgy annak, aki kedves hozzád és ajándékokkal kenye-rez le!

WEEK-END

Nem magyar szó, kár volt megismerni is. Sokan védik. Napfény, levegő, fürdés, szabadság! Pedig ezek csak üres szavak. Ezeket másutt is meg lehet találni, nem kell magad oly nagy veszélynek kiten-ned! Mert a week-end nagy és sok veszélyt rejte-get. A teljes kifosztás veszélyét.

Hogy fogalmad legyen, egy esetet leírok:

„Nem is tudom hogyan, két napra weekendezni mentünk. Két fiú és két leány. Először nem tudtam, mi az, most már tudom. Odafelé vidámak voltunk, főképen a fiúk. A célnál azonban megdöbbsentem. Kis sátor volt a lakóhelyünk. Abban a percben átláttam a helyzetet és tudtam, hogy itt ki vagyunk szolgáltatva a fiúknak. Jó, hogy észrevettem mind-járt, mert komoly viselkedésemmel, határozottsá-gommal intéztem mindent. Még így is féltem. Hiszen

egyedül voltunk, védtelenek, és a sátor igazán nem jó semmire sem. Hála Istennek, nem volt semmi baj. Nem történt semmi. Megmenekültem. De hány leány nem menekül meg. Mert ez több már, mint bűn-veszély! Istenem, mit ki nem találhatnak a leányok és nők elcsábítására!”

Ennyi elég, kedves húgom, hogy megértsd a week-end nagy veszélyeit. Így, ilyen veszélynek kitenned magad tudatosan, súlyos bűn volna már magában is. És legrettenetesebb merénylet önmagad ellen!

Ahol csak lehet, akadályozd meg az ilyen week-endeket!

Semmiféle formája sem jó, ha fiúk és leányok egyedül lehetnek!

KÜLÖNBÖZŐ VESZÉLYEK

A leányokat sok veszély fenyegeti. Részben magukat csapják be, részben úgy szedik rá őket. Egynéhányat felsorolok. Hasonló körülmények közt majd tudod, mit kell tenned!

„LEGYUNK PAJTÁSOK, BARÁTOK”

Hányszor hallatsz! A fiú a leánynak, a leány a fiúnak ajánlja, legyünk jópajtások. Néha még szemtelenül ennyire merészkednek: „Nekem van ugyan menyasszonyom. De ő a menyasszonyom. Magával pedig jópajtások leszünk!”

A fiú- és leánybarátkozás is túlságosan gyakori lett. Itt is, ott is hallani, hogy igenis lehet fiú és leány között igazi baráti kapcsolat. Nem kell mindjárt szerelemre gondolni.

Nos, kedves húgom, ez az elgondolás helytelen. Fiatal leány és fiatal férfi között csak barátság

hosszú ideig nem állhat fönn. Akármilyen komolyak is. Mert már az emberi természet olyan, hogy a legkomolyabb esetekben is eljön az az idő, amikor egymásba szerelmesek lesznek. Hiszen a barátság megértést, közelséget, tiszteletet jelent. És épp ez a közelség, megértés, tisztelet, ez váltja ki a belső érzelmeket, a szeretetet. A megbecsülés és szeretet nyomában felébred a szerelem is.

Azért ne áltasd magad, kedves húgom. Ne mondd, én csak barátnője vagyok. Semmi más. Elég erős vagyok. — Nem, kedves húgom! Ha komoly az és lehet komolyan házasságra gondolni, akkor jól van, akkor kifejlődhetik a szerelem. De ha ez nem lehet, akkor vigyázni kell, a barátságot nem szabad élesztetni, mert bukás a vége!

Soknak nevében írta ezt a pár sort egy leány: „Ismertem egy férfit, nagyon jóban voltunk. Valóban barátok. Ki is mondtuk, hogy csak barát és barátnő leszünk. Egy darabig ment. Tudományról, irodalomról stb. beszélgettünk. De a barátság egyhamar meleg vonzalommal változott, szerelmesek lettünk mindketten. Mivel házasság nem lehetett belőle, csak kínlódtam, csak felesleges küzdelemnek tettem ki magam. Okosabbnak kellett volna lennem az elején...”

Tehát a pajtáskodásra, barátkozásra vigyázni kell!

„NEM SAJNÁLSZ?”

Sok leányt csálnak törbe azzal, hogy részvétet keltenek fel benne. Elpanaszolják, hogy milyen szerencsétlenek, nincs aki segítse őket, nincs aki jó szót szóljon hozzájuk stb., stb.

És sok leány mindjárt részvétet érez.

Jó szívűk van. Segíteni akarnak. Nem veszik észre, hogy ezen az úton nem segítenek, csak ártanak! Neki is és önmaguknak is. — Csak néhány példát!

„Azt is mondta, hogy feleségül vesz. Még messze van ez — válaszoltam én. Erre ő kijelentette, hogy neki addig is szüksége van egy meleg női szívre, aki pótolja meghalt édesanyját és hiányzó nővérét! Ezért nekem kell őt simogatnom néha és megcsókolnom, mert ő nagyon árva és egyedül van, és nincsen senkije. Így vitt lépre. Hittem neki, hogy árva, pedig törbe csalt!”

„Séta közben azzal tartott vissza, hogy neki fáj a lába, nem tud oly gyorsan menni, mint a többiek. Legyek kis védőangyala. Legalább én segítek rajta. Mitsem sejtve vele maradtam, még sajnáltam is szegényt. Erre hirtelen átölelt és meg akart csókolni. Kiszakítottam magam és a többiek után futottam. Lábfájása azonnal elmúlt, ő is futott, de utolérni már nem tudott.”

Ha komolyan kell valakinek segíteni, tedd meg. De vigyázz! Ne higgy egykönnyen! Ne hidd el, hogy anyjától, feleségétől mindig csak durvaságot kap. Hogy te vagy az egyetlen, aki megérti. És ha te nem volnál, öngyilkos lenne... — Ilyen is számtalan van. — Meglátod, a vége mindig az, hogy légy jóba vele, öleld meg, csókold meg, légy az övé!

Most már tudod! Vigyázz!

HIZELEGNEK, GÜNYOLNAK!

Ha ez nem használ, akkor más hangot ütnek meg. Vagy mindjárt is ezzel kezdik.

„Lassan észrevettem, hogy nem tiszták a szándékai. Először jött az ajándékokkal. Virág, cukorka, amit csak kívántam. Még ruhát is vett volna. De nem fogadtam el. Mert ennek az ára mindig a csók volt és az, hogy az övé legyek.”

„A csábításnak minden eszközét felhasználta ellenem. Amikor a kedveskedés nem használt, akkor lesajnált: „Nem lesz egy szép emléke az életében” — mondotta. Vagy pedig: „Miért olyan csacsi, hogy arról mond le, ami a legkedvesebb, a legnagyobb öröm az életben!” Pirulva és futva menekültem az ilyen jóakarók elől!”

„De maradi, ósdi kisleány! Telebeszélték a fejét! Csak egyszer kísérelje meg! Meglátja, ez az igazi boldogság!” Stb., stb.

Kedves húgom, ne hallgass ezekkel! Te látod a veszélyeket. Gondold magadban: Nem! Én tudom, hogy a jó Isten, az édes Jézus igazi boldogságomat akarják, nem úgy, mint az önző fiúk, férfiak. Nem hallgatok a csábítókra, bármit is mondanak!

„VALLÁSOS” — „MEGTÉRITEM” —
„LELKESIT”

Még néhány veszélyes helyzetet kell veled megismertetnem.

Ha egy fiú vallásos, akkor mindjárt azt hisszük, hogy azonnal rendben van minden. Már bízhatom benne. Pedig egyáltalán nem így van! Mert lehet, hogy csak színből vallásos. Akkor mit használ külső vallásossága? Sokszor igazán vallásos, de akkor is vigyázni kell, mert gyöngé lehet. Az már jó jel, ha a férfi komolyan vallásos, de a leánynak mégis erősnek kell lennie!

Sokan meg ezt is előhozzák. Apáca-, paptestvére van. Jó családból való. Tehát megbízhatom benne! — Pedig még ez sem elég. Ez jó jel. De nem elég arra, hogy egészen megbízzál benne.

És egyáltalán, akárki az, akárki! Mindenkiel szemben meg kell tartanod a távolságot. Nincsen kivétel, amikor elhagyhatod magad! Légy mindig öntudatos, nem kell mindenütt veszélyt látnod, de mindig készenlétben kell lenned.

A másik veszély akkor áll elő, amikor a leányok meg akarják téríteni a fiúkat. Szép szándék! De ezen ürügy alatt nem teheted ki magad a legnagyobb veszélyeknek!

Két kis példát, esetet közlök.

„Szeretett egy fiú. Igazán vallásos volt, nagyon jó fiúnak látszott. Azelőtt is láttam a templomban. Gyónt és áldozott. Bízam benne. Jobban, mint lehetett volna. Egy este azonban, mikor hazafelé mentünk, minden további nélkül megcsókolt. Anyukámnak megmondtam. Figyelmeztetett, hogy hagyjam el, ez nem nekem való fiú. Ez nem tud rám vigyázni. Én nem hallgattam édesanyámra. Sajnáltam a fiút, mert tudtam, hogy szeret. Meg akartam menteni. Sajnos, magamon kellett tapasztalnom, hogy anyunak van igaza. Majdnem lerántott magával a piszokba. Ha anyu nincs, aki észreveszi és el nem tiltja őt, akkor ma nem lennék tiszta leány.”

„Udvarolt nekem egy fiú. Református volt. Először az volt az álmom, hogy derék, jó katolikus férfit nevelek belőle. Szüleim nagyon féltettek. De én csak mosolyogtam. Édesanyám azonban őrködött, éber szemmel vigyázott rám. Később az álom szertefoszlott. Édesanyám világosan bebizonyította, én is tudtam, csak nem mertem bevallani, hogy már eltértem az eredeti céltől. Már a férfit láttam benne. Majdnem hitemben is megingatott.”

Sok veszélyt jelent még a leányok lelkesedése tanárok és sokszor Istennek szentelt személyek iránt is. A tisztelendő úrnak mint az Úr Jézus

helyettesének, jóságosnak kell lennie, és ez a leányoknak nagyon tetszik. Ez természetes. Csak az a baj, hogy a leányok nagyon sokszor a tetszésüket helytelen módon nyilvánítják ki. Nem is gondolnak arra, hogy mennyit ártanak ezzel a tisztelendő úrnak és bizony maguknak is.

Te, kedves húgom, ne felejtsd, hogy Isten szolgálójával szemben kétszeresen finomnak és tartózkodónak kell lenned. Gondosan kerülj mindent, ami félreértésre adhat alkalmat. Lásd, tiszteld benne az Úr Jézust! Ne engedj meg magadnak semmit, a legkisebbet sem, ami szóbeszédre adna alkalmat.

Ha az ő hírnevén csorba esik, akkor kárt szenved a legszentebb ügy, a lelkek örök üdvössége! Kárt szenved az Anyaszentegyház! Kárt szenved maga az Úr Jézus Krisztus.

Ezért kétszeresen vigyázz! Beszédedben, magatartásodban egyaránt. Ha valami helytelenséget vennél észre, a legcsekélyebbet is, azonnal állj ellen! Kérj valakitől tanácsot! Nem szabad engedned, hogy véletlenül is árts annak, akit az Úr Jézus magának foglalt le és a lelkeknek! Milyen szörnyű bűn volna, ha miattad csak egy lélek is elkárhozna.

Vele szemben tehát mindig szűzanyás finom légy! Nemesen tartózkodó!

MUNKAADÓK

Az állásban lévő és állást kereső leányoknak sokszor, nagyon sokszor végtelen szomorú a helyzetük. Kihaszználják őket. Ha nem engednek, akkor az állásnak vége. Mennyi a bűnveszélynek kitett lélek, kezdve a gyárimunkásoktól végig a legszebb hivatalokig! Lelkem néha megborzad, amikor egy-egy intézmény függőnyei megnyílnak előttem. Mennyi kifosztott leány! Akiket belekergetnek a bűnbe! Mert ha megtartják leányos tartózkodásu-

kat, akkor nincs állás, vagy pedig igen gyorsan továbbbíjtják őket.

Hála Istennek, nem egy példa van rá, hogy itt is lehet a bűnnek ellenállni, hogy lehet a legkülönbözőbb helyzetben is megőrizni a tisztaságot. Nehéz, de lehet!

„Munkát kerestem. Egy üzemben kértem felvételt. Sohasem szerettem tolakodni, vártam, míg rám kerül a sor a jelentkezésnél. Bementem. A gondnok úr negyven év körüli férfi. Megkérdezte, van-e ajánlólevelem. Nem volt. Azután hirtelen megkérdezte, hogy tudok-e fehéreneműt javítani. Meglepődtem a kérdésen, de igennel feleltem. Akkor elküldött, hogy 11 órakor jelentkezsem az adott lakás-címen. Mitsem sejtve, elmentem arra a címre. Nagy csodálkozásomra ő már várt reám. Elmondta, hogy megtetszettem neki, ad állást, ruhát, mindent, csak legyen az övé. Amint ezt hallottam, szó nélkül megfordultam és otthagytam.”

„Már egy évig voltam a cégnél. Főnököm a legkifogástalanabb, mondhatnám szigorú volt velem szemben. Egyik este mindenkit hazaküldött — nekem még bent kellett maradnom. Ketten voltunk. Odajött hozzám, megdicsért eddigi munkámért. Megkérdezte, mi az oka odaadó munkámnak, mert ez több, mint egyszerű kötelességteljesítés. Nem akarja ezt viszonzás nélkül hagyni. Ki akar tüntetni. Szabadságot ad. Néhány nap múlva aztán egy megállapított helyen találkozhatnánk. Meglátom, mennyire más ez az élet. Hiszen fiatal vagyok és okos. Kár ezt a szép fiatalságot így egyedül tölteni, folytonos munkában, szerelem nélkül. Tudja, hogy modern leány vagyok és ajánlatát nem fogom visszautasítani. Ilyen jó ajánlatot úgysem kaphatok mástól, vagy ki tudja, meddig kellene még várnom. Legalább addig is legyünk boldogok. Ő mindent úgy tud elrendezni, hogy abból senki sem vesz észre semmit.

Megvallom, kissé megdobogtatta a szívemet.

Először nagyon jól esett, hogy méltányolja szorgalmamat és hogy jóságával kitüntet. De amikor lassan megláttam, milyen aljas a szándéka, milyen kígyó rejtőzik a szép szavak mögött, megrémültem. Mit tegyek? Keresetemből hárman éltünk. Ha visszautasítom, biztosan elbocsát. Viszont mily könnyű lenne tovább az élet. Pénz volna elég. De az édes Jézus! És ha senki sem tud semmit, az Isten mindent tud. És én katolikus leány vagyok.

Aggodalmamat előadtam neki. Ő kinevetett, hogy elneveltek, hogy a papok telebeszélték a fejemet. Ők se élnek úgy.

Ekkor már szívemben döntöttem. Hiszen reggel is áldoztam, tiszta volt a lelkem. Nem engedek egy tapodtat sem. Nem, az édes Jézust, tisztaságomat nem adom. Majd gondolkozom rajta — feleltem és otthagytam.

Másnap kértem, hogy felejtsünk el mindent. Én továbbra is szorgalmas leszek, még szorgalmasabb. De ezt a kérést többet ne hozza elő. Ő azt felelte, hogy nem tud rólam lemondani, mert már régen szeret és vágyódik utánam. Ha ma nem engedek, holnap, holnapután engednem kell.

Otthon átgondoltam mindent és tudtam, egyetlen megoldás — nem megyek többé vissza. Másnap már nem jelentem meg. Másfél évig nem tudtam állandó keresethez jutni. De vállaltam a nehézségeket. Mert többre becsülöm az édes Jézus szeretetét és testem-lelkem tisztaságát, mint az állást, a szép ruhát és az úgynevezett boldogságot!

Kértem, ki tanított meg, hogy mi az igazi boldogság? Talán a világ? Nem. Azok a sokat meg rugdosott papok, akik az édes Jézus erejével hirdetik, hogy egyedül Őbenne van a legtisztább öröm és boldogság! Az eucharisztikus Jézus adott erőt és ad most is bátorságot, de nagy boldogságot is. Ez az én boldogságom örökké tart. Hála legyen érte az Istennek!"

„Én már hosszú ideje szolgáltam egy helyen.

Sohasem volt baj. Jól éreztem magam náluk. Egy alkalommal az úr a szobában volt és én kint a másik szobában. Azután magához hívott. Ezt soha nem tette, megijedtem, de mennem kellett, hiszen parancsolt nekem, és nem is tudtam, hogy miről szól majd. De alighogy beléptem, betette az ajtót és magához ölelt. Én minden erőmből védekeztem és azt mondtam, soha, soha. Inkább meghalok, de nem engedem magam.

Ekkor elengedett. Megdicsért, hogy igazán jó leány vagyok. Ennek a dicséretnek nagyon örültem, de főképp annak, hogy megmentettem tisztaságomat. Elmondtam egyik barátnőmnek. Ekkor ő rám nézett. Sírní kezdett. Közben elmesélte, hogy az ő ura is hasonlóan próbálkozott vele a leányszobában. Ő gyöngé volt, megengedte a csókot. Utána egészen elbukott. Azóta bűnt bűnre halmoz. Így fejezte be: De jó neked, te boldog vagy, mert tudtál magadra vigyázni. Én züllök lefelé!”

Kedves húgom, valahogy így tégy te is hasonló körülmények között. Vannak azonban esetek, ahol egyenkint nem lehet célt érni. Tegyük fel, egy-egy gyár, áruház, üzlet leányainak helyzete olyan, hogy az egyesek alig tudnak segíteni. Néha mind ki van szolgáltatva egy-egy osztályvezetőnek. Ilyen helyeken csak együttes fellépés használ! Különben kiteszik és állás nélkül marad a leány. Ha a katolikus leányok mind összefognának, ha mind bent volna valamely katolikus leányegyesületben, akkor ezt a bajt el lehetne kerülni. Az egyesületi vezető eredményesen tudna fellépni az ilyen nemtelen kihasználás ellen.

Ezért is olyan nagyon fontos, hogy minden leány az egyesületi életbe bekapcsolódjék. Rengeget lehetne a leányok helyzetén javítani. Sajnos, vannak olyan oktanok, akik holmi kis kifogások miatt ezt a nagy segítséget elutasítják maguktól.

Te ne légy ily oktan. Ne légy egyedül a nagy harcban!

LEÁNYKERESKEDÉS

Ilyen is van — bár üldözik. De van.

Egyes emberek abból élnek, hogy másokat szerencsétlenné tesznek. Egyes kufárok aljas módon bűnre csábítanak ártatlan vagy romlott leányokat csak azért, hogy ők ebből gazdagodjanak.

Ezek a leánykereskedők lehetnek férfiak, nők és sokszor barátnők is. Ismertem züllött leányt, aki hazament. Otthon néhány leánynak elmondta az ő „boldog, fényes” életét. És mindjárt hármat sikerült megszöktetnie. Pesten az új áldozatokat, mint érintetlen leányokat, egyeseknek jó pénzen eladta és az összegben megosztzkodtak. Csak hozzáteszem, nem tellett el egy év sem, és mind rendőrkézre és javítóintézetbe kerültek. Így végződik az a „boldog” élet.

Ezek a kereskedők a lehető legravasabb módon csábítják el a leányokat. Hízelegnek, sokszor erőszakosak is.

Vigyázz, kedves húgom! Nagyon vigyázz! Senkinek sem szabad hinni! Ha állást keresel, írd előtte mindig a megfelelő katolikus egyesületnek, hogy oda érkezel és állást keresel és utasítást kérsz, hogy hová menj.

Itt tűnik ki megint, mily fontosak a katolikus leányegyesületek. Ezeknek hivatása a leánynak nemcsak magánéletét irányítani, hanem később, amikor kikerül az életbe, akkor is védeni, segíteni. Mennyire fontos a teljes együttműködés! A kölcsönös támogatás.

Kedves húgom, te is lépj be valamelyik leányegyesületbe. És hogyha szavad vagy befolyásod lesz, védened, szeretned, fejlesztened, erősítened kell a leányegyesületeket.

Ha helyet keresel, az egyesületek útján érdeklődjél!

Ne állj szóba ismeretlen férfiakkal, asszonyokkal.

Ne menj olyan helyre, ahol védtelen vagy és kihasználnak.

Mindenről számolj be valakinek. Az édesapádnak, édesanyádnak vagy egyesületi vezetődnek, lelkiatyádnak vagy egy egészen becsületes, megbízható, okos barátnődnek. A hiénák minden fajtáját szigorúan büntetik. Jó volna, ha egy-egy hiéna üzelveiről a rendőrség és bíróság is tudna! Így nagyon vissza lehetne szorítani ezt a bajt! Így kime-nekülsz a „kufárok” kezeiből. Így nem kell siratnod majd korán elhervadt, tönkretett ifjúságodat!

UTOLSÓ ÁLLOMÁSOK

A VAKITÓ SZERELEM

A leányok majdnem mindig ellen tudnak állni a kísértésnek, a bűnnek akkor, ha nem szerelmese-k. Ameddig a leány nyugodtan és higgadtan gondolkodik, addig nincs baj. A leány tud ellenállni. Van elég ereje hozzá. Minél durvábban támad valaki, annál biztosabban győz. Minél jobban útal valakit, annál erősebben tud védekezni. A támadás idején küzd, harcol, így mindig győz!

Sokkal veszélyesebbek a hízelgők, a kétszínűek. Akik a szeretet, a kedvesség köpenyébe burkolódnak, így közelítik meg a leányt. Világos fej, nyugodt szív ezeknek is ellen tud állni.

„A leányok ezt szokták mondani: „Nem tehet-tem ellene semmit, erőszakkal történt!” Én azonban tudom, hogy erőszak ide, erőszak oda, a leányok-tól függ minden. A leány a férfiak ravasz módszerét is ki tudja játszani. Mindig nyíltan megmondom az ilyen leányoknak, tapasztalásból tudom, hogy csak és egyedül a leányokon múlik már az első csók is és a fiúk tartós próbálkozása is. Nem kell vad-rózsának lenni, nem kell elzárkózni, csak szilárd

elhatározással kell visszautasítani már az első próbálkozásokat és ebből semmit sem engedni.”

Ez igaz.

A baj ott kezdődik, hogy a leányok nagy része a vakító szerelem áldozatává lesz. Ez a kezdete szinte minden bűnnek. Ezt akarják a hiénák is. A leányban felébreszteni a szerelmet... és a kedvező pillanatban kifosztani.

Mert a szerelem a leányok vallomása szerint is vakít, és bocsáss meg e szóért, kedves húgom, de igaz — butít!

Olvasd csak ezeket a naplótöredékeket — leveleket:

„Már pár napja — hiszen tudod, kedves naplóm — borzasztóan fáj a fejem. De ha róla írok, teljesen józanul szeretnék írni. És mégis... Ha róla írok, nagyonis bolond vagyok. Na, találd ki, mitől?...”

„A szerelem — tapasztalásból írom — egészen butává teszi az embert. Semmire sem lehet most használni engem. Folyton rá gondolok, róla álmodozom. Ha megzavarnak, mérges vagyok, mint a pulyka. Mindíg keresem a találkát vele. Ha tervem nem sikerül, egész szomorú, levert vagyok, szinte mogorva mindenkire. Imádkozni sincs kedvem. Mindíg vele akarok foglalkozni. Már nem is tudok magamon uralkodni. Néha bebeszélem magamnak, hogy nem is szeret és akkor sírógörcs fog el. Aztán mindíg házuk felé sétálok. Nevét ezerszer is leirom. Azután ezerszer írom utána: szeretlek, szeretlek. Én is belátom, hogy bolond vagyok, egész bolond.”

„Én szeretettől lángolok. Ez az én nagy veszedelmem. Szeretek szívvel-lélekkel, és akarok is így szeretni. Ha viszontszeretetet látok, akkor elvesztem józan gondolkozásomat. És mi történik ilyenkor? Onmagam rohanok boldogtalanságomba. Ezzel a hibámmal már sokszor leszámoltam, de időnkint újra fellángol, ahogy egy-egy fiú iránt szerelemre gyulladok.”

A szerelem azért olyan veszélyes, mert ilyenkor a leányok szinte játszanak a tűzzel, néha szinte felkínálják magukat, vagy pedig a kissé melegebb hangulatban teljesítik a szeretett fiúnak, az imádott „hiénának” — mily rettenetes igazság — minden vágyát.

Azért ebben az időben minden szabályt kétszeres erővel kell betartani.

„GYILKOS SZERELEM!”

A legfontosabb az, kedves húgom, hogy a csókot ne engedd meg és sohase légy egyedül a fiúval. Ha tudod, hogy szereted, akkor kétszeresen áll ez a szabály!

Ime, a szomorú példák.

„Végtelenül szerelmes vagyok. Nem tudok dolgozni sem. Vágyódom utána. Sokszor elhatározom magamban, hogy amit csak kér, megteszem... Tudom, hogy ez örülség, hogy bűn, és mégis mindig arra gondolok. De most már óvatos leszek és erős. Nem maradok vele egyedül.”

„Volt nálunk egy fiú. Először csak elmentünk egymásmellett. Hat hónap múlva kifejlődött a gyilkos szerelem. Gyilkosnak nevezem, mert kiölte belőlem a leányfinomságot, a megszentelő kegyelmet. Otthon nem is sejtették, hogy összeálltam vele. Megbíztak bennem teljesen. Hosszú ideig bűnben, sárban éltem.”

„Egy fiú szeretett. Én láttam, de nem törődtem vele. A fiú anyja elkért, hogy náluk arassak. Nagynehezen elengedtek. A fiú mindent megtett, hogy jól érezzem magam. Első nap rendes volt. Második nap már tolakodó. Megharagudtam rá és hazasiettem. Többet nem mentem el hozzájuk. Pár hónap múlva újból kezdte. Eljött este és kikopogott. Nálunk az a rossz szokás van, hogy este, ha kikopogják a

leányt, egyedül van a fiúval. Egészen egyedül. Először almát hozott. Két szép piros almát. Elfogadtam. Aztán cukrot hozott. Sohasem jött üres kézzel. Mind jobban megnyerte a szívemet és mind jobban behálózott. Soha senki sem nézett utánunk. Mind jobban felmelegedtem iránta. Szerelmes lettem. Vágytam már utána. És nem is jutott eszembe, hogy most már igazán veszélyes számomra az esti egyedüllét. De senki sem nézett utánunk. Így könnyű volt elcsábítania. Megtörtént a bűn... és aztán — alig tudom leírni — odébb állt. Többet nem kellettem neki. Ó Péter, milyen szerencsétlen is a leány, aki nem tud vigyázni. Milyen nagy veszély is a szerelem. Addig becsületes voltam és a becsület erőt adott. De utána vége volt az erőmnek..."

„Nagyon szerelmes voltam. Ezért vakságomban vele megegyeztem, hogy elromlunk.”

Szörnyű megegyezés! Szerződés a bűnnel — a kárhoyattal! Szerződés a kinnal, gyötrellemmel itt a földön — és az egész örökkévalóságon át.

„HÓDÍTÁS”

„Szerelmes lettem valakibe, akinek menyaszszonya volt. Elhatároztam, hogy elhódítom. Elkezdtem a kacérkodást. Felfigyelt. Kezdett udvarolni. Az első lépés megvolt. Én tovább mentem. Megengedtem neki mindent. El akartam végleg hódítani. És hogy utánam jött, nagy diadalt éreztem. De sokat kért. És énnekem engednem kellett, mert féltem, hogy elmegy. Elbuktunk. Odadobtam magam pusztán egy csúnya játékért. És ezzel vége lett mindennek. Úgy álltam, mint a hamis játékos, aki eljátszotta utolsó kártyáját is és most látja, hogy nincs tovább. Otthagytott egyedül, kifosztottan. Hogy mit éreztem? Undort és végtelen keserűséget... a szörnyű önvádat, hogy megérdemeltem. Miért is akartam őket boldogtalanná tenni. Hány ilyen leány

van. Most látom, mily undok dolog ez tőlünk leányoktól...”

„Nem bírtam nézni őket. Nem bírtam kettőjüket együtt látni. Majd megszakadt ilyenkor a szívem. Utána mindig felkerestem őt és könyörögtem, hogy engem szeressen. Én végtelen nyomorult. És ő kihasználta. Én szerencsétlen azt hittem, hogy ezzel megnyerem magamnak. Pedig csak önmagamot tettem még szerencsétlenebbé. Nem vett el. A másik mellett maradt. Én nem bírom így az életet...”

Mily okatlan leányok! A bűnnel akarnak hódítani!

Mily vakság! Mily önzés! Mennyire megromlott nőiség, hogy képesek bűn árán más boldogságát is tönkre tenni!

Hová nem süllyednek egyesek!

„FÉRJET FOGNI”

Sokan úgy gondolják, hogy engedékenységgel lehet férjet szerezni. Pedig ez a leányok egyik leg-szerencsétlenebb következményű tévedése!

Mert ezzel mindent megengednek a férfiaknak a házasságon kívül is. És mivel a férfiak mindent megkapnak olcsón, hát bolondok lennének magukat lekötönni. Élveznek addig és úgy, amíg és ahogy nekik tetszik. Egyideig hitegetik a leányokat, kihasználják őket, és utána jön a szakítás.

Még akkor is, ha így meg tudja szerezni — meg tudja tartani a férfit, a házasságba olyan súlyos bűnt visz az asszony, ami miatt folyton szenvednie kell. Azok a férfiak, akik már házasság előtt megkaptak mindent, azok nem tudják igazán becsülni és szeretni feleségüket. Ez a szomorú következménye a házasság előtti bűnnek. Még azoknál a ritka eseteknél is, amikor házasság a vége. De a legtöbb esetben beáll a szakítás.

Két kis példa.

„Megszerettem egy fiút. Ő is engem. Egy idő múlva megtartottuk az eljegyzést. Én igazán tiszta szívvel szerettem. Nem voltunk egy városban, csak időnkint jött haza. Közben ő féltékennyé lett és attól féltem, hogy nem lesz a házasságból semmi. Jött az ostrom, hogy legyek az övé. Én ellenálltam. Még édesanyja is könyörgött, hogy tegyem meg. Akkor még erős voltam. Nem tettem. Aztán azt gondoltam, hogy mégis. Így biztosítom. És egy rettenetes napon megadtam magam. Attól kezdve égette a bűn a lelkemet. Boldogtalan, szerencsétlen lettem, mint az apátlan-anyátlan árva. Ezt a fájdalmat a kétségbeesésig fokozta az a tény, hogy egy kis idő múlva felbontotta az eljegyzést. Ó, én végtelenül szerencsétlen leány! Hogy tudtam azt a balgaságot megtenni. Most boldog asszony lennék. Így kifosztott, szerencsétlen leány. Pedig tudom, ha az nem történt volna meg, most minden másképp lenne... Ebbe meg lehet örülni... idegzetem teljesen felmondja a szolgálatot!”

„Jól mondta, Péter. Csak hirdesse a leányoknak, hogy tisztaságukat ne áldozzák fel a boldog házasság reményében. Én is így tettem. Feleség vagyok, de nem boldog. Ezt a bűnömet férjem számtalanszor szememre vetette már. Én nem tudok ennek a súlyos következményétől szabadulni. Nem lehet. Ott ég a homlokunkon, ott ég férjem szívében. Állandó békétlenség oka. Már nagyon, de nagyon megbántam. Ha még egyszer újra kezdhetném, de másként csinálnám. De sajnós, csak egy élet van. Csak egyszer lehet kezdeni. Bár senki sem követne ebben a rossz kezdésben.”

Vigyázz, kedves húgom! Nem érdemes.

Ne légy pillangó, mely a tűz körül röpdös. Elégsz és boldogtalan leszel! Inkább kövesd ezt a leányt, ez helyesen gondolkozik:

„Eltökélt szándékom, hogy inkább nem megyek férjhez, de tisztaságomat nem áldozom fel. Sokkal inkább akarok tiszta leány maradni, mint kifosztott nő vagy bűnösen induló feleség. Nem! Tisztaságomat nem adom semmiáron!”

CSÁBITÓ LEÁNYOK

Ilyenek is vannak. Sajnos, nagyon is sokan. Azok, akiket a jó Isten elgondolása meleg, tiszta szeretettel töltött el, hogy a földön a tisztaság hordozói legyenek, azok terjesztői a testi és lelki ragálynak.

Hol kezdődik ez?

A kacér viselkedésnél. A flörtnél.

Aztán később a lehető legmerészebb módon rántják a bűnbe a tisztességes fiúkat is. Mint eleven csábítók járnak körül és sokkal rosszabbak a hiénáknál is.

Az egyik azt írja:

„Elindultam a bűn útján. Elbuktam egészen... Azt gondoltam, már úgyis mindegy. Én már nem is vagyok ember. Már Istennek sem kellek, hát akkor kellek az ördögnek. És attól kezdve az ördög szolgálatába szegődtem. Sőt magam is ördöggé lettem. Kegyetlen voltam, minél többet akartam elrontani, s bizony sok családi fészket dúltam fel. Csak egy vágyam volt, minél többet magam után bolondítani, vágyaimat kielégíteni.”

„Hová süllyedtem! Úgy gondoltam, tisztességes leány vagyok... És elbuktam... Szerelmes voltam. Mentem a bűn útján... Megismertem a legocsmányabb életet. És mert nem volt erőm visszamenni, azért egészen elmerültem benne... Utcaleány lettem. Nem is az élvezetért, hanem egy megkezdett piszkos életnek rettenetes szemfényvesztéséért! Aztán rendőrkézre kerültem. Az a szégyen! És a

javító! Rettenetes! Egész életre megbélyegezve...
Soha semmi remény! Vagy van még kiút?"

Igen, kedves húgom, még az ilyen nagyon messzire tévedt leánynak is van reménye az új élethez. Még ez a leány sem veszett el végleg. Csak az pusztul el egészen, aki nem akarja az édes Jézus kegyelmeit elfogadni... De aki akar felkelni, annak az édes Jézus segít. És aki akart, az mind fel is kelt!

De kedves, jó húgom, mégis mennyit veszített már az ilyen leány. Mennyi bűn van a multjában! Mennyi szégyenteljes nap!... Mennyi gyötrelmes éjszaka! A mult bűneinek fájdalmas emléke mint kísértő árny követi életének útjain!

Ó vigyázz, hogy erre az útra ne térj! Ne gondold, hogy te erős leszel. Csak a kis dolgokat enged meg. Ők is így gondolták! És hová jutottak? Mert az életen át csak két országút vezet: Krisztus útja és a kárhozatél!

Vigyázz!

A kis bűnök is a kárhozat felé visznek!

VÉR... VÉR...

Egészen megrendül a lelkem, szívem összeszorul most, hogy ezt is le kell írnom. Kell, mert annyi szerencsétlen leánynak ajánlják utolsó mentésül, hogy megmeneküljön a szégyentől. Hogy ez is jöhet, a legnagyobb elővigyázat mellett is, arról a bűn előtt nem beszélnek. De utána cinikusan lelkiismeretlen égyénekhez, hivatásuk magaslatán nem álló orvosokhoz küldik őket! És ilyenkor vér folyik. Kis ártatlan élet megszűnik. Egy kis lélek megkeresztelés nélkül távozik az örökkévalóságba, hogy annak a bűnös, — úgy kell írnom — gyilkos leánynak lelkiismeretét egy életen át nyugtalanítsa.

Milyen tragédiák.

Mennyi testi-lelki nyomorúság!

„Szerettem. Szerelmes voltam belé. És nem vigyáztam. Megtörtént a bűn. És amikor biztos volt már a bűn következménye, megmondtam neki. Azt gondoltam, segíteni fog. De nem, ördögien kacagott. Tanácsolta, menjek orvoshoz. És mikor ettől megijedtem, kinevetett. Azt mondta: látszik, ilyen esetem még nem volt. És csak ez az egy orvosság van ilyenkor. Vagy szégyenben akarok maradni? Mert ő nem tud feleségül venni. Különben sem szeret már. Többet nem is akar velem találkozni. És nevetve elment. Engem a csalódás, a kétes jövő elkeserített. És valóban felkerestem valakit. Bűnös módon beavatkozott. Nem tudom leírni, mit éreztem! A lelkemre mint egy szörnyű súly zuhant az önvád: gyilkos vagyok. Akit védenem kellett volna, életére törtem, kiszolgáltattam másoknak, hogy végezzenek vele. Ebbe a gondolatba bele lehet örülni. A testi szenvedésem is nagy, erőm is folyton fogy, de ennél sokkal nagyobb kín a lelki gyötrődés! Ó, ha tudtam volna, hogy ez a bűn vége. Ha átgondoltam volna. De miért is hittem annak? Vagy inkább, miért hittem magamnak? Miért nem voltam erős? Ó, én szerencsétlen! Péter, imádkozzék egy szegény vergődő leányért!”

Hány ilyen síró leány van!

És akik már nem is tudnak sírni!

Egy jobb családból származó 18 éves leánnyal történt. Menyasszony volt. Jónevű férfi menyasszonya. És elbukott. „Vőlegénye” orvoshoz vitte. Senki nem tudott róla. Senki. Nagyon jó helyre vitte, szakértőhöz, nőorvoshoz, kórházba. A tiltott műtét megtörtént, a leány utána nem érzett már lelkiismeretfurdalást, egészen megnyugodott... a teste... a lelke pedig... számadásra méltó Teremtőjéhez! Meghalt. Az édesanyja kétségbeesve vette a hírt. Minden kitudódott. A csábító férfinak is állásába került. A leány otthonában is teljesen fel-

borult a béke. — És vajjon ő maga hogy állt meg az isteni Bíró előtt?

Ime, a gyilkos szerelem tragédiái!

És mindez miért?

Mert nem tudtak erősek lenni! Mert nem akartak tiszták maradni! Mert nem akartak a bűnalkalmakkal szakítani!

BORTON ÉS JAVÍTÓ!

Mindkettő végtelen szomorú hely!

A toloncházról nem is beszélek! Az szerencsére átmeneti. Amikor a lerongyolódott leányokat bűnös lélekkel, kifosztottan, sokszor éhezve, betegen összehozzák, kórházba, börtönbe, javítóba viszik! Oly szomorú kép!

Valamikor tiszták, szabadok, öntudatosak, mosolygó leányvirágok — most öröktől körülvéve, büntudattal, női mivoltukból szinte kivetközve! Valóban megrendítő kép!

Nem felejtsem el soha azt a képet, amikor egy szerencsétlen leányt két rendőr kísért a javítóba. Vagy amikor a tolonckocsin többeket szállítottak kórházba! Mennyi összetört remény! Mennyi könny! Mennyi büntudat! Mennyi szégyen! Mennyi fájdalom!

Talán azt hiszed, kedves húgom, hogy csak a társadalom legszerencsétlenebbjei kerülnek ide! Pedig nem! Sajnos, minden helyről vannak itt leányok! Kifosztott gyárimunkások, alkalmazottak, falusi leányok, tanult, iskolát végzetek, előkelő családok elbukott leányai mind képviselve vannak. Az ember csodálkozik! Hogyan, még ezek is? Még a tanulás, a finom nevelés sem elég?

Nem, kedves húgom, nem elég. Ide még a vallásosság által megedzett akarat is kell. És aki

nem akar tiszta maradni, aki nem akar szakítani a bűnalkalmakkal, annak sorsa ez vagy ehhez hasonló. Akárhol van. Akárkicsoda.

Vigyázzatok, kedves húgom!

Vigyázzatok nagyon!

„A fogház, javító, kórház engem sem kímélt meg, mint annyi más szerencsétlen leányt sem. Mennyit szenvedtem. Mennyi szűgyen égette a lelkemet! Most is borzongok, ha rá gondolok. Ó, ha a leányok tudnák, hogy mi a bűnnek a vége. De nem tudják! Nem akarják tudni... Úgy szeretném soknak a mostani eszemet odaadni, hogy lássák meg, mit csinálnak, amikor bűnnel kezdik az életet, és amikor tisztaságukat odadobják! Inkább a halált, mint a szűztisztaságot elveszteni. Azt csak a jó Isten tudja, hányszor sírtam, ahol senki sem látott, hogy tisztaságomat, mint valami ócska rongyot, szenvedélyemben eldobtam magamtól. Ó, ha sohase történt volna meg! Ha a leányok tanulnának az én szerencsétlenségemből! Igaz, én új életet kezdtem. Már három éve. De mégis mennyi keserűség él a szívemben. Ezt mind kikerülhettem volna. Most van még reményem, hogy boldog családi életem lesz. A Jó Pásztor-zárdában megerősödtem, lassan visszakapom minden bizalmamat. Most kezdem visszaszerezni az igazi boldogságot — de mennyi könnyembe, szenvedésembe kerül ez. Jaj, csak senki ne járja az én szomorú utamat... de ha elbukott, jöjjön, mert még van remény mindenki számára!”

Milyen szerencsétlen kerülőt tett ez a leány, hogy visszatérjen arra az útra, ahol küzdeni lehet az értékes gyűrűért!

A kerülővel megtett út nagyon sokba kerül!

Azért, drága húgom, sohase térj le az egyenes útról!

„SZÖRNYŰ ITT KINLÓDNI...”

Magam előtt látom, kedves húgom, azokat a szerencsétlen teremtéseket, akik a mással folytatott bűnös élet nyomán kapott bajoktól, betegségektől nagyon sokat szenvedtek. Szinte ismét hallok sírásukat, ahogy kitör belőlük a keserűség, kétségbeesés. Szeretnének megsemmisülni, oly rettenetesen szégyellik magukat. Megrendülve hallgattam őket. Megrendülve írom ezeket a sorokat is és mégis reménykedve, hogy sok leány megmenekül a nemibajok szörnyű átkától.

Mert a bűnös élet büntetése rettenetes már itt a földön is. Fájdó és romboló betegségek járnak a bűnös élet nyomában.

Erősítsd akaratodat, drága húgom: feltétlen tiszta életet élek, mert nem akarok kinlódni... gyötrődni...

Néhány szerencsétlen leány szomorú történetét leírom most, azokét, akik nem tudtak magukra vigyázni... azokét, akiket a súlyos betegségek tönkre tettek.

Az egyik fiatal volt, gazdag és csinos. Szülei nagy reményeket fűztek hozzá. Ő élte világát. Szép-ségével, gazdagságával, tudásával hódított. Lelkileg azonban gyenge volt, mint annyi modern leány — és elbukott. Élte tovább életét. Azután egyszer, amikor legkevésbé gondolt már a bűnre, kitört a betegség. A kór megtámadta izületeit. Járnai sem volt képes. Kórházba került. Szánalmas volt. Szinte mozdulni sem tudott, mert minden mozgás őrült fájdalmat jelentett. A vérhaj testileg-lelkileg összetörte. A vérhaj terjesztője ugyanis, a rettegett spirochaeta pallida, egészen elszaporodott nála, testének ellenállóképességét szinte megtörte, legyengítette és különböző bajokat okozott. A mozdulatlan fekvés, az injekciók, a sok orvosság, az önvád szörnyű kínjai szánalmassá tették. Egyszer kitört

belőle a keserűség: Péter, miért kell nekem ennyit szenvednem? Mit használ nekem így gazdagságom, szépségem, fiatalságom? Oly szörnyű itt kinlódni, szenvedni és talán örökre nyomoréknak maradni... És keservesen sírt...

Megsajnáltam és az én szememben is két könnycsepp jelent meg. Abban a percben láttam meg és azóta mindig világosabban áll előttem, hogy nem szabad ilyen súlyos veszélynek senkinek sem kitennie magát. Neked sem, kedves húgom.

Egy másik esetben magasrangú hivatalnok egyetemi hallgató leánya bukott el. A baj az agyára ment. Paralysist, hűdéses elmezavart kapott. Azóta látni lehetett az utcán elhanyagolt külsővel, bamba tekintettel...

Ez is és az előbbi is, ha idejében az orvoshoz megy, csökkenteni lehetett volna a bajt, de ezt elhanyagolták. Mennyien pusztulnak el azért, mert nem veszik igénybe az orvos segítségét. A bűnt nem szégyellik, de a gyógyítást igen. Nagyon helytelen és káros a betegségek rejtegetése még orvosok előtt is. Ha valamikor tanácsot kérnek tőled, azonnal küldd őket orvoshoz, így minden esetben enyhülést nyernek, sokszor meg is gyógyulnak!

Ismertem olyan leányt is, aki ugyan nem szenvedett fel ilyen betegségeket, mégis a lelki kín, a bűntudat gyötri állandóan. És ez súlyosan nehezedik életére. Nem tud megvigasztalódni. Hiába a lelki- atya szava. Hiába a gyónás. Mindíg visszatér lelki fájdalma...

„Még ez előtt a fehér lap előtt is szégyellem magam. Első halálos bűnöm mindjárt az elbukás volt. Irtózatos érzésem volt utána. Szinte úgy éreztem, hogy láthatóan rám van sütve a bűn bélyege. Csak a párnám tudna mesélni, mennyi könnyet hullattam e miatt. Újra fölkeltem és az Úr Jézushoz mentem, de a mai napig érzem ezt a foltot és nem tudok megnyugodni. Tudom, hogy ez helytelen, de

nem vagyok képes szabadulni. Lelkiatyám Mária Magdolnát állította elélem... ez megnyugtatót egy-ideig. De azóta is már annyiszor lesújtott rám az a gondolat... Ó, ha minden leánynak oda tudnám kiáltani: vigyázzatok, őrizzetek a bűntől..."

„Őszintén be kell vallanom, hogy mikor elhagytam a szülői házat és a világ gyönyöreit kerestem, örömeiket hajhásztam, de ezt nem találtam meg, sőt ez volt oka legnagyobb boldogtalanságomnak. Hány-szor intettek, kértek szüleim, hogy vigyázzak, mert ha a jó szó nem használ, megver az Isten. De nekem ez semmit sem használt. Én csak mentem a magam útján, oktalan fejjel mindig lejjebb és lejjebb. Végre fölébredt a lelkiismeretem. Beláttam hálátlanságomat Isten és szüleim iránt, de nem volt erőm visszafordulni a bűn útjáról. Addig nem, míg a nagy és súlyos betegség be nem következett. Akkor értettem át, hogy az Isten büntetése ez, és végre megtértem. Hátat fordítottam a bűnnek. Bár korábban tettem volna. Most nem lennék tele sebekkel..."

„Ott akartam lenni minden mulatságon, a márványasztalok mellett. Sokan láthattak cigarettával a kezemben, gyűrött arccal, kifestve, sötét karikás szemmel, mulatva éjszakákon át. Azt hittem, hogy csak ebből áll a könnyű élet. És nemvárt percben kitört rajtam a betegség. Meggyógyítottak. Újból visszaestem. Két év alatt háromszor voltam kórházban a legcsúnyább betegségben. Megundorodtam magamtól. Lelkem elfásult. Cinikus lettem. De belül égetett valami. Mikor egyedül voltam, amikor a többiek gúnyos mosolya csak emlékként maradt vissza, akkor rettenetesen kínozott a lelkiismeretem. Míg e sorokat írom, addig szívemet marja a bűntudat, lelkem felkiált, feljajdul: Atyám! Mentse meg a lelkemet, mert elveszek! Rettenetesen sokat szenvedtem az életben. Nem igaz, hogy a bűn boldogít! Nem igaz, hazudik mindenki! Én is hazudtam. Ugyanakkor lelkem sírt és kínlódott... És mi vár

még rám...! Ha lehet, mentse meg a lelkemet! Ha testem már nem lehet, de a lelkemet! Milyen élet ez! Látszatöröm... utána kórház... fogház... és talán örök kárhozat... Leányok, leányok, vigyázatok, nehogy ez legyen sorsotok!"

Drága jó húgom, vigyázz!

Mindenre, ami szent előtted, kérlek, vigyázz! Nagyon vigyázz!

Mert meglehet, hogy egyetlenegy bűn ilyen végtelen nyomorba dönt. Száz és száz példa van rá. A baj talán nem is jelentkezik azonnal, de annál kétségbeejtőbb később a szomorú valóságra való rádőbbenés. Sokan már el is felejtették, hogy vétkeztek, amikor hirtelen nagy erővel tör ki a betegség...

Tehát vigyázz! Nagyon vigyázz!

Kerüld a bűnt! Szeresd a hófehér tisztaságot!

GYERMEKEIDRE IS GONDOLJ!

A legtöbb leánynak boldog álma az aranyos, mosolygó, édes kicsi gyermek. Az ő életének a folytatása, akit szerethet, ölelhet, csókolhat, fölnevelhet. Az Isten rendelte így. Azt akarta, hogy a kis gyermekkezek, a hálásan ragyogó gyermekszemek fokozzák még az édesanyának a boldogságát!

A bűnös élet pedig ezt a boldogságot is megzavarja, megkeseríti, sőt lehetetlenné teszi, átokká változtatja! A bűnös szülők bűneinek következménye gyermekeikre, sőt unokáikra is kihat. A kínzó betegségek az ártatlan kis csöppségeket is megtámadják, még kegyetlenebbül sokszor, mint a szülőket.

Nagy részük már halva születik. Talán szerencse még, mert ez az átkos kór a legfájdalmasabb örökség. Akik megszületnek, legtöbbször gyorsan meghalnak, de ha életben is maradnak, nyomorékok lesznek. Ezek szálnalmas képet nyújtanak. Közéjük

mentem, hogy elmondhassam neked tapasztalataimat. És tudod, mit láttam?

Láttam száználmas kicsinyeket, akik ha megmozdultak, minden tagjukat görcs rángatta. Aztán egy kicsit elpihentek, de utána újra kezdődött a vonaglás.

Láttam összeaszott, halálra vált gyermekeket, akik a szó legszorosabb értelmében csak bőr és csont voltak. Véznaék, tehetetlenek. Úgy feküdtek ott, mintha már a koporsóban lennének. A szívük mégis vert, éltek, szinte folyton vádolva apjukat, anyjukat!

Láttam szörnyszülötteket. Kis vézna testen aránytalanul nagy fejet. Az arcon rettenetes eltorzulásokat. Kiütésekkel teleszórt boldogtalanokat!

Láttam — szánakozva láttam — kezüket, karjukat folyton véresre harapdáló gyermekeket. Kezüik, karjuk már csupa kötés. Kínjukban magukat vagy egymást harapdálják.

Láttam csak négykézláb mászó gyermekeket. Nem volt annyi erejük, hogy fölálljanak és járjanak.

— Láttam, — megilletődve láttam — hogy sok közülük vak. Nincs beszéd, szép szemük. Nincs tiszta tekintetük! Apjuk, anyjuk megrabolta tőlük a szemük világát, hogy ne

is lássák a jó Isten gyönyörű virágait, madarait, a szép természetet, de még bűnös szüleiket sem!

Láttam, hogy kevés kivétellel mind néma. Nem tudtak beszélni. Csak jelekkel, morgással adták egymásnak tudtára szándékukat. Sőt egyet a szülei a kutyaólbá tettek és itt a kutyától megtanulta az ugatást!

Láttam végül, — és ez volt a legszomorúbb — hogy majdnem mind hülye volt. Az egyik csendes, a másik dühöngő; tört, zúzott mindent, ha rájött a roham.

Mily rettenetes örökség! Mily szörnyű felelősség!

Mert ezek a nyomorultak 75 százalékban valamikor tisztátalan életet élő szülők gyermekei!

Ó, ha ezt látnák a bűnöző leányok! Ó, ha egyszer átgondolnák azt a rettenetes felelősséget, ami így rájuk zúdul! Ó, ha tudnák, milyen szenvedést jelent ez a gyermekeknek, szülőknek egyaránt! Akkor a félórás örömért nem adnák cserébe a tiszta családi élet boldogságát...

Tiszta életet követelnek tőled, kedves húgom — gyermekeid!

Tiszta vért követelj te is, húgom, feltétlenül — a jeggyűrű kíséretében!

HALÁLHÖRGÉS ...

A halálhörgést sokszor még most is hallom. Annak a leánynak halálhörgését, aki öngyilkos tette után 24 órára meghalt. Mentők vitték be a kórházba. Először azt hittem, 50—60 éves asszony. Kisült, hogy fiatal leány... Eszméletlenül fekszik az ágyon. Arca eltorzult. Haja zilált és kuszált. Nehezen lélekezik. Szája nyitva, egészen fekete, csupa seb. Ahogy itta a gyilkos folyadékot, az mindent fölmart, fölégetett.

Belül rettenetes tűz emészt. Félig nyitott szemén át látszik megtört tekintete. Csak hörög és nyög és gyötrődik... Szinte most is magam előtt látom a szerencsétlen teremtet!

Megpróbálom visszafelé lepergetni ennek a szörnyű végzetbe zuhant rövid életnek a filmjét...

Fiatal leány. Előtte az élet. Csupa remény! Mennyi boldogság vár rá!

De nem jó úton indult el feléje... A biztos út helyett meredek kapaszkodókon, szakadékok fölött próbált előre vergődni... Lábát felsértették a céltalan szenvedés kövei... szívét véresre, halálra sebezte a bűn tövise... Az igazi boldogság pedig mindig messzebbről integetett feléje... És most itt fekszik. Utolsó óráit éli. Boldog akart lenni és ő a legboldogtalanabb. Élvezni akart sokat és a legkevesebbet élvezett. Fiatal volt, „élni” akart és önkézével vetett véget szomorú életének. Mily fájdalmas csalódás!

Mennyi öngyilkos leány van! Már magam is hánnyal találkoztam. Azt hiszik a szerencsétlenek, hogy ezzel elintézték mindent, pedig épp ezzel kezdődik szörnyű kálváriájuk.

Mert ha megtérnek, van még kiút a bűnből. Van még lehetőség a szebb élet megkezdésére. Az Úr Jézus szeretettel várja eltévedt báránykait... A Jó Pásztor zárdái mindig tárva-nyitva állnak.

De így az örök kínokba taszítják testüket-lelküket. Nem volt elég, hogy itt a földön szenvedtek, még az örökkévalóságban is gyötrődni akarnak!

Boldogságot kerestek — és a boldogtalanság lett osztályrészük.

„Én a boldogságot kerestem a bűnben. Szüleim intettek, én azt hittem, hogy meg akarják akadályozni boldogságomat. Nem hallgattam rájuk. Kerestem a boldogságot a magam feje szerint. És minél jobban kerestem, annál jobban zuhantam be a szenvedések tömkelegébe. Most már látom, tévedtem.

Nem ezen az úton van a boldogság. Ez a boldogtalanság, a halál, a kárhozat útja!”

„Én szerettem a zenét, a társaságot, a férfiakat, a szép ruhákat, a gondtalan, munkanélküli életet. Könnyűszerrel akartam boldog lenni. Hiszen az élet — gondoltam — oly rövid. Tehát habzsolni kell az örömöket! Ezért mindenkitől, mindenáron boldogságot koldultam, hajhásztam. És míg a boldogságot kerestem a bűnben is — a boldogság elsuhant mellett. Boldogtalan lettem. Betegségbe estem. Akik rosszra vittek, mind elhagytak. Elkecserekedésemben öngyilkos lettem. Nem volt célja az életemnek...”

Milyen szomorú befejezés! Milyen rettenetes vég!

Mily kétségbeejtő halálhörgés!

Szörnyű, mint egy pokoli szimfónia utolsó akkordja...

És e fölött a kétségbeejtő végzet fölött magasan kiemelkedik az édes Jézus szavainak igazsága:

„Aki szereti életét, elveszti azt, és aki életét gyűlöli e világon, örök életre őrzi meg azt!”

ELSZÁNTAN KÜZDÖK A TISZTA SZERETETÉRT!

A kereszteshadjárat ötödik győzelme:

*Minden eszközt megragadok a tiszta-
ság végső diadaláért!*

LEHET ÉS KELL IS!

Kedves húgom, sokan azt mondják majd neked, hogy a tiszta élet lehetetlen, mert természetünk olyan, hogy a jelentkező vágyakat ki kell elégíteni. Ha visszafojtjuk, akkor betegséget okoz. Nem is szükséges, mondják — mert ma már, ha óvatosan és okosan éljük az életet, akkor semmi rossz következménye nem lesz.

Nos, kedves húgom, hozhatnék ennek ellenében nagyon sok orvosi nyilatkozatot, akik igenis állítják, hogy a tiszta élet nem árt az egészségnek. Dr. Tóth Tihamér a „Tiszta férfiúság”-ban sokat közzétett.

De nem hivatkozom az orvosokra.

Azért nem, mert sok orvos az ellenkezőjét állítja — és ilyenkor nem tudod, hol az igazság. Mert el kell ismernem, hogy híres orvosok is sokszor ajánlják a bűnös életet. Sőt ezt nem egyszer úgynevezett címleges „katolikus” orvosok is megteszik.

Én az egyetlen orvosra hivatkozom, aki minden orvos felett áll, aki az orvosoknak észt adott és tudást (mellyel sajnos, sokszor visszaélnék), aki a főorvosok és tanárok főorvosa, a jó Istenrel! A jó Isten tudásában — az orvostudományban is — min-

den orvos fölött áll. Ő teremtette az embert, Ő alkotta, Ő ismeri legjobban az emberi természetet. Ő tudja a legjobban, hogy mi árt és mi használ.

És ez a „Főorvos”, a jó Isten kimondja szigorúan, visszavonhatatlanul: Ne paráználkodjál! Ő az, aki minden orvos előtt fölhívta már az emberek figyelmét a bűnös élet következményeire, hogy aki a bűnben él, megbűnhődik hetedízíglén. Még a késői unokák is nyögnek és sírnak az apák és anyák bűne miatt.

Kedves húgom, mit jelent ez?

Azt jelenti, hogy a legfőbb Orvos tanúsága szerint lehet tisztán élni. Lehet, mert ha nem lehetne, nem adná ki a kemény parancsot: Ne paráználkodjál! Isten sohasem parancsol lehetetlent. Néha hősiességet kér, az igaz, de lehetetlent nem kíván.

Ezt a parancsot nemcsak lehet, hanem kell is megtartani! Kell, mert különben nem találjuk meg az igazi, a teljes boldogságot. Sem itt a földön, sem a túlvilágon.

Az igaz, hogy a bűn ad örömet! De hogy utána milyen szörnyű szenvedések járnak, ezt láttad már az előző fejezetekben.

Az igaz, hogy a tiszta élet önlegyőzést követel. De milyen nagy boldogsággal jár és az egészség védelmezője!

Nézz csak körül, kedves húgom! Mennyi kórházat emeltek már a bűnnek! Mennyi pénzt költenek erre. Mennyi ember hal bele a tisztátalan élet következményelbe! — És ugyanakkor egy kórházat sem állítottak föl még a világon a tiszta életet élő emberek számára. Egyetlenegy betegséget sem ismernek az orvosok, mely a tiszta élet következménye, átka volna! Pedig hányan élnek tisztán! Leányok és férfiak! Világi nők és a zárda mélyén tisztaságban tündöklő apácák!

Igen, kedves húgom! Az élet, Isten beszél: Lehet és kell is!

Még akik a bűnökben éltek, azok is tudnak újból fölemelkedni és újra tiszták lenni. Még a bűnből is van menekvés. Most nem említem meg a bűnbánó szenteket, akik a bűn útjáról visszatértek, mindent jóvátettek és azonfelül még kitűntek a bűnbánatban, a tiszta életben, és szentek lettek . . .

Csak egy-két leányt szeretnék megszólaltatni.

„Engem a nevelőnőm egészen megrontott. Szüleim teljesen rábíztak. Ő sok bűnre megtanított. Sétálni is elvitt, ilyenkor éreztem, hogy engem is húz magával a bűn tátongó örvénye felé mindig lejjebb. Végre ráeszméltem, hogy így boldogtalan leszek. Változtattam életemen. Most két év után, hála Istennek, azt írhatom, hogy egészen megváltoztam. Bűnös szokásaimról lemondtam. Ismét tiszta és szabad vagyok!”

„Én a bűnökben éltem. A legmélyére süllyedtem. Kihasználtak, kifosztottak. Hiénák martaléka lettem. Mozi, színház, szép ruha, semmittevés, esti mulatságok töltötték ki életemet. De egyszer eljött a végzet. Azt hittem, — legalább is akkor — hogy boldogságom megrontói lesznek az apácák, akikhez elvittek. De most már látom, hogy a jó Isten angyalok közé küldött, akik kíségettek a bűnből. A Jó Pásztor-zárdába kerültem Budapesten. Itt lassan megváltoztam. Most tisztán élek és így sokkal boldogabb az élet. Kisértés most is van, de már ellenállok. Nem igaz az, hogy a vérben van a bűn. Az akaratban van. Aki akar, még ha gyenge is, tud győzedelmeskedni a rossz fölött.”

Sőt olyanokat is ismerek, akik a bűnt elhagyva boldog családi életet élnek. Egyiknek két egészséges fia van. És nagyon boldog édesanya. Boldog, hogy ha későn is, de megtalálta a helyes utat!

Tehát még a legszörnyűbb helyzetből is van kiút. Hát akkor hogyan lenne lehetőség a javulásra

annak, aki még nem süllyedt mélyre. Hogyha a bűnből fel lehet kelni, akkor tisztának maradni még sokkal könnyebb. Tehát lehet, nagyon is lehet a tiszta élet!

Hogy pedig miért akarnak tiszták maradni, azt többen meg is írták. Sokan az igazi, a tartós boldogságért.

„Belátom, hogy a tiszta élet a helyes út, mely a boldogsághoz vezet. Én pedig nagyon boldog szeretnék lenni itt és a túlvilágon.”

„Egyik legforróbb vágyam az, hogy hófehér és tiszta maradjak. Belátom, hogy nem érdemes a percnyi örömöket keresni, hanem csakis a tartós boldogságot. Mit érne, ha egy-két óráig örülnék is, és utána éreznem kellene, hogy a komoly, az igazi boldogságtól mindinkább távolodom. Nem, nem akarok rövid életű örömöket hajhászni!”

„Én azért maradok tiszta leány, mert ez az egyedüli boldogság. A tisztaságot védő parancsot is csak azért adta a jó Isten, hogy igazán boldogok legyünk és hogy becsüljenek minket a férfiak. Ha tiszták vagyunk, akkor van értékünk, akkor tiszteltetl, nagyrabecsüléssel és néha csodálattal néznek ránk mindannyian. Nem hiszem el és nem is fogom elhinni, bárki bármit mondjon is, hogy az az öröm, mely az embert az állathoz alacsonyítja le, az hozza meg az igazi boldogságot. A házasság szentsége az egyedüli, ami az emberhez méltó!”

JÓ GYÓNÁST!

Ha eszközöket keresel, kedves húgom, a tisztaságodért folytatott elszánt küzdelemhez, akkor a legelsőők között a szentgyónást ajánlom. Ha hófehér és tiszta a lelked, akkor is, de még inkább, ha újból a helyes útra akarsz térni.

Sok leány fél a gyónástól. Sokan pedig csak addig mennek gyónni, amíg komoly hibájuk nincsen. Ha vétkeztek, akkor már szégyellik magukat...

Pedig a gyónatószékből az édes Jézus vár rád, drága húgom. Ő végtelen szeretetből alapította a bűnbánat szentségét. Az isteni Udvözítőnek ez egyik legnagyobb ajándéka. Nem szabad visszautasítanod az Ő segítő jobbját. Neked igenis le kell térdelned a rács mellé, hogy az édes Jézus kettős ajándékát megnyerjed: bűneid bocsánatát és kegyelmeket a további küzdelemhez!

Mert a gyónásnak ez a kettős hatása van.

Mind a kettő nagy érték!

Hogy melyik nagyobb a kettő közül, hirtelen alig lehet megmondani. A bűnbocsánat által lelked hófehér lesz, büntelen. Előbbi bűnöd — bármit is követtél volna el — eltűnt, nincs többé. Lelked föl-szabadul, boldogság tölti el.

Figyeld csak meg, mit érzett egy leány:

„Mindenkinek szeretném odakiáltani: gyóntam, gyóntam! Boldogságot érzek: megint tiszta vagyok! Most úgy undorodom a régi énemtől, a bűntől. Milyen jó a gyónás! Tiszta vagyok! Tiszta! Milyen különös visszhangja van ennek a szónak! Olyan vagyok megint, mint az átlátszó patak, melynek a legkisebb kavicsa és bogárkája is látszik. Tiszta vagyok. Így már én is fölnézhetek az én kis Teréz-kémre. Most tisztán, erős akarattal imádkozom és kérem az Istent, segítsen tisztának maradnom. Hófehéren akarok tovább élni, hogy leány- és édesanyai hivatásomat jól betölthessem...”

Igen! A jól végzett szentgyónásnak nagy boldogság a jutalma. Vagy nem nagy boldogság tudni, hogy Isten megbocsátotta botlásodat? Nem boldogság tudni, hogy megmenekültél talán az örök kárhozattól? Nem boldogság tudni, hogy így biztosítva van a mennyország?

A szentgyónás másodszor segítő kegyelmeket is ad a kísértések könnyebb legyőzésére. Itt megint kitűnik, mennyire szeret bennünket az édes Jézus! Nem elégszik meg a megbocsátással, hanem azonnal megerősít, kegyelmeivel elhalmoz, hogy megszentelt tisztaságunkat már újból el ne veszítsük. Valóban nagy szeretet! Nagyon nagy szeretet!

Épp ezért szeresd nagyon a gyóntatószéket. Ha hibáztál, vagy ha csak erősebb kísértéseid is vannak, menekülj az Úr Jézushoz a gyóntatószékbe. Minden egyes alkalommal megerősödve távozol onnan. Ne félj gyónni! Ellenkezőleg, töltsön el boldogsággal, ha a gyóntatószékbe lépsz! Két ajándéknak örülj: Az édes Jézus fehérre tesz, segítő kegyelmeivel elhalmoz.

A SZENTÁLDOZÁS

Még a szentgyónásnál is nagyobb ajándék a szentáldozás. Míg a szentgyónásban ugyanis bűnbocsánatát, kegyelmeit adja, addig itt Ő maga jön a szívedbe. Ismét elgondolhatod, hogy nem ajándékok nélkül, hanem a kegyelmek özönével!

Hogy mit jelent az édes Jézus jelenléte szívedben tisztaságod érdekében, azt már magadtól is jól tudod. Ő maga a tisztaság és ezt a tisztaságot leheli reád is. Ő maga az erő, és ezzel az erővel ajándékoz meg téged is.

Oly természetes, hogy azok, akik gyakran fogadják szívébe a tiszta Jézust, maguk is tiszták lesznek. Kell, hogy tiszták legyenek. Ezt a leányok gyorsan átlátják. Akik tiszták akarnak maradni, sokszor áldoznak és lelkük fehérségére kényesen vigyáznak — az édes Jézus iránti szeretetből is!

De beszéljenek ők maguk:

„Gyakran áldozom. És hogy az édes Jézus meg

legyen velem elégedve, mindent megteszek tisztaságomért. Azt akarom, hogy az Úr Jézus gyémánt-palotában, tiszta, meleg szívben érezze magát, amikor hozzám jön. Így könnyű tisztának maradnom. Én szeretem Öt, Ő szeret engem és mindig megsegít!”

„A fiúk között is tudok tiszta maradni. A titok nagyon egyszerű. Ha áldoztam, akkor arra gondolok, hogy nem szabad Öt megszorítanom, szívemből kiüznöm. Ha véletlenül nem áldoztam volna, akkor az jut az eszembe, hogy legközelebb hozzám jön és nekem tisztán kell megőriznem hófehérségemet az Ő megörvendeztetésére... Ha viselkedésemért néha „bigott”-nak, túlzónak csúfolnak, nem törődöm velük, mosolygok, mert az édes Jézus nem tart annak és csak ez a fontos. Ellenkezőleg, Ő nagyon szeret. Alig várom ilyenkor, hogy áldozhassam, elmondhassam neki győzelmemet!”

Milyen szép lelkek!

Mennyi erőt kapnak ők az édes Jézustól!

Kedves húgom, szeresd te is nagyon az édes Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Szeresd vágyódó szeretettel! Menj hozzá sokszor! Ahányszor csak teheted! Naponkint sem volna sok — ha elfoglaltságod megengedi. De nagyon szeretném, ha minden vasárnap áldoznál!

De ne csak most, míg egészen fiatal vagy! Nem! Mindíg! Egész életeden át! Oly sokszor lehet tapasztalni, hogy a leányok, míg könnyen megy, áldoznak, de amikor kikerülnek az életbe, amikor mind erősebb lesz a kísértés... lassan hűtlenek lesznek az édes Jézushoz. Pedig minél nagyobb leszel, minél önállóbb vagy, minél több a bűnalkalom, minél közelebb van a gyűrű, annál gyakrabban, kitartóbban kell áldoznod, az édes Jézust és kegyelmeit magadnak megszerezned. Mint hitvestársnak és

édesanyának pedig többszörösen szükséged van
erre!

Tudod, miért olyan fontos az áldozás?

Maga az Úr felel: „Bizony, bizony mondom
nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem
isszátok az Ő véré, nem leszen élet tibennetek!”
Vagyis, ha nem áldozol, nem leszel elég erős! És
minél nehezebb az élet, annál kevésbé győzől, ha
nem erősíted magad az Úr szent Testével!

Ha tehát szereted tisztaságodat és az édes
Jézust, akkor áldozzál sokszor, nagyon sokszor.
Minél többet áldozol, annál világosabb lesz mindaz,
amit itt leírtam. Valami hasonló világosság, érzés
támad benned is, mint ebben a lányban:

„A gyakori szentáldozásban megláttam, meg-
értettem, hogy az édes Jézus nagyon szeret bennün-
ket. Még a parancsokat is szeretetből adta. Azt
akarja, hogy nagyon boldogok legyünk itt a földön
és a mennyországban is. Ezért adta a parancsokat
is. Ezért jön a szívembe is. Ő mindig megerősít,
szeret és hőssé tesz. Ilyenkor mindig megfogadom,
— és meg is tartom — hogy tiszta maradok az édes
Jézus kedvéért és a saját boldogságomért!”

Tehát fogadd szívedbe sokszor az édes Jézust.

„SZÜZ MÁRIÁT KÉRTEM”

„Már régen felajánlottam magam a Szűzanyá-
nak, hogy óvjon minden bajtól. Hálás vagyok azok-
nak, akik ezt ajánlották nekem, mert azóta már sok-
szor tapasztaltam, hogy felajánlásomat elfogadták az
égben. Ezért tudok tiszta maradni. De az is segít,
hogy szüleimet nagyon szeretem és édesanyámmal
mindent megbeszélék. Így nem félek! Akire a Szűz-
anya vigyáz, az nem is tud rossz lenni. Nagyon

szeretem imádkozni az Üdvözlégy-et. Ha megkínozt a kísértés, elimádkozom és megnyugszom. Van egy másik kedves kis imám is az őrangyalhoz: Ő édes, jó őrangyalkám, szépen kérlek, vigyázz reám. Légy vezérem, hogy míg élek, mindig jó és jámbor legyek. S ha meghalok, vezess be a jó Istenhez a mennybe. Amen." Ezt is sokszor imádkozom. Rászoktam már arra is, hogy már félálomban, ha felébredek, mindjárt keresztet vetek magamra. Így könnyebben bírom a harcot... Mostanában annyira lebecsülik a leányokat. Értékteleneknek tartják őket. Azt mondják, nem létezik, hogy valaki, aki modern, felvilágosodott leány, tiszta is tudjon maradni. Hát én igenis megmutatom, hogy létezik! Eddig is tiszta voltam, ezután is megsegít az én égi Édesanyám!"

„Felajánlottam magam a Szűzanyának. Azóta minden sikerült. Egyszer nagy kísértésem támadt. Szűz Máriát kértem és győztem.”

„Bűnös voltam. De meggyóntam bűneimet és megfogadtam a Szűzanyának, hogy ezután mindig küzdeni fogok a lelkem liliomáért. Azóta sikerült a kísérleteknek ellenállni. Ezután is így teszek, biztos vagyok a győzelemben!”

Igen, kedves húgom, Szűz Máriát csak kérni kell és ő mindig segít! De szeretném a szívedre kötni még azt, hogy kövesd is a Szűzanyát. Utánozd erényeit. Lelked legyen olyan tiszta, gyengéd, mint az övé!

„Szűz Mária leánya vagyok. És méltó leánya akarok lenni. Annyi mindent köszönhetek neki, hogy már nagyonis hálásnak kell lennem. Hálámat pedig azzal akarom kimutatni, hogy követem az ő tisztaságát, finomságát. Olyan akarok lenni, mint ő volt. Ezt mindennap kérem is tőle. Naponkint elimádkozom egy Üdvözlégy-et tisztaságom megőrzéséért.”

„Szűz Máriát szeretném lehetőleg minél jobban utánozni, az ő nyomában akarok járni. Nem mondtam senkinek, de igyekszem lelkemben olyan tiszta és fehér lenni, mint őt. Megvallom, örültem, mikor életemben két egészen különálló esetben azt mondták nekem: Maga olyan szerény, látszik, hogy a Szűzanyának követője. Az a meggyőződésem, hogy aki mindig arra gondol, hogyan tenne most a Szűzanya, az olyan hatalmas erőt nyer a kísértések idején, hogy mindig győztesen kerül ki a harcból. Hiszen ritka az a férfi, aki egy máriás lelkű leányt bántani merne!”

Valahogyan így rendezd életedet, jó húgom!

Igy lesz a lelked hófehér, tiszta és nagyon vonzó is!

A FIÚ IS AKARJA!

A komoly fiú is azt akarja, hogy légy vallásos! Mert tudja, hogy ha nem vagy vallásos, nem őrzöd meg sokáig tisztaságodat. A harc is sokkal nehezebb. A vallásos leány sok bajtól menekszik meg.

Egy fiú levele:

„Sok kísértésem volt. Két orvosságot találtam ellene: a vallásosságot és a tiszta szerelmet. Ezért lettem heti gyónó és áldozó. Ha ezt elhanyagolom, könnyen visszaesem a bűnbe. De gyónással, áldozással megy. Ez adja a hatalmas segítséget — a kegyelmet arra, hogy a sátán nem tud megbirkózni velem. Ilyenkor olyan boldog vagyok.

A másik a tiszta szerelem. Szeretek valakit és ez is nagyon nagy erőt ad. Mert az egyéniségéből sugárzó tisztaság engem is megtisztít. Régóta ismerem, de még nem csókoltam meg. Erre büszke vagyok. Ő is! Ilyen ő, akit én szeretek!”

Tehát légy lélekből vallásos!

Mert az a leány, aki lélekből vallásos, a kísértések viharában is emelt homlokkal áll — és nem vesztí el tisztaságát!

„Miért akarok tiszta lenni? Azért, mert az Isten akarata ez, az Istené, aki engem szeret. Ő azért teremtett, hogy itt a földön is boldog legyek és hogy főképen örök boldogságomat elérjem. Ennek a célnak elérésére adta a parancsokat is. Én tehát habozás nélkül betartom. Szeretetből adta, szeretetből fogadom. Nem tud semmi sem ettől eltántorítani!”

„Másképen nem is tudom megköszönni Istennek az ajándékait, csak úgy, ha tiszta leszek. És minden nap ilyen akarok lenni, mert az Isten mindennap szeret engem!”

„Az a leány boldog, aki nem veszi le homlokáról a tisztaság koronáját és a kis Szűz Mária-érmet a nyakáról!”

„Páter, a fiú vallásosságának hatalmas támasza a leány vallásossága. Először csak kedvemért jött el a templomba. Most már ő hív. Szilveszterkor éjfélkor eszembe jutott, hogy áldozni akarok, nem ettem tovább. Láttam, nagyon tetszett neki, hogy a társaság előtt meg mertem mondani és álltam a szavamat. Azóta becsül. Mindenben hallgat rám. Most már egy pillantás is elég és azonnal megért!”

„Egy leányt szerettem, el akartam venni. Vallásos volt, ezt szerettem benne. Egy másik leány is tetszett, de őt jobban szerettem. Mind a hárman tartottuk az elsőpénteki kilencedet. Egyszer, esős időben hiányzott. Megkérdeztem, hogy miért nem volt áldozni. Ures kifogást hozott. Rájöttem, hogy a rossz idő volt a főoka! Elgondolkoztam. Ha ezért a kis kényelmetlenségért elhagyja Jézust, vajjon engem nem vesz-e majd szintén könnyedén. Máris döntöttem. És a másik leányt vettem feleségül, akit akkor még kevésbé szerettem, de megbízhattam benne. Jézushoz is hű volt, hozzám is ilyen lesz.”

„Mikor kislány voltam, nagyon szerettem az

édes Jézust. Legboldogabb napom az volt, amikor magamhoz vehettem Őt az Oltáriszentségben. Ilyenkor órák hosszat ültem a templomban és beszélgettem vele. Zárdában neveltek és így vallásos voltam. De nem lélek szerint. Csak az érzelmeiket kerestem és az akarat hiányzott a lelki életemből. Nem iparkodtam komolyan legyőzni hibáimat. Gyakoroltam egy kis önmehtagadást is, de csak akkor, amikor kedvem volt. Máskor nem. — És ez lett a vesztem. — Mindig önző maradtam, érzelmeim játéklabdája. És mikor jött a kísértő, követtem. Nem hallgattam édesanyám síró szavára. Mentem a vesztembe... Így lettem én, az egykor szinte legvallásosabbnak látszó leány a sátáné, az utca megvetettje. De az édes Jézus adott alkalmat, hogy megtérjek. Igaz, már elhibáztam egész életemet, de most legalább vezekelni akarok!"

Légy vallásos, kedves húgom, de ne csak érzelem szerint, hangulatból, szeszélyből. Légy komolyan vallásos! Értelemmel és akarral! Szeresd a parancsokat! És ne engedj semmit abból, amit az édes Jézus kíván tőled és amit az Ő akaratából a katolikus Anyaszentegyház eléd tár!

ÉDESANYÁD ÉS TE

Hacsak egy mód van rá, kedves húgom, beszélj meg mindent az édesanyáddal. Mindent. Ez nagyon fontos. Egyszer már mondtam ezt. Az édesanyádat válaszd barátnődnek és beszélj meg vele mindent. Azután később, ha édesanya lesz és leányod, fiad nagyobbodik, ereszkezd le hozzá és te nyiss először szívet. Te kezd el a barátnői hangot, hogy őbennük felébredjen a bizalom: édesanyám megért engem.

Most pedig te beszélj meg mindent édesanyáddal! Örölnék, ha te is ezt mondhatnád el magadról:

„Büszkeség fogott el a Páternek arra a kijelentésére, hogy — hacsak lehet — mindent beszéljünk meg édesanyánkkal, mert ezt eddig is így tettem. Barátnők vagyunk mi ketten. Nagyon megértő az én édesanya-barátnőm. Ugye nagy boldogság! Minden apróságot elmesélek neki. Elmesélem, hogy mit beszéltem a fiúkkal. Ha valamelyik tolakodó volt, azt is. Sőt annak mindenegyes mozzanatát. Anyukám ilyenkor megmondja, mit tegyek máskor — hasonló helyzetben. És így olyan biztosan mozgok a fiúk között.”

„Édesanyámmal szinte olyanok voltunk, mint a barátnők, csak természetesen a kapcsolat sokkal

melegebb volt. Később is mindenről beszámoltam neki és tanácsot kértem tőle. Mindig nagyon őszinte voltam vele szemben, még akkor is, ha tudtam, hogy valamit nem jól csináltam. Ez segített át minden nagyobb nehézségen.”

Tudod, jó húgom, hogy aki egyedül van, az könnyen elbukik. Tehát legyen mindig valakid, akivel megbeszélsz mindent. De egyedül, egymagad ne maradj soha!

Ugye megfogadod tanácsomat?

Nem elég, hogy szórakoztató olvasmányaidat megválogatod, kedves húgom, hanem ezenfelül szükséges még egy-két lelki könyv is, hogy tartalmasabbá tedd a lelkedet. Ha felemelő, nemes tartalmú könyvet olvasol, akkor nem leszel üres és léha, akkor a belső érték egész egyéniségedet megváltoztatja. Nagyon jól látta ezt egyik leány:

„Finoman katolikus módon csak az a leány tud viselkedni, aki lélekben nemes. A nő lelke visszatükröződik egész külsején, mozdulatain, arcvonásain. Ha finom a lelke a leánynak, akkor mindig úgy is viselkedik. Ha üres a lelke, közönséges lesz kifelé is. Tehát a lelket kell finomítani, és erre legjobbnak tartom a jó könyveket, amelyek értéket jelentenek!”

„Nekem mindig lesz lelki könyvem, amiből mindennap legalább tíz percet elmélkedve olvasok. Ha lassan jutok előre, nem baj. De elmélkedni akarok, hogy magamba szívjam, véremmé alakítsam át a könyvnek tartalmát. Természetesen mindennap, mert különben gyorsan elhervadna az erényem.”

Ezt kell neked is megtenned, kedves húgom.

Mindennap olvasnod kell valamit, éspedig elmélkedve, elgondolkozva, alkalmazva önmagadra. Milyen szép ez... mit tettem én ezért eddig... mit teszek ezután...?

Elsősorban a Szentírást ajánlom. Ennek minden szava drágagyöngy. A Szentírásból megismered az édes Jézust, — a Mestert, a jó Pásztort, a legjobb Barátot — úgy, hogy nagyon megszereted. Ha csak a Szentírást olvasnád, az is elég lenne, hogy lelked értékes, tartalmas legyen!

Azután ajánlom a neked írt könyveket. Hála Istennek, most már sok komoly könyvük van a leányoknak. Bánhegyi Jób, Jámbor László S. J., Müller Lajos S. J., Plus S. J., Csaba Margit, Geregy Jolán, Stadler Frida nagyleányoknak írtak igen érté-

kes könyveket. Olvasgasd ezeket, hogy megismerjed több oldalról is az igazi katolikus leány helyes életét.

Könyveimet én már úgy írom, hogy mindjárt lelki könyv is legyen. Hogy a leányok ne csak átolvassák, hanem átolvasás után naponkint egy-egy fejezetet átelmélkedjenek és így egészen átalakuljanak, értékesebbek legyenek. Ez célja a „Ragyogó szemek”-nek is, mely a leányokat az önfeláldozó tiszta szeretet útjára vezeti. Ennek a könyvnek is ez a hivatása, hogy a leányok naponkint olvassanak belőle és arra a napra is külön erőt adjon nekik a tisztaság megőrzésére, a helyes viselkedésre stb. Nagyon szeretném, ha így olvasnák ezt a leányok. Örülnék, ha te is elhatároznád ezt! A lelki könyv olyan, mint a tenger, mely drágagyöngyöket tartogat azok számára — akik leszállnak érte a mélyre...

A lelki könyveket nagyon szeresd. Tedd tartalmassá lelkedet!

ÖNMEGTAGADÁS IS KELL!

Önmehtagadás nélkül nem lehetsz, nem maradhatsz tiszta, kedves húgom. Annyi a kísértés, a csábítás, hogy aki nem szokta meg az önlegyőzést, könnyen elbukik. Ezért edzened kell magad, hogy a kísértés idején készen légy, ne ijedj meg a küzdelemtől, a harcától.

A test és lélek tisztaságáért érdemes vállalni az önmehtagadást is! Sőt örömmel kell vállalni. Mert a kis lemondásért nagy boldogság jár!

„Elszántan küzdök a tisztaságért és a tiszta szeretetért. Mert küzdeni kell. A küzdelem sokszor a lemondásban áll. És én le akarok mondani mindenről, ami bűnre vezet. Megtagadom magam, hogy tiszta lehessek. Rendíthetetlen meggyőződésemmel, hogy tisztának lehet és kell maradnom. Gyakran kérem

a Szent Szűznek, a tisztaság királynőjének pártfogását. Felhasználom gyakran a legfőbb erőforrást, a bűnbánat szentségét, lelkemet pedig az Úr testével táplálom. Azonkívül erősítem akaratomat mértékletességgel, önmegtagadással, munkával, nemes szórakozással.

Legfőképen kerülöm az alkalmakat, melyek bűnre visznek. Ez is lemondás, de szívesen teszem. Azt mondják, nem jó mindent megpróbálni. Ez igaz. Veszedelmes a bűnnel kísérletezni. Ezért elszántan, félelmet nem ismerő bátorsággal kerülök mindent, aki vagy ámi veszedelmet hozhat, ami bűnre kísértethet. Mit használ, ha az egész világot megnyerem is, de lelkemnek kárát vallom? Jaj a legyőzötneknek! Udv a győzőknek!"

„Tudom, hogy a tisztaságra vezető út nem rózsaszirmokkal van teleszórva, hanem tövisekkel, de a szenvedést, fáradtságot százszorosan kárpótolja a tiszta élet boldog tudata és az édes Jézus. Igen. Érte mindent megteszek. Vigyázok, nagyon vigyázok! Nem engedem, hogy mindig a szerelemről beszéljenek a fiúk, hanem művészetre, könyvekre, zenére, a szép természetre, a napi eseményekre viszem át a társalgást. Ha azt mondják, hogy nem vagyok modern leány, hadd mondják. Nem törődöm vele. Tudom, hogy így a legmodernebbül viselkedem. Ez a nézetem, ezt tartom!"

„A fehér lilium az, mely legjobban jelképezi az öntudatos, tiszta leányt. A lilium, melyet az Úr oly csodálatosan széppé, oly hófehérré teremtett, mely méltán emeli fel szerény büszkeséggel a fejét. S mint tiszta leányszem csillan meg kelyhében egy-egy harmatcsepp. Ilyenné tervezte a jó Isten a mi lelkünket is. Ezt igyekszem mindenkor meg is őrizni, nehogy olyanná váljék, mint a hervadt lilium, melynek gyöngye szirmait az első zivatar a földre szórja, a sárba, bűnbe sodorja.

„Ezért vállalom az önlegyőzést mindenben. Megválogatom a könyveket, szórakozást, mozit, színházat, fürdőhelyet, ruhát, társaságot, mindent. Inkább lemondok egy-két dologról, semhogy a tisztaságomat csak kis veszélynek is kitegyem. A fiúkkal is betartom a három lépést, nem engedek semmit!”

Ezek öntudatos leányok!

Ezek tudják, hogy a legdrágább kincsért érdemes önlegyőzést gyakorolni.

Te is gondold át, kedves húgom, hol kell életmódot változtatni, miben kell önmagadat megedzeni. Aztán fogj hozzá. Ne félj semmit! A jutalomért, a földi és örök boldogságért érdemes!

NE MINDIG TÁNC ÉS FIÚK!

Sok leány boldogtalan, ha egy-egy táncról lemarad, ha nincs mindig fiú társaságában. A mai leányoknak ez szinte életelemük. Pedig ez könnyen léhává, könnyelművé teszi a leányt és alkalmatlanná, hogy komoly édesanya váljék belőle!

Nagyon jól meglátták ezt néhányan és így nyilatkoztak:

„A táncnál ugyanolyan leszek, mint eddig, csak kevesebbet fogok bálókra és szórakozni járni. Mert hogyha mindenütt látnak egy fiatal leányt, ahol táncalkalom van, akkor nem veszi le róla senki sem, hogy léha, üres, komolytalan. Márpedig én értékes leány akarok lenni.”

„Fiúk, férfiak társaságába eddig nem nagyon jártam. Most sem megyek. Majd eljön az ideje, amikor komoly lehetőségek lesznek. Addig fölkészülök, hogy értékes, tartalmas legyen a lelkem. És különben is, ha most agyontáncolom magam, olyan szánalmas, „korán megöregedett” leány leszek, mint sajnos, annyi más...”

„Én inkább a szép természetet szeretem, mint a fiúkat. Fiúk közé is megyek. De csak mértékkel. Sokkal szívesebben hímezek otthon. És így lassan előkészítem a terítőket, díszeket, melyekkel szobáinkat díszíteni fogom. És a kert, a virágok! Mennyi szórakozást nyújt. A hosszú séta mindig felüdít. Az erdőben leheverésem, elnézem az Isten csodálatos alkotását, ilyenkor hálát adok neki, hogy én is élek, hogy láthatom a szép természet gyönyörűségeit. Esténként zongorázom és énekelek. Én így készülök fel a házasságra szórakozásaimban. A komoly munkát sem hanyagolom el. De végtelen üres lennék, ha csak táncon, korzón és fiúzáson törném a fejem. Mértékkel azt is megteszem, de a hangsúly az előbbieken van. A fiúk csodálkoznak is, hogy én mindig üde, szinte újság vagyok. Hogy annyi mindenhez értek. Tudom, érzem, hogy ez a helyes út és ezt tovább is így fogom tenni!”

Ez a helyes!

Mértékkel a fiúk között is.

De minél többet úgy, ahogy az előbbi leány írta! A természet, a kézimunka, a virágok, az ének, a zene, a művészet stb. — Így a házasságba értékeket viszel be, kedves húgom. Így hosszú időre mindig lekötöd a férjedet. Nem kívánczik majd ő sem folyton máshova, mert otthon a feleség üres és csak léhaságokon járhatja az eszt!

Tehát nem annyi tánc! Nem annyi mulatózás!
Több természet! Több nemes szórakozás!

ONMAGADRA VIGYÁZÓ SZERETET!

Ne keresd, kedves húgom, túlságosan a fiúk társaságát!

És ha köztük vagy, akkor ha a szeretet fel is ébred lelkedben, nem baj. De ez a szeretet legyen legelőször is saját magadra vigyázó szeretet! Ne-

hogy oktalan szerelmed mindjárt ártson édes önmagadnak!

Nem egy szomorú példán láttuk, hogy a szerelem sokszor elszakítja és szerencsétlenné teszi a leányt. A te szereteted legyen tisztán látó, éberén őrködő, vigyázó szeretet!

De nagyon komolyan kérlek erre!

Fiúkkal légy kedves. De ne feledkezzél meg a magadra vigyázó szeretetről. Soha, egy percig sem. Bármilyen helyzet, fordulat adódnék is! Ez a fiúkkal, férfiakkal való együttlét első szabálya!

„Én hófehér és tiszta akarok maradni. Ezért nagyon vigyázok magamra. Nem engedem meg sohasem, hogy túlságosan bizalmasan közeledjenek hozzám, hogy léha beszélgetést folytassanak velem, hogy akárcsak játékból is megcsókoljanak vagy megöleljenek. Ez mind tulajdonképpen durva és aljas támadás az én féltett tisztaságom ellen. Ilyen veszélynek nem tehetem ki legdrágább kincsemet. Azért már a legelején vigyázok, hogy ne is kezdessenek ilyet és ha kezdenek, azonnal véget vetek a próbálkozásnak!”

„Szórakozás közben és általában a fiútársaságban mindig úgy viselkedtem, hogy másnap bátran elmehettem áldozni.”

„Egy fiú rosszra akart csábítani. El akart hívni egyedül valahová. De én azt mondtam neki, hogy inkább az életemet adom, mintsem ezt megtegyem. Igen, én inkább meghalok, de nem akarom, hogy tisztaságom veszélyben forogjon. Nem maradok egyedül a fiúval. Soha! Tudom nagyon jól, hogy a legártatlanabbnak induló együttlét is mennyire árthat tisztaságomnak és az igazi, komoly szeretetnek. Továbbra is akarok vigyázni magamra!”

Önmagadra vigyázni tehát!

Fiúk között önmagadra vigyázó szeretettel mosolyogj kedvesen!

NE LÉGY RABSZOLGANŐ!

A leányok egy része a fiúk között rabszolganő lesz. Rabszolgája egy beteges gondolatnak: a férfit le kell kötnöm, meg kell hódítanom, férjhez kell mennem! Azok a leányok, akik ennek a gondolatnak a szolgálói, minden esetben nagyon szerencsétlenek! Mindent megengednek és egészen kiszolgáltatják magukat a fiúknak.

Amit csak kérnek, azt mind megadják nekik.

Szerencsétlenek azért is, mert az ilyenek legtöbbször nem kapnak férjet és ha kapnak is, házasságuk nagyon szerencsétlen lesz.

Légy sokkal büszkébb, kedves húgom! Az ég és föld Királyának vagy a leánya!

Nem lehetsz rabszolganő! Ne légy rabszolgája a férjhezmenés gondolatának! Ne akarj férjhez menni akárkihez és ne minden eszközzel!

A fiúkkal, férfiakkal szemben legyenek igényeid! Válogass. És ne engedj meg semmit nekik, amiről tudod, hogy nem illik a katolikus leányhoz!

Ha elmegy?

Mondd magadban: Hála Istennek!

Aki azért megy el tőled, mert megérezte, hogy királynői lélek vagy és nem tudott hozzád felemelkedni — annak igazán jobb volt elmennie.

Egyik leány „szerelmes” volt egy fiúba. Nem neki való volt. Figyelmeztettem. Végre nagynehezen szakított. Nemsokára rá ezt a levelet kaptam:

„Nem tudok elég hálás lenni a Páternek, hogy véget vetett ennek az egész komédiának. Hála Istennek, hogy így történt! Most már nemcsak a Páternek, hanem nekem is nagyon könnyű kimondani: Hála Istennek! Hála Istennek, hogy elment!”

És már más leány is írt így: Hála Istennek, elment!

Neked egyáltalán nincs szükséged arra, kedves húgom, hogy hiána leselkedjék folyton körülötted és várja az alkalmas pillanatot, hogy kifosszon.

Neked abból sincsen semmi előnyöd, ha valaki udvarol neked, csak azért, hogy kielégítse vágyait! És ki vagy te, kinek tart ő téged, hogy aljas vágyait így veled akarja kielégíteni?! Arra nincsen szükséged, hogy értéktelen valakivel összekössed magad egy egész életen át! Igazán nincs rá szükséged. Sőt nagyon is szükséges neked, hogy az ilyen minél előbb elmenjen!

És ha elmegy, mondd: Hála Istennek!

Gondolkozzál így, mint ez a leány:

„Ha a jó Isten nem a férjhezmenést szánta nekem, akkor is fehérlelkű, tiszta leány akarok maradni. Akkor is van célja az életemnek, amiért érdemes jónak maradni. Mit vesztek vele, ha nem csókolódzom? Abba még nem betegedett bele senki, hogy tisztességes volt; de hogy valaki lezüllött, betegséget kapott, öngyilkossáig elkeseredett, arról naponkint lehet hallani. Én tehát akár férjhez megyek, akár nem, nem engedek meg semmit, egyáltalán semmit!”

Ez a helyes.

Ha a jó Isten férjet szánt neked, akkor megkapod azt, akivel komolyan boldog leszel. Ha pedig nem mennél férjhez, akkor nem döntöd magad abba a sok nyomorúságba, ahová a bűn vezet és nem is rontod el a többi leány sorsát a férfiak elnevelésével.

NAGYON KEDVESEN, DE HÁROM LÉPÉSRE!

Ez a fiúkkal való viselkedés második főszabálya. Légy nagyon kedves, vonzó leány, de tartsd meg mindig a kellő távolságot, a három lépést. Legyen köztetek mindig valami szent bűvkör, melyet átlépni nem lehet soha. Minden leány csalhatatlanul érzi, hol van ez a határ. Ezt szigorúan kell őrizned.

A kedvesség, ügyesség, állandó derű, mosoly, ragyogó szem, a belső érték kisugárzása kell, szükséges. Hiszen leány vagy! A leánynak mindenkivel szemben ilyennek kell lennie. Tehát a fiúkkal szemben is! A te hivatásod lesz egynek életét megkönynyíteni, derűvel bearanyozni. Most kezd el gyakorolni jövőd hivatásodat! Így ébred fel benne is a vonzalom, a szeretet. Igen, a katolikus leánynak derűsnek, vidámnak kell lennie! Ha tele van lelked napsugárral, meleggel — csak sugározd ki! A napnak hivatása, hogy világítsa, melegítsen! Ez nem bűn! Sőt! Ezért jutalmat kapsz a jó Istentől!

De ugyanakkor meg kell tartanod a kellő távolságot is! Ez az egyik védőbástyád. Azért, hogy ne tudjon senki hozzád férközni! A hiéna ne rabolhasson ki. A becsületes fiú szerelme ne fajuljon el, ne legyen ártalmára sem neki, sem neked. Ezért kell a három lépés!

Ne felejtse el, kedves húgom, hogy két lélekért vagy felelős!

Ha elbuktok, ez elsősorban a te hibád lesz!

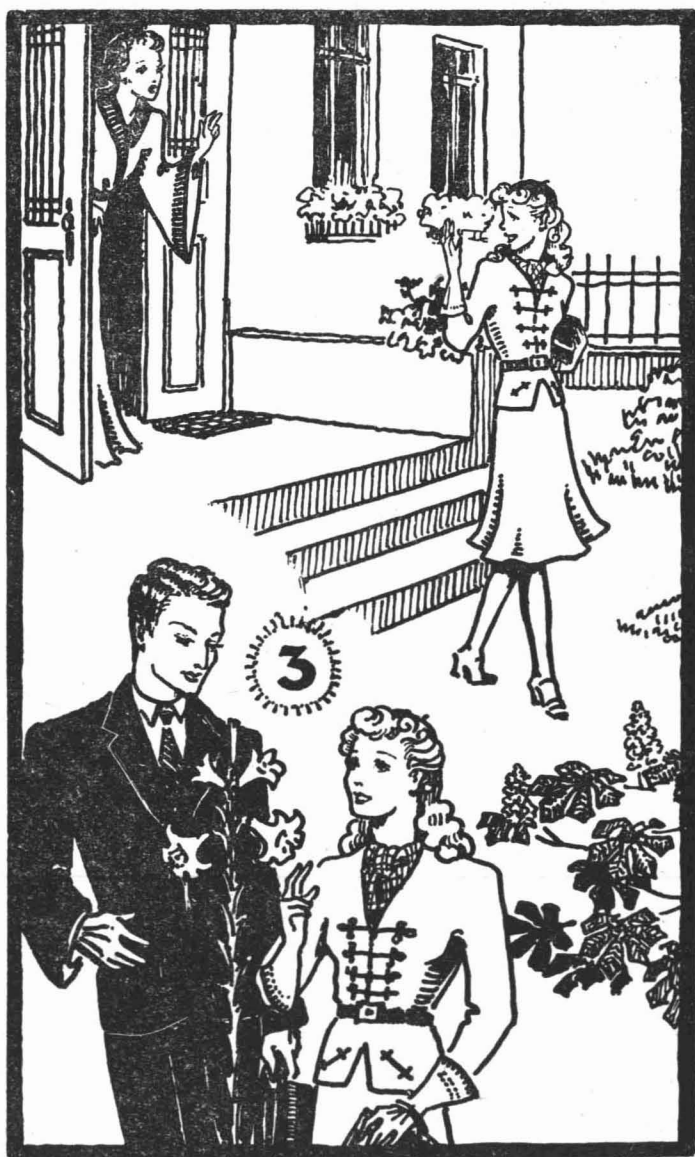
Mert itt a leánynak kell erősebbnek lennie! Az Isten akarata, hogy itt a leány legyen erősebb!

Védd szívedbe a szabályt:

Mindig a kellő távolság!

Az értékes leányok így is viselkednek a fiúkkal szemben!

„Én olyan szerencsés leány vagyok, akinek igen okos édesanyja van. Arra tanított, hogy legyen kedves a fiúkkal, mert hisz ez kell, de a három lépésen sohase menjek túl. Míg kisebb voltam, mielőtt elmentem valahová, — ahol fiúk is voltak — anyu három ujját felmutatta. Én ebből mindig mindent megértettem és meg is tartottam. Még ma is így teszek, bár már 19 éves vagyok. Sőt most még jobban vigyázok a három lépés szabályára, hiszen annyi szomorú példa van, hogy mi lett azokból, akik ezt a legfontosabb szabályt nem tartották meg. Soha-

sem akarok nagyobb leánynak látszani, mint amilyen vagyok. Annál kevésbé szabadabbnak. Mindig megtartom a három lépést!"

„A leálynak a legnagyobb ereje a tisztasága, az a tisztaság, mely bevehetetlen várfalat tud vonni maga köré. Azért nem kell hüvösnek lennie, mint a márványszobornak, hogy borzong, aki közelébe kerül. Nem. A leány ilyenkor lehet nagyon is vidám, jókedvű. De amikor valaki merészen közeledik, abban a pillanatban kell, hogy egy mozdulat, egy pillantás, egy szó — mely határozott és félre nem érthető — értésére adja a tolakodónak, hogy itt nincs tovább! Utána megint legyen kedves és derűs, mintha semmi sem történt volna. Ha a fiú még próbálkozik, mondja meg komolyan: Így velem nem lehet bánni. Ha még az sem használ, szakítson vele azonnal.”

A fiúk ezt nagyon megértik. Nagyon értékelik!

„Szerelmes vagyok egy leányka, aki nagyon tiszta és finom. Valahányszor találkozom vele, boldogság tölti el lelkemet. Még egyszer sem csókoltam meg, pedig már régóta szeretem. Nem merem, de nem is tudnám megtenni. Az ő közelségében valami tiszta, felemelő érzés kel fel bennem, az ő lényéből valami titkos erő sugárzik felém: Nem szabad megközelíteni. Ez a titkos erő tart engem lekötve, elbűvölve. Érte érdemes küzdenem. Értékes jutalmam lesz ő egykor.”

„Most, hogy már felnőtt vagyok, gyakran elmegyek leánytársaságba is. Nem került sok időbe, valaki nagyon megtetszett. Ideálként áll előttem. Megközelíteni sem lehet. Komoly, szemérmes tisztaságában olyan, mint egy vár a mesék üveghegyén. Ez tetszik nekem! Sok rosszat beszélnek társaim a leányokról is, sőt egyszer róla is mondtak valamit. Azonnal tudtam, hogy hazudnak. Én nem tudtam elképzelni ezt a leányt, ezt a ragyogó tisztaságot úgy, ahogy beszéltek róla. Neki köszönhetem, hogy

ezeket a fiúkat otthagytam. Mindíg az ő tisztasága, hozzáférhetetlensége és mégis szelíd, kedves mődora az, amely előttem áll, mely hozzá köt."

Kedves hűgom, ugye világos előtted, miért fontos „a három lépés”!

Már nagyon jól tudod, hogy miért kell ezt betartanod!

„ÉRTÉKES FÉRJET SZERETNÉK KAPNI!”

A fiúkkal való együttlét alkalmával az legyen mindíg szemed előt, hogy te csakis értékes férjet szeretnél kapni! Úgy, ahogy ezt egy leány írta.

„Szeretnék rendes, értékes és jó férjet kapni. A léha és értéktelen férj mellett kibírhatatlan lenne az életem. Az ilyen értékes férfi pedig nem vesz feleségül egy értéktelen, üres, léha leányt. Én is értékes akarok lenni! Kerülöm a léhaságot. Megtartom a három lépést. Így az értéktelenek vagy elmaradnak vagy maguk is megváltoznak. Csak így lehetek igazán boldog.”

Ezért is kell vigyáznod magadra.

Hogy valóban értékes férjet kapj.

Éppen ezért magadnak is nagyon értékesnek kell lenned. Külső viselkedésedben, de még inkább belsődben, lelkedben. Ezt egészen megértette egy leány:

„A Ragyogó szemek olvasása fellelkesített. Hirtelen világos lett előttem valami. Körülbelül ez: Ha a fiú és leány tisztán tudnak szeretni, oly boldogok lehetnek, hogy le sem lehet írni! Hogy pedig ez a boldogság valóban meglegyen itt a földön és folytatódjék túl a mennyországban, erre nekünk leányoknak kell nagyon vigyáznunk! A fiúkat meg kell nyernünk szívünk áldozatos szeretetével, jóságával. Hogy ez nem könnyű, az biztos. De érdemes! Nekünk leányoknak kell magunkban ápolni a tiszt-

taság erényvirágait... önlegyőzéssel. A lelkünket pedig önfeláldozó szeretettel kell felékesíteni. Ez a kettő, ennek a kettőnek kedvessége, szépsége meglátszik a leány szemén, arcán. Az a fiú, aki igaz és meleg szeretettel közeledik a leány felé, a ragyogó szemeken át meglátja a tisztaságot, az önfeláldozó, nemes szeretetet. Ő is ilyen akar lenni, és ezért ő is rálép a tiszta boldogság útjára! Utána már csak vigyázni kell magunkra és reá, hogy erről az útról soha le ne térjünk. Erre segít, ha szórakozásban is arra gondolunk, hogy értékes férjet szeretnénk kapni, hogy mi is értékes asszonyok akarunk lenni."

A fiúk is az értékes leányokat keresik.

Ezen a levélen érdemes elgondolkozni:

„Az egyik leányt már régen ismertem. A hosszú ismeretségből szerelem fejlődött. De aztán felbomlott minden. A leány nagyon bájos, finom, szép volt. De volt egy hibája, túlságos érzékenysége. Egész jelentéktelen dolgok miatt megsértődött, viszont érzéketlen maradt abból a szempontból, hogy azt nem vette észre és csodálkozott, amikor egy-egy erős kifejezésével, kézlegyintésével, arcrándításával, szájfélrehúzással másokat valóban megsértett. Közben megismerkedtem egy másik leánnyal, akinél az előbbi sokkal szebb volt ugyan, de ennek kedvessége, lelki finomsága, gyöngédsége mindent kárpótolt. Az ő tisztasága lebegett szemem előtt, amikor szennyes vágyak, kísértések ostromoltak. Ilyenkor azzal is erősítettem magam, hogy ő gyenge leány létére milyen tiszta tud maradni és én ne tudnék. Ez mindig hatott. A győzelem még jobban hozzá kapcsol engem. Ezért a leányért boldogság küzdeni!"

Ez értékes fiú!

Drága, jó húgom, ilyenet keress! Csak ilyeneket tűrj meg magad mellett!

A FIÚRA VIGYÁZÓ SZERETET

Nemcsak önmagadra, hanem a fiúra, a férfira is kell vigyáznod. Vigyázó szeretettel kell mellette állnod. Akkor szereted igazán, ha vigyázol reá is! Ez megint leányhivatás. Kötelesség! Vigyázni a fiúra, nehogy bűnbe essék. Tudod, hogy itt te, a leány vagy erősebb. Neked kell erősebbnek lenned.

Nos és most olvasd a példákat, melyeket alkalomadtán követned kell!

„Társasjátékban csillagvizsgálásra ítélték. Húzódozva mentem ki, de most már ki sem mennék. Elhatároztam, hogy vigyázni fogok. Ő mindjárt át akart karolni és meg akart csókolni. Erre hirtelen csak annyit mondtam: várjon! Aztán folytattam. Ha igazán becsül és szeret, akkor most nem csókol meg. Nagyon komolyan ránéztem, mert ebben a pillanatban egészen átéreztem, hogy előbbi próbálkozása mennyire nem fakadt szeretetből. Ő nem tudott semmit sem szólni, csak tisztelettel meghajolt és a kezemet csókolta meg.”

„Egy társaságban cukrot kínáltak körül. Először egy fiúismerősöm kínált... Aztán átadta nekem a cukrot, hogy én kezeljem, mert a leányok jobban tudnak ezzel bánni. Így én kínálgattam. Mindjárt feltűnt, hogy mikor kínálom, mindig megfogja a kezemet. Aztán meg is szorította. Már tudtam, hányadán állok. Megmondtam neki, hogy én nem a kezemet kínálom, hanem csak a cukrot. És ha még egyszer félreértené, kénytelen lennék mindent megszakítani. Megdöbbsent. Azóta ő az én legnagyobb tisztelőm. Én pedig továbbra is így vigyázok reá, nehogy a tilosba menjen.”

„Egyik fiú feltűnően egész este csak velem táncolt. Mikor elfáradtam, elvonultam és leültem. Nemsokára mellém telepedett. A csókról beszélt. Figyelmeztettem, hogy hagyja ezt abba, engem nem lehet megcsókolni. Unom az ilyen beszédeket. Nem használt. Erre kedvesen mosolyogtam és csak any-

nyit mondtam, ugye megengedi, hogy elmenjek. És eltűntem. Kimentem a kertbe. Röviddel utána megint mellettem volt. Ismét kezdte a régit. Meg akart csókolni. Erre már határozottan sarkon fordultam és bementem a terembe. Utána nem bántott már. Később a strandon mondta barátainak, hogy eddig minden leányt meg tudott csókolni. Én voltam az első, akit sehogy sem tudott megkapni. Persze ő nem tudta az én titkomat, hogy vigyázó szeretettel őrködöm magam és minden közelembbe kerülő fiú felett. A kijelentésére azonban nagyon büszke voltam!”

„Ő nagyon komoly és nagyon kedves volt velem. Szeretett. De egyízben kijelentette, hogy most már ha törik, ha szakad, de megcsókol. Először zavarba jöttem. De utána végtelen nyugalommal vélelmeztem meg: Mondja, soha többet nem akar már velem találkozni? Csodálkozva nézett rám. Én pedig a leghatározottabb hangon folytattam: Ha akaratom ellenére megcsókol vagy hozzám ér, akkor soha többet nem állok magával szóba! Ettől kezdve nem jött elő ilyen kérdéssel, még jobban tisztel és szeret.”

„Érettségi után történt. Valakivel nagyon megértettük egymást. Sokat voltunk együtt. Az egyik kiránduláson valahogyan elmaradtunk a társaságtól és még egy kisebb erdőn kellett átmennünk. Egy kisfiú is volt velünk, de egyszerre eltűnt. Semmire sem gondoltam, nyugodtan mentem tovább. Nem úgy ő. Nyugtalan lett. Én is kezdtem nyugtalan lenni. Már tudtam, hogy a kisfiút is ő küldte el. Valóban nemsokára meggyorsította lépteit és elém állt, rám nézett. Mintha várt volna valamit. Ha nem lett volna oly komoly a helyzet, elnevettem volna magam. Nem mosolyogtam, mert tudtam, hogy ezt jelnek venné és megcsókolna. Hiszen miért könyörgött úgy a szeme? Sokáig egy szót sem szóltam. Úgy álltunk farkasszemet nézve. Én éreztem, hogy határozottabb volt az enyém és folyton azt mondta: nem! Közelebb jött hangtalanul. Én szólítottam meg: „Ha meg

mered tenni, soha többé nem szólok hozzád!" Minden szót megnyomtam alaposan. — „De miért?" — kérdezte — hiszen a többiek nem tudják meg!" — „De megtudják abból, — szóltam — hogy hozzád sem szólok, hogy nem beszélek veled!" Majd keresztülszúrtam szememmel... és elindultam. Ő lehajtotta a fejét és jött szépen mellettem, én pedig emelt fővel hazafelé tartottam. És attól kezdve ő kezesbárány lett ebben a kérdésben."

Megint egy fiú:

„Akkoriban gyakran találkoztam vele. Sokat néztem őt. Feltűnt nemcsak a lelki szépsége, hanem csinosága is. Szerettem volna megsimogatni, megölelni, megcsókolni, hiszen a céloim úgyis ő volt. Lelkemben már rég mellette döntöttem. Mindig rajongva, féltőn és mégis vágyva gondoltam rá, ő pedig valami bájjal és mégis tartózkodó finomsággal állt mellettem. Egyszer szóba került a csók. Megkértem, engedje, hogy megcsókoljam, hiszen... De ő erősebb volt, mint én, kijelentette, hogy a csókot csak a jegygyűrűvel adja. Megszégyenültem. Nem régen én fogadtam meg magamnak és neki is, hogy vigyázok rá és most én kísértettem meg. Ő az erősebb. Igen, neki kell vigyázni reám. És jól van ez így. Így jobban szeretem. És ezután én is nagyon vigyázok magamra!"

Egy leány ezt írta:

„Páter, nekem gondolatai közül legjobban a vigyázó szeretet tetszett. Elhatároztam nagyon erősen, hogy én is vigyázó szeretettel állok a fiúk mellett. Ez olyan nagyon szép feladat!"

És te, kedves húgom, mit írnál, ha most írnál?

NEMESEBBÉ TENNI A FIÚKAT!

Ez is a te kezében, a leányok kezében van, jó húgom.

Ti ezt meg is tudjátok tenni!

„A tegnapi beszélgetésünk tisztánlátóvá tett. Megláttam gyönyörű hivatásomat: nekem kell vezetnem, irányítanom, nemesítenem azt, akit szeretek. Ezt eddig is megtettem. Mikor először beszéltünk komolyan a házasságunkról, akkor gyónni és áldozni hívtam. Nehezen ment először, mert nem volt vallásos. De ment. Ő is nagyon boldog volt. Most látom, — mondotta — hogy ki is vagy. Minden levelében írja, hogy először a lelkemet szerette meg, mert ilyen leányt nem látott még, aki először az Istenhez vezet a férfit és utána adja a szeretet boldogságát. Nagyon szép volt kapcsolatunk eddig is, de ezután még szebbé teszem életünket!”

„Sokszor hangsúlyozta, hogy a nő csak játékszer, csak élvezeti cikk. Nem egyszer vitatkoztam vele. Lassan megszeretett. De én határozottan kijelentettem, hogy egészen más az én ideálom, akit férjemnek elképzeltem. Faggatott, hogy milyennek képzelem én az ideális férjet. Az eredmény az volt, hogy sorra egymásután elhagyta hibáit. Egészen megváltozott. Most már szinte versenyzünk, hogy ki tud több jót tenni. Még áldozni is együtt járunk. Igen, Péter, igazat mondott, hogy a fiú lelkét vonzza az a magaslat, melyen a leány áll, és fel akar hozzá jutni a tiszta magasságokba. A fiút egészen át lehet alakítani, ha a leány is nemes és finom! Gyönyörű feladat ez. Kár, hogy oly kevesen tudják és gyakorolják!”

„Alapjában véve minden fiú és férfi a szépet, a jót, az eszményt keresi a nőben. Azt, aki őt is fel tudja emelni az ösztönök ingoványos talajáról a tisztaság, a lelki szeretet magaslatára. Ezt a tényt az én életem is bizonyítja. Én is megváltoztattam valakit. Barátai is léhának mondták. Én tudtam,

hogy nem ez az alaptermészete. Tudtam, hogy nem rossz, csak gyöngé. Valakinek fel kell őt emelnie. Vállalkoztam rá. Az első az volt, hogy nem engedtem közel magamhoz. Nagyon kedves voltam, de megközelíthetetlen. Erre más hangon kezdett velem beszélni és éreztem, hogy lassan megváltozik. Tovább mentem. Többet és többet kértem tőle és mind megtette a kedvemért. Ma már heti áldozó. Megkérte a kezemet és nemsokára meglesz a nyilvános eljegyzés is. Csak azt kívánom még minden leánynak, hogy ilyen tisztán, ilyen önzetlenül, ilyen nagyra-becsüléssel szeresse majd őket is a vőlegényük! Mert én nem ismerek nagyobb boldogságot, mint mikor hálásan megcsókolja a kezemet és azt mondja, hogy ezt mind neked köszönhetem. Péter, milyen boldog lesz a mi házasságunk! Milyen szép így az élet!"

„SZÉGYELTEM MAGAM MELLETE!"

A fiúk így írnak:

„Évekig éltem a bűnben. Nem használt már semmi. Templom, iskola, akarat emlegetése csak kínlódást keltettek fel bennem. Nem volt támaszom... És akkor jött ő. Már első találkozásunkkor valami megmozdult a lelkemben. Rám nézett és bennem szégyenérzés fakadt. Pedig még nem is szerettem. Ami ezután következett, — nem is sejtettem, hogy gyenge leány képes legyen rá — kiemelt a fertőből. Megszerettem. De szégyeltem magam az ő hófehér tisztasága mellett. Ha szelíd, csengő hangját hallottam, az önvád gyötört... Hozzálattam a munkához. Eddig erőtlén voltam. Most rá gondoltam, rá, a merésznek látszó, de oly ígéretes célra. Dolgoztam és sikerült. Ma már csak mint ködös multra gondolok vissza hibáimra. Már büszkén állok meg mellette. Már én is vigyázok rá, nemcsak ő reám. Ő lesz az én kis feleségem!"

„A rossz könyv, film, társaság elrontott. Sokat vergődtem. Aztán megismertem őt. Ez a leány olyan hatással volt rám, hogy megváltoztam. Oly finom, oly kedves és oly állhatatosan kívánja hibáim elhagyását, hogy nem tudtam ellenállni. Megszerettem és szeretetből megjavultam.”

„A Páter előadását lélekzetviasszafojtva hallgattam. Saját életem elevenedett meg előttem. Elkapott a szörnyű örvény, vétkeztem. Próbáltam szabadulni, nem sikerült. Borzalmas volt, iszonyodtam magamtól, még jó édesanyám szemébe sem mertem nézni. És egyszer a sok sikertelen küzdelem után megismertem egy leányt. Kedves, ártatlan, tiszta lelke egyszerre olyan erőt adott, hogy többé nem vétkeztem. Iszonyú küzdelmet kezdtem önmagammal, de a kísértések legyőzése után éreztem, hogy érdemes élni, hogy szép az élet. Ma jubilálok. Ma harmadik éve, hogy utoljára követtem el azt a bűnt. És mindezt annak a leánynak köszönöm. Isten áldja meg érte, és engedje meg, hogy mielőbb oltárhoz vezethessem kis mentőangyalomat!”

„Mennyivel könnyebb az élet, mennyivel boldogabb vagyok és mennyivel tisztábban tudok élni, amióta megismertem az én választottamat. Ez a leány kimondhatatlan hatást gyakorolt reám vallássosságával, egyszerűségével, szerénységével. Szép-sége és tiszta lelke, megfontolt, nyugodt gondolkozása más embert csinált belőlem. Hogy milyen érték, azt csak most értem meg egészen. Ez az egyszerű, üde, ragyogó szemű, mosolygós, értékes leány nem járt ugyan magas iskolákat, de tudja, milyennek kell lennie a fiatal magyar katolikus leánynak, segítőtársnak, feleségnek, jövőendő anyának.

Nagyon jól tudom, mivel tartozom menyasszonyjelöltemnek, mint kell élnem, hogy őt boldoggá tegyem. Szeretjük egymást és nagyon törekszünk mindketten, hogy Isten parancsai szerint éljünk. Egy éve ismerem őt, de csak kétszer csókoltam meg

tisztelettel a homlokát, amikor hosszabb időre elmentem otthonról és amikor hazautaztam. Nagyon, nagyon vigyáz rám és jól tudja, mit jelenthet a csók: elhidegülést, megunást vagy bűnt is. Én is így szeretem, és tudom, nem fogok benne csalakozni, de ő sem énbennem!”

Látod, kedves húgom, mily szép a tiszta szeretet!

Mily meleg, mily bensőséges!

Mennyivel szebb, mint a bűnös!

Lásd, ezt akarja adni a jó Isten is, ha a házasságot szánta neked!

„EDDIG HÁROMMAL TALÁLKOZTAM...”

„Még mindig szívemben érzem azt a csendes, meleg hangulatot, amit azon a napsugaras őszi délutánon átéltem, amikor a Páterrel szemben ülve meghittén beszélgettünk... Ebben a hangulatban írom most levelemet is. Három esetről szeretnék beszámolni, három leányról, akik felemelő hatással voltak reám.

Az egyik tiszta kis tündérrel táncestélyen találkoztam. Kedves, szép leány volt, vendég a mi városunkban, tehát lehetőleg minden fiú felkérte. Azonban rövidesen elterjedt a hír, hogy „az eset reménytelen”. Bővebbet akartam tudni, bővebben érdeklődtem. De a fiúk nem magyaráztak semmit, hanem azzal válaszoltak — ha tudni akarod, hogy kicsoda, akkor kérd fel! Felkértem. Táncolni kezdtünk. Azonban úgy éreztem, mintha egy pontnál a karom hirtelen megakadt volna. Talán valami ruhakapocsbba akadtam? Nem! Tekintetem egy tiszta, határozott tartású fehér kis kézen akadt meg, mely felül jobb könyököm hajlását fogva visszatartotta a jobban ölelni akaró karomat. Megpróbálkoztam még pár-szor, de mindhiába. Kéztartása kedvesen parancsoló volt: ne tovább! Ezért volt az eset „reménytelen”.

Be kell vallanom, nagyon ügyesen és jól táncolt, de tudta, mivel tartozik leányfinomságának. Később valamennyiünket meghódított határozott és mégis bájos fellépésével. Legfőképpen az tetszett nekünk, hogy nem ijedt meg a kritikánktól és egyszer nem az történt, amit mi akartunk, hanem amit a leány. Később észre sem vettük először furcsa kéztartását, mert ügyes, kedves társalgásával és lényéből sugárzó tisztaságával minden bűnös gondolatunkat háttérbe szorította.

Nagy sikerét az is bizonyítja, hogy még megrogzött templomkerülők is elmentek a másnapi misére, hogy őt láthassák. A cinikus fiúknak is egybehangzó véleménye ez volt: Tegnap angyal járt közöttünk.

A második kis tanítómesterem egy 16 éves leány volt. Nyári vakációban történt, hogy a strandon voltunk. Ő egyedül napozott. Megláttam. Köszöntöttem és lefeküdtem melléje a napozóra. Beszélgetni kezdtem, de pár pillanat múlva kedvesen félbeszakít:

„Ne haragudjon, de kérem, hogy ne feküdjön mellém. Vagy ha napozni akar, akkor maradjon fekvé és én odébb ülök. Így ni! Azért így is tudunk beszélgetni, nem igaz? Tudja, ezt azért teszem, mert nem akarom, hogy megszóljanak bennünket...”

A nálamnál évekkal fiatalabb leány helyes ítélőképessége oly zavarba hozott, hogy csak percek múlva jöttem rá, hogy milyen finom leánnyal kerültem össze. Nagy tiszteletet éreztem iránta. Tovább is figyeltem. Úgy viselkedett, hogy számára a strand nem az érzékiség titkos állomását, hanem az ép lélek következményeként az ép testnek ártatlan erősítőjét jelentette. — Tiszta leány volt, határozottan nagy hatást gyakorolt rám.

A harmadik öntudatos, szeretetreméltó leány viselkedése pont a legnagyobb tél idején fakasztotta virágba bennem a tisztelet rózsáit. A korcsolya-

pályán bógnizás közben meg akartam ölelni. Meglepődve szabadította ki magát, megkérdezte, hogy ez mire volt jó. Valami olyant mondtam, hogy az egyöntetű, harmonikus mozgásért... Rám nézett, aztán kedves, huncut mosollyal így válaszolt: „A ritmusra majd a mozgással vigyázunk... a kézre pedig kézzel.” Ezután kis kezébe fogta kezemet, majd nekilendültünk a jégnek mosolyogva, tisztán, hófehéren. — Azóta nagyon tisztелем. Örülök, ha társaságában lehetek.

Ezeket szerettem volna megírni. Még egy kérdésem is volna: Van még sok ilyen leány? Én eddig csak ezzel a hárommal találkoztam.”

Eddig a levél!

Nagyon szeretném, kedves húgom, hogy írj, ha ilyen finom tudsz lenni! Hadd lássák a fiúk, hogy sokan, nagyon sokan vagytok már. Viszont ti is szereztetek egymásról tudomást! Így közös erővel gyorsabban elérjük célunkat!

TEDD LOVAGIASSÁ A FIÚT!

A jó Isten nemcsak a leányt, hanem a fiút is elhalmozta jótulajdonságokkal. Nemcsak a leányok, hanem a fiúk is tudnak finomak, értékesek lenni.

Ha ügyes vagy, ha tiszta és értékes leány vagy, akkor a fiú lelkéből — mint előbb sok példában láttad — sok értéket tudsz felszínre hozni.

Ahhoz is kell értened, hogy fölébreszd benne a lovagi érzést. Azt, hogy ő vigyázzon rád. A helyett, hogy folyton gyengédséget kérne tőled és ahol csak lehet, csókot kívánjon — vigyázzon reád, álljon lovagként melletted, aki megvéd minden ilyen támadástól, elsősorban a saját maga szenvedélyétől.

Ez a lovagiasság egyáltalán nem azonos azzal, amit sajnós, a mai leányok annyira megkívánnak „lovagjaiktól”. Hogy udvaroltatnak maguknak, el-

vitetik magukat cukrászdába, színházba, vétetnek maguknak édességet, süteményt, virágot stb., stb. Nem ez a lovagias érzés és nem az ilyen „kedveskedésekben” áll a lovagi becsület. Hiszen jól tudod, hogy ezeknek ma mi az ára. Nem egyszer egy élet boldogság! Ezért a fiúk flörtöt, szerelmet kérnek, ami a leányt is, a fiút is a romlásba dönti.

A lovagiasság abban áll, hogy az udvarlás mellett a fiú komolyan vigyáz a leányra, megvédi minden támadástól, ami érheti. Magát is nemesebbé, finomabbá, értékesebbé teszi — a leányért, akit szeret.

„Mellette lovag tudtam lenni. Ő ügyesen fölbresztette bennem ezt a gondolatot és így ideális lovagi életet éltem. A kísértéseimmel, hibáimmal leszámoltam. A bűn még eszembe sem jutott és ha mégis, akkor kemény voltam, mint az acél és mindjárt elűztem ezeket a gondolatokat. Boldog voltam, hogy van valaki, aki engem szeret, akit nekem védenem szabad mindenkitől és minden bajtól. Így vele osztottam meg örömömet, bánatomat. Ő mindent megértett. Ez a helyes szerelem, melynek boldog állomása, a jeggyűrű, már közeleg.”

„Én vele szemben mindig úgy viselkedtem, mint a lovag. Ő kezembe adta dr. Tóth Tihamér könyvét, a Tiszta férfiúságot és kérte, hogy főképp ezt a fejezetet olvassam el. Megtettem és attól kezdve én is lovagja lettem. Hiszen életem társát láttam benne! Vigyáztam magamra, amennyire tudtam. Elmondtam neki a mai fiúk céljait, elgondolásait, hogy ha szüksége lesz rá, tudja. Oly tartalmas így az élet, mert tudom, hogy valaki rám vár, valakit nekem kell védeni minden bűntől. Azóta magamra is nagyon vigyázok. Mert lehetetlen, hogy én, a lovag, én tegyem tönkre őt. Nem, soha!”

„Én nagyon szeretek egy leányt már évek óta. Mellette állok és vigyázok reá. Az ő szerelme súlyos és mégis emel engem, tartalmas és mégis könnyűvé

teszi életem minden nehézségét. Az én lovagias szerelmem védi őt is, önmagamát is, sőt a szerelmünket is. Vigyázok reá, mert az enyém. Fény és tűz a lelke. A lélek a szerelemben az a tűz, amely világít és melegít. A test tüze éget, elhamvaszt, azért nem engedem lángra lobbanni! (Mily igaz gondolat!)

És mert így szeretem, tisztának lenni nem nehéz. A szerelmemet ölném meg, ha nem lennék tisztal! Ez a szerelem fölemel, erősít, ösztökél és bátorrá tesz minden ellenséggel szemben!"

„Amióta őt ismerem, gazemberségnek tartom még a leghalványabb gondolatot is, mely őt sértené. Könnyű szívvel mondok nemet a legnehezebb dolgokban is, nincsenek kísértéseim és harcaim. Azaz ez utóbbi van, de roppant könnyű — érte. Méltó akarok lenni hozzá, és ez már alig kerül fáradságba. Hála Istennek, kedves Páter, az ön érvei már nem „meggyőztek”, csak megerősítettek!"

Tedd lovaggá a fiúkat, akkor gyönyörű lesz a szerelem! Olyan lesz, ahogy a jó Isten is szeretetében elgondolta.

Tehát viselkedéssel, egy-két szóval ébreszd fel benne a lovagot. Esetleg add kezébe Tóth Tihamér említett könyvét. Vagy említsd meg, hogy olvastad, mily szép az, ha a férfi lovagként vigyáz a leányra, és hogy neked azok tetszenek, akik ezt meg is valósítják. Az itt leírt példákat is elmondhatod neki. Ha csak kicsit is értékes fiú lesz, megért és megteszi.

Lovagod mellett neked kétszeresen finomnak kell lenned. Mert jaj volna, ha csalódna benned! És azt se felejtse el, hogy ilyenkor nem hagyhatod el magad, mert ő a lovagi érzést belőled meríti, a te finom tartózkodásod teszi őt tartózkodóvá, a te vigyázó szereteted éleszti, élteti benne a lovagi érzést. Amint elhagyod magad, ő is elveszíti erejét! Ne felejtse el, kedves húgom! Az ő lovagi viselkedése is teljesen tőled függ.

AZ ERŐ A LEÁNYOK KEZÉBEN VAN!

Sok leány sopánkodik, panaszkodik, hogy a fiúk ilyenek, a fiúk olyanok. Ne a fiúkat szidjátok, hanem önmagatokra vessetek, kedves húgom. Mert a szerelem kérdése egészen a leányok, a nők kezében van. Tőlük függ minden!

Számos esetben láttad, hogy a leány meg tudja változtatni a fiúkat. Bár minden leány megtenné. Bár minden leány elhatározná most, hogy vigyázó szeretettel áll a fiúk mellé!

De hamar megváltozna a bűnös világ képe!

A szebb, boldogabb jövő kulcsa is a leányok kezében van...

Ők nevelik a következő nemzedéket!

Ha minden édesanya egymás megbecsülésére nevelné fiait, leányait egyaránt, akkor játszva lehetne a nehéz kérdéseket elintézni. Csak az a baj, hogy a legtöbb — legalább is nagyon sok — nem neveli ilyenre sem a leányát, sem a fiát.

Pedig milyen szép lenne akkor az élet! Mennyivel kevesebb a bűn! Mily tiszta a szerelem!

És így is lesz!

De erre már most kell felkészülni! Most, míg leány vagy!

Éspedig teljes erővel!

Sok leány magától is rájött erre. Csak egyet idézek!

„Hála a jó Istennek, ő tisztának és hófehérnek teremtett engem. És én ezt a tisztaságot meg akarom őrizni mindenáron. Semmi kincsért sem adom oda tisztaságomat! Még a legkisebbekben is őrzöm lelkem liliumát. Hogy tudjam majd én a reám bízott kis gyermeklelkek ártatlanságát megőrizni, ha magamra sem tudok vigyázni? Hisz az képtelenség, hogy valaki abból adjon, amije nincsen. Tudom, hogy a jó Isten sok gyermeket bíz majd rám. Ezért sokat is imádkozom. Mert én édesanya szeretnék lenni, a szónak szent, magasztos értelmében. Sok

gyermeket akarok férjemnek, hazámnak és az édes Jézusnak adni. Szemük legyen tiszta tengerszem. Gondolatuk legyen hófehér, makulátlan. Ezt akarom most én is élni. Tudom, hogy akik nem így élnek, azok nem is tudják így nevelni gyermeküket. Talán kísérleteznek, de hiányzik szavukból az a meggyőző erő, az a belső tűz, mely legjobban hat és nevel. Ilyen leszek! Ilyen maradok mindig. Tudom, hogy százszoros jutalom vár reám érte!"

Ilyen leányokat kérünk!

Ilyen leányok, édesanyák teszik naggyá, boldoggá az országot!

Ilyen légy te is, kedves jó húgom!

„EZÉRT MINDENT MEGTESZEK!”

„Páter, oly szép, amit mondott. Oly magasztos. Én is ilyen leszek. Azt akarom, hogy az országban csak hófehér és tiszta leány legyen! Ezért először magam leszek ilyen. Mindent megteszek ezért. És ráveszek minden leányt, hogy ők is így tiszták, hófehérek legyenek, hogy ők is mindig vigyázó, nemesítő szeretettel szeressenek! És ha csak néhánynál érem el célomat, már boldog leszek. De ha valahogy mégis sokak közös munkájával elérhetnők, hogy minden leány ilyen legyen, Páter, mily boldogok lehetnénk! Hogy irigyelhetnének akkor bennünket! Milyen jó volna, ha ez megvalósulna itt, Szűz Mária virágoskertjében. Én ezért élni, dolgozni, apostolkodni fogok!”

„Apostol leszek! Először is a magam környezetében! Főképp a fiatal leányok között. Hiszen a jövő az ő kezükben van. Bármilyen rossz lenne a világ, meg lehet változtatni. Minden alkalmat megragadok, iskolában, iskolán kívül, magános beszélgetésben és az egyesületi életben, hogy ezt a célt megvalósítsuk.

Ilyen feleség, ilyen édesanya is akarok lenni. Szeretném, ha gyermekeim szeme mind kristálytisztán ragyogna. Ezt csak úgy érhetem el, ha életemmel, tisztaságommal ezt adom nekik örökségül.

Akarok jövődő férjemre is hatni. Hogy ezután mindig fel tudjon nézni rám és tiszteljen, szeresse bennem a lilios leányt, asszonyt, édesanyát, akinek legforróbb vágya ugyanilyen ifjúságot adni a hazának és vinni a jó Isten elé.

Ezért érdemes élni! Így tudom már, miért küzdök!"

„Páter! Csak most kezdem látni világosan a nő szép hivatását, magasztos feladatát. Mennyit tehetünk mi magyar leányok a finom élet, a tiszta szeretet érdekében! E perctől kezdve komolyan teljesíteni fogom áldozatok árán is a nő szent hivatását abban a magasztos felfogásban, ahogy azt a jó Isten maga elgondolta, eltervezte. Eddig keveset tettem. Tudom, sokkal több is telik tőlem! Ha akarnék, sokat tehetnék. És akarok is. Meg akarom valósítani a nagy célt. Azt mondja a közmondás, mindent lehet, csak akarni kell. Hát én akarok! És tudom, az Úr Jézus, az édes Szűzanya ad elég erőt, hogy amit megígérek, azt meg is tartsam!"

Látod, mennyi tűz, lelkesedés, apostoli vágy van a leányokban?

Ez a tűz a te lelked tüze is, drága húgom!

Vigyázz, hogy ez a szent tűz le ne lohadjon, ki ne aludjon!

Valósítsd meg azt, amit „Pár hónap tisztaságodért” és amennyire rajtad áll, „Munkaterv a katolikus egyesületeknek” című fejezetekben írtam. Érdemes pár hónapnak, teljes évnek lelki harcát a tisztaságra fordítani! Ne sajnáld a fáradságot! Boldogság lesz érte a jutalom!

Lelked tüze így nem lesz szalmaláng csupán, hanem fényesen világító fáklya!

Olvasd el tehát a könyv végén lévő feladatot! Tégy meg mindent a győzelemért!

CSAK ÉRTÉKES GYŰRŰT FOGADJ EL!

A kereszteshadjárat hatodik győzelme:

*A jeggygyűrű kiválasztásában is
Krisztus hős katonája leszek!*

VÁNDORGYŰRŰ

Sokféle gyűrű van, kedves húgom. Az egyik csoport teljesen értéktelen, sőt veszedelmes. A másik része értékes és boldogságot ad.

Sok leány elkerüli házasság előtt a csúnya bűnöket. A jegygyűrűig és a házasságig is egészen tisztán él. Mégis boldogtalan lesz, mert nem nézi meg, milyen gyűrűt fogadott el. Milyen gyűrűt és kitől. Mert egyáltalán nem mindegy, hogy ki húzza ujjadra a gyűrűt, és főképen nem mindegy, hogy milyen gyűrű az.

Nem egy leány csak gyűrűt akar látni az ujján — a többivel nem törődik.

Te nem lehetsz ilyen, kedves húgom — ha ugyan boldog akarsz lenni. És a többi leánytestvéreidnek is hívd fel a figyelmét, ha szereted őket!

Az egyik értéktelen, sőt veszélyes gyűrű a vándorgyűrű.

A vándorgyűrű olyan gyűrű, mely már vándorolt vagy könnyen vándorolhat. A vándorutat járt gyűrű az elvált emberektől felkínált gyűrű. Az a gyűrű, mely vándorolhat, pusztán polgári házasságot kívánó férfi „ajándéka”.

Sem azzal a férfival, aki pusztán polgári házasságot akarna veled kötni, sem olyannal, akinek a jó Isten előtt hites felesége van, nem köthetsz házasságot semmi körülmények között sem!

Ezekről felkínált gyűrű értéktelen gyűrű, boldogtalanságod előidézője.

Tudnod kell, hogy a magyar törvények szerint minden házaspárnak az anyakönyvvezetői hivatalban is meg kell kötniök a házassági szerződést. De ez csak állami védelemre, kedvezményekre jogosít. Ezenfelül kell még a jó Istennek a védelme is, a jó Istennek az áldása, kegyelme is, melyek egyedül és kizárólag a szentségi házasság ajándékai. Összeállni egy férfival az állam védelmét kizárva, nagy oktalanság a leány részéről. Mert ilyenkor a férfi kihasználhatja, tönkre teheti, megfosztja az állam védelmétől. De még nagyobb oktalanság, ha csupán polgári „esküvőt” köt, és így a legfontosabb segítségtől, a leglényegesebb támasztól, a jó Isten hatalmas védelmétől, kegyelmeitől vonja el magát. Ez valóságos lelki öngyilkosság!

Hogy ezt a hívek el ne felejtsek, azért a pápák, az Úr Jézus földi helytartói, a mi lelki üdvösségünk legnagyobb védelmezői, őrei figyelmeztetnek, hogy a szentségi házasságot el ne mulasszuk, ne elégedjünk meg a pusztá polgári „házassággal”, mert a katolikus „férfi és nő között kötött minden szentségen kívüli szerződés csak annyit ér, mint a szégyenletes vadházasság!” (XI. Pius.)

Az ilyen gyűrű tehát a legnagyobb testi-lelki nyomorral köt össze!

Igy együtt élni mással halálos bűn. És addig nem kaphatnál bűneid alól feloldozást, addig nem fogadhatnád szívedbe az édes Jézust, amíg ezt a bűnös kapcsolatot fel nem bontanád, a gyűrűt vissza nem adnád. Erre a legtöbb ilyen szerencsétlen leánynak nincs ereje. Azért lelkileg sokat szenved, gyötörődik.

Hogy ettől a veszélytől megmenekülj, azért érvényes egyházi házasságból elvált emberrel szóba se állj. Ne fogadd el udvarlását se! Semmiféle szemfényvesztésre, ígéretre ne hallgass! Vigyázz! Mert ha engeded, hogy a gyilkos szerelem felébredjen, őt is, magadat is végtelen nyomorba döntöd.

Itt nincs megalkuvás! Nem is lehet! „Aki nincs mellettem — ellenem van” — mondja az Úr Jézus!

Tehát vándorgyűrűt ne fogadj el. Az ilyen férfiak közeledését utasítsd vissza. Még idejében! Mindjárt kezdetben! Nagyon, de nagyon fontos!

ÁRULÁSRA CSÁBITÓ GYŰRŰ!

A vándorgyűrű bűnösségével vetekszik az árulásra csábító gyűrű! Sőt sok szempontból még sokkal rosszabb, sokkal nagyobb bűnökbe visz.

Az előbbi megfoszt Isten kegyelmétől, a katolikus Egyház vigaszaitól. Ez egyenesen annak megtagadására viszi a leányt, ami eddig kedves és szent volt előtte. Ha felajánlanák, visszautasítani! Gondolkozás nélkül!

Az nem lehet, kedves húgom, hogy egy gyűrűért elhagyd régi hitedet, az egyedül igaz hitet, a katolikus Anyaszentegyházat, a Szűzanyát és mindezek fölött veszélybe döntsöd a lelkedet! Azt sem teheted meg, hogy tulajdon édes gyermekedet eladd olyan vallásnak, mely nem az igaz vallás, mely sok tévedésen alapszik. Így bekényszeríted gyermekeidet a tévedések tömkelegébe. Így a legnagyobb áruló lennél, te apostoli lelkülettel megáldott katolikus leány. Felelős vagy értük is! Vigyázz, nehogy az egész életén, az egész örökkévalóságon át átkozza bűnös, áruló édesanyját! Vigyázz, nehogy a földön és a túlvilágon gyermekedtől és az Istentől megátkozott légy!

Mert Isten ezt a tettetdet számonkéri tőled! És mit fogsz felelni? Akkor el kell némulnod, nincs mentség számodra, hisz tudtad, hogy a hitehagyás, a gyermekek más vallásnak való átadása a leg-súlyosabb árulás, a legnagyobb bűnök egyike! — De már itt a földön is rengeteg szenvedéssel jár! Lelki kín és gyötrődés kíséri szinte minden léptedet! Ismertem egy-két ilyen szerencsétlent, akik szinte kétségbe estek!

Szeretnélek megóvni ettől a földi és túlvilági szenvedéstől, azért nagyon kérlek, olyanokkal ne is ismerkedjél meg, akiknél veszély van, hogy árulásra csábító gyűrűt kínálnak fel. Mert vannak olyanok, akik külön összebeszélnek, hogy csak katolikus leányt vesznek el, de persze hitehagyásra csábítják vagy a gyermekeiket kérik áldozatul. Aztán szövik a szerelem hálóját a biztos céllal, mellyel a te lelki békédet végleg megölik. Kérdelem, igazi szerelem ez? Lovagias eljárás? Megérdemlik, hogy szeresd őket?

Nem, ezerszer nem!

De még azt a vegyesházasságot sem ajánlom, ahol minden gyermek katolikus lesz, ahol az esküvő katolikus templomban történik. Miért nem?

Csak azért nem, kedves húgom, mert a boldog házassághoz lelki egység, lelki harmónia kell. Ahol nincsen közös vallás, ott nincs meg ez az egység, egytetérés minden vonalon. — Gondold csak el, hogy te kifüggeszted a feszületet, ahogy az édes Jézus rajta szenved, — őt ez sérti. Te imádkozol a Szűzanyához, — ő ezt bálványimádásnak tartja. Te böjtölsz, — ő kérdi, ugyan mire való az? Te vasárnap misére mész, — ő kirándulásra hív. Te letérsz a templomban, — ő, mint ismertem valakit, állt menyasszonya mellett Úrfelmutatás alatt, mint a cövek. — Hol itt az egység? Hol itt a harmónia? És a gyermeknevelés. Hányszor lesz az édesapa miatt kételye a kisfiadnak vagy kisleányodnak!

Mikor felnőnek, akkor közömbösek, papír-katolikusok lesznek — nagyon sokszor!

Egyszóval, ő egészen más nevelésben részesült, mint te. Így nincs meg a lelki egység, ami nélkül nem is lehet a házasság boldog. Sőt szomorú tény, hogy majdnem minden vegyesházasság boldogtalan.

Egy fiatalasszony írja:

„Vegyesházasságot kötöttem. Akkor nem is sejtettem, hogy mit jelent az, ha a férfi nem katolikus. Sajnos, csak polgárilag esküdtem meg vele. Mikor rendezni szerettem volna házasságunkat, kereken kijelentette, hogy nem, ezt ne is említsem előtte többet. A lelki távolság mindig nagyobb lett köztünk. Nem tudtuk egymást megérteni. Hozzájárult, hogy nem mehettem áldozni. Azelőtt oly jó volt az Úr Jézust magamhoz ölelni, neki elpanaszolni bánatomat. Most ezt sem tehettem. Irigyeltem azokat, akik erősebbek voltak nálam és nem kötöttek ilyen szerencsétlen házasságot. Igazuk volt. Még imádkozni sem tudtam igazán, a bűntudat ott égett a lelkemen és nem tudtam jóvátenni azt, amit elrontottam... Most tudom csak, mit jelent az ilyen házasság. Azt hittem, meg tudom téríteni uramat és ez lett a vége. Tessék a leányokat felvilágosítani! Ez nem élet! Ez nem házasság! Ez a szenvedések hosszú sora!”

„Hiába ad egy református ember reverzálíst, — mint édesapám édesanyámnak — az nem igazi katolikus családi élet, és ezt főképp a gyermekek sínylik meg. Oly fájó azt látni, hogy édesapa mindig kálvinista templomba megy. Ilyenkor elszorul a szívünk... Mi tudjuk, hogy a katolikus vallás az igaz vallás, azért fáj apánk tévedése. És a családi béke nincsen meg...”

„Az én apám reverzálíst adott, a gyermekek mind katolikusok. De édesapám ezt már megbánta. Kijelentette, hogy engem csak reformátushoz ad feleségül és csak olyanhoz, aki nem ad reverzálíst.

Tessék elképzelni, milyen harcot kell nekem még megvívnom!"

Legyen ennyi példa elég!

Kerüld a vegyesházasságot, kedves húgom! Ha mégis belesodrónál, de katolikus templomban esküdtök, és minden gyermek katolikus lesz, akkor Isten előtt rendben van minden. De ebben az esetben már az ismeretség alatt készítsd elő vőlegényjelöltedet. Olvassa el a katolikus könyvek egyikét-másikát. Menjen el veled templomba. (Te nem mehetsz el vele másvallású istentiszteletre!) Mondd meg neki, miért akarod ezt! Azért, hogy a házassági boldogsághoz annyira fontos lelki egység, megértés is meglegyen! E nélkül az egység nélkül nem tudnád magad leköttni, mert félsz, sőt biztos vagy benne, hogy e nélkül mindketten nélkülöznének az igazi boldogságot. Így pedig a házasság csak örökös teher lennel Ha értékes és komoly, ezt megérti. Ha nem, akkor jobb, ha nem mész hozzá. Az állandó viszálylyal, a békétlenséggel nem szabad magad leköttni!

A vegyesházasságot különben Luther és Kálvin is tiltották. Sok kálvinista zsinat és határozat súlyosan bünteti a „megtévedőket”. Tehát nekik is, nekünk is jobb, ha nincsenek vegyesházasságok!

Ezért, kedves húgom, már ismeretéseidet is válogasd meg. Ugyesen a legelején tudd meg, milyen a vallása! Ne engedd, hogy másvallású fiú, férfi udvaroljon neked. Jobb ezt el sem kezdeni! Ha mégis előfordulna, akkor mindjárt a legelején mondd meg neki, hogy te csak katolikus templomban esküdhetsz! Fontos ez, kedves húgom, mert később már biztos, csatát vesztesz. Ez pedig végzetes veszteség lesz... Sok esetet ismerek, amikor a leány elpusztult gyávasága miatt.

Kérj mielőbb határozott választ. Ha nem ad reverzálist, akkor szakíts vele! Ha szabadkozik, hogy ezt még meggondolja, mondd, hogy akkor szívesen viszontlátod, ha eldöntötte, hogy mindent megad, amit kérsz! Légy erős, mint ez a leány: „Egyik

barátnőm kérője unitárius volt. Reverzálist nem akart adni. A leány visszaküldte a gyűrűt. A férfi visszajött, teljesítette a leány minden kérését." — Ismertem olyant is, akihez a fiú nem ment vissza! Ő erre számított, mégis megtette az erélyes lépést. Így hős volt. Úgy gyöngé és boldogtalan lett volna!

A BOLDOGSÁG GYŰRŰJE

Ahogy a bűnös gyűrűket visszautasítod, kedves húgom, úgy nagy boldogsággal elfogadhatod azt a gyűrűt, mely az igazi boldogság gyűrűje.

Bár komoly, vallásos, katolikus, értékes férfitől igazi boldogságot adó gyűrűt várhatsz, azért a katolikus férfiak között szabad válogatnod. Kell is! Mulatozóval, züllött életűvel, pazarlóval szóba se állj! És csak ahhoz menj, akiről sejtet, hogy boldogítani fog, és akit te is boldogíthatsz. Ne légy túl igényes! Nem angyalal lépsz házasságra, hanem hozzád hasonló emberrel! De viszont csak akkor menj hozzá, ha megvan a testi-lelki harmónia, ha összeilletek, ha egymást megértitek, szeretitek!

Ha a jó Isten ilyet küld hozzád, légy nagyon boldog! Valósítsd meg mindazt, amit az előző fejezetekben erre vonatkozólag tanácsoltam!

Tégy meg mindent, hogy hosszú együttlétetek földi paradicsom legyen!

Erre már most kell elkészülnöd.

Amikor pedig a jegygyűrű már közeleg vagy ujjadon van, mégjobban imádkozz, úgy, mint ez a leány imádkozott:

„A kápolnában csend van és sötét,
én Téged kérlek, édes Jézusom
— csak egy kis halvány örökmécses ég —
s beszélek Hozzád, így imádkozom:

Jézuska, köszönöm, hogy élek,
hogy lelkem tiszta, hogy szerethetek,
hogy mindenkiben meglátom a szépet,
hogy szívemben él a szeretet!
Hogy nekem adtad őt — és vele mindent:
szerelmet, álmot, édes szenvedést,
együtt építjük majd az új világot,
s folytatjuk munkád: a szent magvetést!
— A mécs lobog s az egyik gyertyaszál
viasz könnycseppje csendesesen pereg —
a lelkem égőn, tetterekészen áll:
Köszönöm, hogy az út Hozzád vezet!”

LÁTHATATLAN GYŰRŰ

Vannak sokan, nagyon sokan olyan leányok is, akikről az élet nagy áldozatokat követel. Lemondással — áldozattal szegélyezett utat járnak... egy életen keresztül! De az utat nem egyedül járják. Van, aki öreg szüleit támogatja az úton... Van, aki kisebb testvéreit... Vannak, akik elhagyott gyermekeket vezetnek kézenfogva... Vannak, kiket fáradt kis alkalmazottak, — elhagyatott dolgozó leányok lelkes csapatai követnek... És ők járják az utat — szívvel-lélekkel! Az emberek „végleányok”-nak nevezik őket — én azt mondom: ők a Jóság menyasszonyai! Soknak az Úr nem küldött vőlegényt. Sokan önként mondtak le a felajánlott gyűrűről, mert osztatlan szívvel, egész lélekkel akartak másokért élni.

Ezeknek ujját láthatatlan gyűrű, az önfeláldozás, a hősiesség gyűrűje díszíti!

Ne hidd, kedves húgom, hogy ezek a leányok savanyú arcú, szomorú tekintetű, fáradt, kedvetlen lelkek! Nem! Egyáltalán nem! Ők eljegyezték magukat a „Jósággal”, a „Szeretettel” és mint földi angyalok, szívüket adják mindenkinek. Ezek önfel-

áldozó tündérei a szeretetnek! És mint a Jóság eljegyzett menyasszonyai, a legnehezebb időben is rámosolyognak a láthatatlan gyűrűre, rágondolnak a Jóságra és máris derűvel, boldogan viszik szeretetüket a szenvedő emberekhez!

Csak azok a leányok keserednek el, akik nem tudnak felemelkedni a női eszményhez, akik nem tudják diadalra juttatni a nő legszebb erényét, az önfeláldozó szeretetet. Nem mondom, vannak folyton panaszkodó, síró, sötétben látó nők is. De ezek is lehettek volna boldogok, ha tudtak volna szeretetet szórni mindenhová. De mert önzők, kicsinyesek, mert nem ismerik a ragyogó szemek titkát, azért oly keserű az életük.

Addig, amíg a jó Isten nem küldi el azt, aki ujjadra húzza a boldogság gyűrűjét, addig jegyezd el magad, drága húgom, a Jósággal és viseld ujjadon az önfeláldozó szeretet láthatatlan tündérgyűrűjét. Hordd addig, amíg életed tart, akár jön melléje más gyűrű, akár nem. Ezt nem szabad sohasem letenned! Soha!

Hát így is lehet? Ez is boldoggá tehet? Ime, két kis levélrészlet:

„Tudok már hinni, tudok már bátran dolgozni. Oly jó így mindenkivel jót tenni. Mindenkire rámosolyogni, mindenkinek segítségére lenni. És ha valami nehéz, akkor csak azt mondom: Mindent érted, Jézusom! Különösen akkor vagyok boldog, amikor az elhagyatott kisleányokat magam köré gyűjtöm és beszélek velük. Mikor közékük megyek, majd széttépnek. Mind egyszerre szeretne beszélni. Úgy szeretnek. Oly szép így az élet! Oly jó szeretetet adni!”

„Igen, Péter, én a világban akarok maradni és dolgozni a lelkekért. Egyelőre még alaposabban megismerkedem a választott munkakörrel, melynek életemet akarom szentelni. Istent és a lelkeket nem lehet félszívvvel, félakarattal szolgálni. Hős akarok

lenni! Hős, aki semmi nehézségtől sem riad vissza. Hős, aki megy, dolgozik. Hős, akinek ereje maga az édes Jézus. Dolgozni akarok az édes Jézusért és szegény jó testvéreimért! Ezt az utat, melyre léptem, énekszóval, tárt karokkal akarom járni, boldogan!”

Ime, a Jósággal eljegyzett menyasszonyok, akiknek kezén láthatatlan gyűrű van!

Kedves húgom, amíg a másik gyűrű nem mosolyog feléd, húzd fel ezt, s ne is tedd le soha, — tégy jót mindenkivel! Légy főképp apostola a szeretetnek és a tisztaságnak a leányok körében. Légy a szeretet tündére!

Ez boldogságot, tartalmat ad életednek!

A LEGDRÁGÁBB GYŰRŰ

A legdrágább, legértékesebb gyűrű kétségtelenül az, jó húgom, melyet az édes Jézus szokott felkínálni. Mert Ő is keres menyasszonyokat! Ő a legszebb, legjobb, legtisztább, legboldogítóbb Vőlegény. Ha az Ő szavát hallod, ne ingadozzál, menj hozzá, add át magad neki! És légy hozzá hű — mindig! Ne habozz felcserélni a földi gyűrűt a mennyei gyűrűért!

Hála Istennek, a leányok megértik az édes Jézus hívását. Le is tudnak mondani mindenről, hogy az Ővé lehessenek. Lelki boldogságuk és az Úr bőségesen kárpótolja őket mindazért, amit Érte elhagytak.

Ez a magyarázata annak, hogy a világ minden pompája, ígérete, csábítása ellenére is az édes Jézusnak oly sok tisztalelkű menyasszonya van. Nézz körül, kedves húgom, és meglátod őket, akik az édes Jézus szeretetét viszik az életbe. Megtalálod őket az iskolákban, nevelőintézetekben, kórházakban, börtönökben, nyomortanyákon, gyermekmenhelyeken, egyesületekben, sőt még a kereskedések-

ben is, mert ők mindenhová elmennek, ahol az édes Jézusért jót tenni, dolgozni, apostolkodni lehet.

Hősök ők. Mert nagy áldozatok árán is követik lelkük Választottját, és nagy lemondások, külső-belső küzdelmek közepette is kitartanak mellette.

Ez a harc sokszor már a hivatás feslő bimbója körül is megindul. A leány érzi szívében az Úr Jézus hívását, szeretne is a Legfelségesebbnek boldog jegyese, menyasszonya lenni, hogy Neki őrizze meg tisztaságát, hogy az édes Jézusé lehessen és az édes Jézus egészen az övé. Csakhogy ezt a kis virágot elhervadással fenyegeti a földi szerelem és szórakozás égető napja.

Ilyenkor merül fel a leány lelkében a kérdés: mit csináljak? Mit kezdjek a fiúkkal, a szórakozással? Ezeket nem lehet kikerülni már csak azért sem, mert édesanyám nem akarja, hogy zárdába menjek... inkább társaságba visz...

„Szilveszter-este van. Pohárcsengés, hangos kacaj tölti be a fűtött termet. Keringő hangzik a gramofon lemezéről. Kerek kis asztalnál két fiatal hadnagy között ülök én. Szüleim, úgylátszik, észrevették szándékomat, hogy zárdába készülök, ezért elhoztak mulatni. Feledtetni akarják velem a zárdát és megszerettetni a szórakozást, megismertetni a szerelmet. A mama boldogan néz felénk és azt hiszi, hogy célját eléri. Nem mutattam ugyan, hogy nem megfelelő a társaság, de lelkemben ott sirt a vágy, miért nem lehetek most a zárda csendes mélyén. Mennyivel szebb az élet! A cigarettafüstöt vágni lehet, a jókedv igen magas fokon áll, de a lélek veszendőben van. Olyan zaklatott és üres lélekkel mentem haza, meggyőződtem arról, hogy nem nekem való ez az élet!”

„Mit tegyek akkor, ha édesanyám mindenképen elvisz a bálba, mulatságra? Én apáca szeretnék lenni. Igaz, még nem világos a hivatásom, de mégis szeretném tudni, hogy viselkedjem ilyenkor?”

Az első tanácsom az, hogy ha valóban komoly hivatást érzel és kész vagy az áldozatokra is az édes Jézusért, akkor lehetőleg tartsd távol magad a fiúktól és a nagyobb szórakozásoktól. Ha akarsz, találsz elég kifogást.

Hogy miért ajánlom ezt? Bizonyára tudod már! A hivatás szívedben még fejlődő kis virág, melynek nagyon árt a bálók, multságok perzselő levegője, így könnyen elhervad, elpusztul. Ha igazán ott él szívedben ez az értékes virág, hivatásod kis virága, kár volna pusztulásra kárhoztatni! Tehát minél kevesebb ilyen szórakozást! De ha mégis el kell menned, akkor ne add át magad a szórakozásoknak, multságoknak. Ne mélyedj el nagyon az ottani hangulatba. Légy kedves, mosolygós is, de mindig azzal a tudattal, hogy neked szebb hivatásod van. Téged az édes Jézus szeret és te Őt szereted. Ő a tied és te egészen az Ővé vagy. Ezért a szebb hivatásért, nagyobb szeretetért, a teljes istenbírásért érdemes áldozatot hozni!

Milyen legyen viselkedésed az egyes fiúkkal szemben?

Általában légy velük nagyon udvarias, de tartózkodó. Kerüld a hosszabb együttlétet. Főleg ne engedd, hogy szíved jobban felmelegedjék egy iránt.

A pusztán szórakozni kívánó vagy túlságosan merész fiúval gyorsan elintézed ügyedet. A vele való ismeretség nem hagy mély nyomot lelkedben. A veszély akkor kezdődik, amikor valaki komolyan kezd érdeklődni irántad, ha valaki téged jobban érdekel, megnyerte tetszésedet.

Ha férjhez akarnál menni, akkor ez egészen rendben volna, hiszen így indul el a szerelem. — De épp azért, mert így kezdődik a szerelem, neked — aki az édes Jézusé akarsz lenni — ezt meg kell akadályoznod, különben hivatásod elvész.

Sok hivatás megy így tönkre. Sokszor akarat-

lanul, mitsem sejtve. A leány jót akar, talán a fiút sajnálja, talán csupán a társadalmi körülmények játszanak közre. A vége nagy, komoly szerelem és a hivatás eltűnése. Tudnod kell, hogy ez nem bűn, ezért nem büntet a jó Isten, mégis nagy kegyelmektől fosztod meg magad. Ha észrevétlenül, akaratlanul, saját hibádon kívül halt el a kis hivatás-virág, akkor még lehetsz nagyon boldog édesanya, aki sok jót tud tenni az életben... Viszont igaz, hogy valami nagyobb elveszett... Az a kis virág nem tudott legszebbé kibontakozni... Egy nagy, szent ígéret nem tudott valóra válni.

Szomorú, hogy ezen az úton nagyon sok hivatás vész el. Sok és egészen biztos hivatás.

Azért, kedves húgom, ha nagyon szereted az édes Jézust, akkor tarts ki mellette. Áldozat nélkül, igaz, nem megy. De az édes Jézust csak akkor szereted egészen, csak akkor lehetsz tiszta jegyese, ha érte nagy áldozatokat is tudsz hozni. Ez természetes is. A tökéletesség útján nagy áldozatok várnak az emberre, reád is, és mindjárt a legelején.

A próbák nagyon sokszor óriási erővel lépnek fel a hivatás legelső idejében is. És minél inkább közeleg a zárdábavonulás napja, nem egyszer annál jobban erősödik a kísértés, nagyon gyakran éppen a szerelem alakjában. Ezt tudnod kell. A felébredő szerelem távolról sem jele annak, hogy nincsen hivatásod. Sőt hivatásod így értékesebb lesz, mert a kettő között kellett választanod, és te az Urat választottad. Mert nem elég csak az Úr Jézus hívása! Nem! Ehhez hozzá kell járulnia a te akaratí döntésednek is: Választom az édes Jézust!

Mindenesetre könnyebb a harc, ha nem enged a szerelmet felébredni. Ha tehát észreveszel melegebb vonzalmakat, akkor lehetőleg szakíts. Nem kell feltűnően, csak szép csendesén. Nem kell megmondanod, — és jobb is, ha nem mondd meg — hogy az édes Jézusé vagy. Csak értésére adod,

hogy vele nem tudnál egy életet élni, ezért kéred távozását.

Sokkal nehezebb az ügy, ha nem tudsz szakítani vele. Ha olyan a helyzet, hogy kell fogadnod. Ilyenkor légy kedves, de sohasem olyan mértékben, mely a meleg érzelmeknek jele. Főleg bizalmas ne légy vele. Csak annyira légy kedves hozzá, amennyire az udvariasság megkívánja. Itt nincs helye a „részvétnak” sem, mert ez ilyenkor szinte biztos út a szerelemhez. Az édes Jézus, a te Jegyesed, kárpótolja majd őt mindenben, a te segítségédnél is sokkal jobban!

Igy vigyázz hivatásodra, kedves húgom!

Igy készülj fel arra a boldog órára, amelyben magadra öltheted az édes Jézustól kapott menyasszonyi fátyolt és az Ő édes gyűrűjét ujjadra húzhatod.

Addig is, míg ez a drága nap el nem érkezik, imádkozzál mindennap hivatásodért és dúdold sokszor ezt az éneket, vágyódva, melegen:

„Édes Jézus, én szerelmem, ó mily nagyon szeretlek.
Te vagy kincsem és mindenem, hű szívembe

[elrejtlek.

Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!

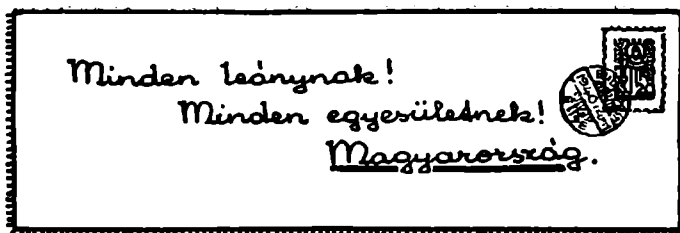
„Édes Jézus, én szerelmem, ó mily nagyon szeretlek.
Minden kincset és örömet érted, Jézus, megvetek.
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!

Semmi inség és erősség szerelmed nem fogyasztja,
Sőt csak jobban tehozzád fűz és szívemet gyullasztja:
Jöjj el, jöjj el, siess már, Jézus, téged szívem vár!

MUNKATERVEK

A kereszteshadjárat hetedik győzelme:

Nagy akadályok ellenére is megvalósítom a munkatervet!

PÁR HÓNAP TISZTASÁGODÉRT!

Nem szabad, kedves húgom, ezt a könyvet letenned addig, amíg pár hónapot nem szenteltél tisztaságod megerősítésére.

Pár hónap nem sok idő! És mennyit nyersz vele! Mennyire felmagasztosul majd ezzel legfontosabb, legszebb erényed: tisztaságod! Mennyivel biztosabban mozogsz majd a fiúk között! Mennyivel boldogabb lesz egész életed! Ezért érdemes pár hónapot komoly munkában eltölteni!

Ez a „komoly munka” nem is lesz olyan nagyon nehéz! Nem vesz sok időt igénybe. Csak jóakarát, erős elhatározás kell hozzá és naponként 15—20 perc.

Mindennap szakíts magadnak, kedves húgom, 15—20 percet, amikor kezdedbe veszed ezt a könyvet és a terv szerint egy-egy fejezeten elgondolkodol. Naponként csak egy fejezetet olvass el ilyenkor. A legfontosabb az, hogy gondolkodjál, természetesen nem a hibákon, hanem azon, mit akarsz te kerülni és miben akarsz megerősödni. A feladat tehát ez:

1. Elolvasod a megfelelő fejezetet figyelmesen. (Ne többet, csak egyet!)

2. Elgondolkodol azon, hogy a fejezet szerint mit kell kerülnöd, mit kell megtenned.

3. Elgondolkozol, hogy elmúlt életed ellentmondásban volt-e a fejezet gondolatával. Ha valamit helytelenül tettél, megbánod!

4. Elhatározást teszel, hogy a jövőben — mindjárt másnap is — hogyan kell, hogyan akarsz viselkedni. De ezt tedd egész részletesen és lehetőleg pontosan! Például: tehát ezután csak jó könyvet olvasok, holnap pedig ezt és ezt a könyvet visszadom olvasatlanul.

5. Kegyelmet kérsz az édes Szűzanyától és az Úr Jézustól, hogy adjanak erőt ígéreted megtartására.

Minderre elég 15—20 perc. Ezalatt jól átgondolhatod, mit, hogyan kell tenned ezután. Másnap reggel ismét megújítod tegnap tett elhatározásodat és egész napon át komolyan törekszel a könyv szellemében a tisztaságot megtartani és főképen azt, amit ígértél.

Szeretném, ha az első hónapot úgy vennéd át, ahogy itt alább közlöm. A következő hónapokban pedig azokat a fejezeteket, melyekre épp szükség van. Mondjuk, ha gondolatvilágod finomságát akarod elérni vagy a finom táncot óhajtod elsajátítani stb., stb., akkor kikeresed a tartalomjegyzékben azt a részt és az adott utasítás szerint átveszed. Ez arra lesz jó, hogy felkészülve és egész öntudatosan jelensz meg itt is, ott is; nem ér meglepetés és te már jóelőre tudod, hogyan viselkedik a modern, öntudatos katolikus leány. Nemcsak tudod, meg is teszed.

Később is, amikor egy-egy részben (tánc, strand stb.) nehézségek előtt állsz, nyisd ki a könyvet, nézz utána, hogyan viselkedik a katolikus leány. — Meglátsd, mindig új erőt találsz a könyvben. Sőt lesznek részek, melyekre nem is figyeltél föl, melyeket már egészen elfelejtettél. Ilyenkor újból elvégezheted a tisztaság iskoláját.

Ne sajnáld tehát a fáradságot! Kezdd meg a munkát még ma a következő összeállítás szerint:

I. Hónap.

1. Hét: Lehet és kell is! 183. Akik felkeltek. 185. Jó gyónást! 186. A szentáldozás. 188. „Szűz Máriát kértem.” 190. A fiú is akarja! 192. Édesanyád és te! 194.
2. Hét: Lelki könyv. 196. Önmegtágadás is kell! 197. Ne mindig tánc és fiúk! 199. Önmagadra vigyázó szeretet! 200. Ne légy rabszolganő! 202. Nagyon kedvesen, de három lépésrel 203. „Értékes férjet szeretnék kapni!” 207.
3. Hét: A fiúra vigyázó szeretet. 209. Nemesebbé • tenni a fiúkat! 212. „Szégyeltem magam mellett!” 213. „Eddig hárommal találkoztam...” 215. Tedd lovagiassá a fiút! 217. Az erő a leányok kezében van! 220. „Ezért mindent megteszek!” 221.
4. Hét: Vándorgyűrű. 225. Árulásra csábító gyűrű. 227. A boldogság gyűrűje. 231. Láthatatlan gyűrű. 232. A legdrágább gyűrű. 234. Pár hónap tisztaságodért. 243. Munkaterv az egyesületeknek. 246.

1. Beszélgetés — Barátnő	50— 55 old.
2. Könyvek — Képek	56— 61 „
3. Mozi — Színház	62— 64 „
4. Szórakozás — Ruha	65— 68 „
5. Ismeretségek kötése	95—101 „
6. Viselkedés a társaságban	102—106 „
7. A csók	110—119 „
8. A tánc	122—134 „
9. A strand	135—141 „
10. Séta — Kirándulás	143—149 „
11. Különböző veszélyek	150—159 „
12. Segítő eszközök	183—202 „
13. Hogyan viselkedjünk a fiúkkal?	203—221 „
14. Kikkel ismerkedjem	225—234 „

MUNKATERV AZ EGYESÜLETEKNEK

Neked is, mint minden katolikus leánynak, apostolnak is kell lenned. Nem elég, hogy te vagy tiszta. Arra kell törekedned, hogy minden katolikus leány úgy gondolkozzék, ahogyan azt az édes Jézus kívánja a katolikus leányoktól.

Ezért kell apostolkodnod, hogy a tisztaság minden leányban tündököljön. Jó azokat a leányokat is erre rávenni, akik — sajnos, még mindig — nem tagjai egy katolikus leányegyesületnek sem. De egyszerre sokat nyersz, ha az egyesületben megvalósítanátok az egyesületek számára írt munkatervet!

Ez azért is fontos, mert ebben a kérdésben sokkal könnyebb tisztának maradni és helyesen viselkedni kifelé, ha minden katolikus leány egyöntetűen jár el, ha minden leány egy nézetet vall. Akkor sok-sok nagyon nehéz kérdés egyszerre megoldódna!

Tehát ezért is beszéld rá a leányokat, kérd meg szépen az egyesület vezetőjét, hogy vegyék át, dolgozzátok át magatok körében a munkatervet.

Nagyon fontos ez, kedves húgom. Az egész országra, jövő nemzedékre kiható munka! Most nem is látod ennek a súlyát, következményét! De ha az egyesületek ezt megvalósítják, akkor rövidesen érezni lehet áldást hozó hatását! A szép Magyarország ismét Szűzanya országa lesz, a tiszta szeretetben is, a mély boldogságban is! Tégy meg tehát mindent most; ha valamikor egyesületet vezetsz, akkor valósítsd meg feltétlenül!

Az egyesületekre kettős feladat vár:

1. Legyenek hatással a leányokra, írják elő, hogy minden egyesületi tag legalább egy-két hónapot fordítson a tisztaság erényének elmélyítésére az előbbi fejezet utasítása szerint. (Jó, ha az egyesületnek annyi könyve van, hogy legalább egy-egy csoportnak odaadhassa, akik nem tudják

megszerezni. Ezek a könyvek jók lesznek arra is, hogy évenként a belépő új tagoknak is átadhassák a feladat teljesítésére!)

Ezt a munkát a vezetőknek figyelemmel kell kísérnie, éspedig vagy úgy, hogy a naplót, melybe a leányok naponként elhatározásait beírják, időnként átnézi, vagy úgy, hogy egy-két hónap leteltével vagy gyakrabban is egyenként vagy közösen megbeszélést tart a leányokkal az olvasottakról.

2. Az egyöntetű külső magatartás céljából tartanak megbeszéléseket, vitagyűléseket. A megbeszélés főbb iránya ez lehet:

a) A kívánt fejezetrészeket a leányok otthon átveszik vagy a vezető a vita előtt felolvassa. (Itt kívánom megjegyezni, hogy nyilvánosan nem lehet mindent felolvasni. A nehezebb példákat stb. ki kell hagyni.)

b) Utána megállapítják közösen, hogy milyen a helyzet ebből a szempontból kint az életben, az egyesület körzetében.

c) Megállapítják, hogy lehetne a bajokon segíteni, hogy lehetne emelni, elérni a katolikus fel fogást.

d) Röviden összefoglalják, hogy a következő időben mit kell tenniök a tagoknak.

e) A következő gyűlésen a vezető beszámolókat kér, sikerült-e az egységes föllépés. Mi a nehézség? Stb., stb.

Az egyesületek számára megbeszélésre alkalmas anyag a következő lehet:

1. Beszélgetés — Barátnő	50— 55 old.
2. Könyvek — Képek	56— 61 „
3. Mozi — Színház	62— 64 „
4. Szórakozás — Ruha	65— 68 „
5. Ismeretségek kötése	95—101 „
6. Viselkedés a társaságban	102—106 „
7. A csók	110—119 „
8. A tánc	122—134 „

9. A strand	135—141 old.
10. Séta — Kirándulás	143—149 „
11. Különböző veszélyek	150—159 „
12. Segítő eszközök	183—202 „
13. Hogy viselkedjünk a fiúkkal?	203—221 „
14. Kikkel ismerkedjem	225—234 „

APOSTOLI TŰZZEL!

Mielőtt befejezném ezt a könyvet, még egy kívánságomat kell teljesítened, kedves húgom, és ez az, hogy nagy elhatározással, apostoli tűzzel töltsd el lelkedet!

Az édes Jézus akarja, hogy apostol légy!

Az édes Jézus akarja, hogy a te lelkedben is égjen az apostolok tüze!

Az édes Jézus akarja, hogy példáddal másokat is apostollá tégy!

Apostoli lelkülettel meg tudjátok újítani az országot!

Széppé, boldoggá tehetitek az életet!

Ezt el is várjuk tőletek!

Induljatok! Hogy a bűn eltűnjék, hogy helyében a tisztaság lilioma illatozzék!

Induljatok! Hogy az Isten Szíve szerinti tiszta szeretet uralkodjék ebben az országban, Mária országában, Szent István király birodalmában!

Induljatok! Mind! Egy se hiányozzék!

Mondjátok ti is kedves költő testvéretekkel:

A lelkem zászló: fehér lobogó,

rá lánggal írva: Tisztaságomért!

Engedd, Uram, hogy mindig fenn lobogjon,
utat mutasson, célt: az Istenért!

Harang a lelkem, Isten kis harangja!

csak egyet kongat: Fehérségemért!

Engedd, Uram, hogy sok testvérem hallja,
s szívüket rakják mind-mind Te eléd.

S Te öntsd lelkünkbe szent malasztodat,
és töltsd meg tűzzel, hittel és reménnyel.
erővel, ésszel, tiszta gondolattal,
elszánt, kitartó, égi szenvedéllyel.

Hogy meg ne halljuk soha bűn szavát,
hogy hitünk lángja mindig égig érjen,
szeretetünk legyőzze a világot
s Hozzád szállhasson lelkünk hófehéren!

Ilyen apostol légy te is, kedves húgom!
A kereszteshadjárat verhetetlen hőse!

Ebben a reményben búcsúzom tőled, az Úr Jézus
szent Szívében szeretettel

Bátyád.

O. A. M. D. G.

TARTALOM

Előszó — — — — —	3
A szerző előszava — — — — —	5
Bevezető — — — — —	7

AZ ALVÓ CSIPKERÓZSA

Az álomvilág — — — — —	11
Kíméletlen beavatkozás — — — — —	14
„Igy nem fájdalmas” — — — — —	15
Az első férfi és nő — — — — —	17
A Teremtő tervei — — — — —	18
Az élet fakadása — — — — —	19
„Örömben sírtam” — — — — —	21
Oly szép ez így! — — — — —	22
Mi is a szerelem? — — — — —	25
A hármasszeretet — — — — —	26
A lelki szeretet — — — — —	27
Bűn-e a szerelem? — — — — —	29
Az első szerelem — — — — —	31
Még nem voltam szerelmes — — — — —	32

OLY SZÉP A LEÁNYTISZTASÁG!

Felkészülni a lelki szeretetre — — — — —	37
--	----

Gondolatvilág

Tisztán, vidáman! — — — — —	39
A kínzó gondolatok — — — — —	40
A kísértések föllépnek — — — — —	42
Mikor bűn, mikor nem bűn? — — — — —	44
Hogyan győzzem le őket? — — — — —	47

Beszélgetés — Barátnő

Amilyen a gondolatod, olyan a beszéded! — — —	50
„És én nevettem rajta...” — — — — —	51
Az öntudatos leányok — — — — —	52

Beszéded legyen tiszta! — — — — —	54
Barátnők — — — — —	55

Könyvek — Képek

A fehér szoba összhangjáért — — — — —	56
„Volt erőm, letettem...” — — — — —	58
Egy-két tanács — — — — —	60
Képek — — — — —	61

Mozi — Színház

Mindíg lejjebb — — — — —	62
„Soha többé...” — — — — —	64

Legnagyobb veszélyek

Csak mulatni... — — — — —	65
Lustálkodás — — — — —	66
Hiányos ruhák... — — — — —	68
Egyedül a bűnben — — — — —	70
A világért ne tedd! — — — — —	71
Mosolyogva győzz! — — — — —	73
A letiport lilíom — — — — —	74
Ó, mily szép a tisztaság! — — — — —	76

A FIÚ LÉLEKTANA

Milyen a fiú szeretete? — — — — —	81
Fiúk levelei — — — — —	82
A fiú érzelme megváltozik — — — — —	84
A veszély legmélyebb gyökere — — — — —	86
Hiénák — — — — —	87
„Lányok, lányok, vigyázzatok!” — — — — —	89

A LEÁNYOK ÉS FIÚK ÚTJAI

Ismeretségek

Ismeretség érdekében... — — — — —	95
Olcsó ismeretségek... — — — — —	97
Boldog találkozások — — — — —	98
A fiúk is csodálkoznak — — — — —	99
Levél és fénykép — — — — —	101

Társaságban

„Már örültünk előre...”	—	—	—	—	—	—	—	102
Mi a játék vége?	—	—	—	—	—	—	—	104
Bátor, értékes leányok	—	—	—	—	—	—	—	106

Csók

A csók jelentősége	—	—	—	—	—	—	—	110
Bún-e a csók?	—	—	—	—	—	—	—	112
Akik csókolódnak	—	—	—	—	—	—	—	114
Akik nem csókolódnak	—	—	—	—	—	—	—	116
A fiúk mit írnak?	—	—	—	—	—	—	—	118
„Ha szeretsz, megcsókolsz!”	—	—	—	—	—	—	—	119

Tánc

Táncestély	—	—	—	—	—	—	—	122
Igy nem!	—	—	—	—	—	—	—	124
Bűnalkalmak	—	—	—	—	—	—	—	126
Azért szabad táncolni?	—	—	—	—	—	—	—	127
A leánytól függ minden!	—	—	—	—	—	—	—	129
Mit tegyek?	—	—	—	—	—	—	—	130
A tisztességes tánc jutalma	—	—	—	—	—	—	—	132
Legyünk egyformán finomak!	—	—	—	—	—	—	—	133
„A leány mentett meg...”	—	—	—	—	—	—	—	134

Strand

Látszat — valóság	—	—	—	—	—	—	—	135
Bűnveszélyek	—	—	—	—	—	—	—	137
Kettesben el a többitől...	—	—	—	—	—	—	—	138
„Mit tegyek?”	—	—	—	—	—	—	—	141

Séta — Kirándulás

Séták	—	—	—	—	—	—	—	143
Utcai hiénák	—	—	—	—	—	—	—	145
Kirándulás	—	—	—	—	—	—	—	146
Autós „urak”	—	—	—	—	—	—	—	148
Week-end	—	—	—	—	—	—	—	149

Különböző veszélyek

„Legyünk pajtások, barátok”	—	—	—	—	—	—	—	150
„Nem sajnálsz?”	—	—	—	—	—	—	—	151

Hízelegnek, gúnyolnak!	—	—	—	—	—	—	—	153
„Vallásos” — „Megtérítem!” — „Lelkesít”	—	—	—	—	—	—	—	153
Munkaadók	—	—	—	—	—	—	—	155
Leánykereskedés	—	—	—	—	—	—	—	159

Utolsó állomások

A vakító szerelem	—	—	—	—	—	—	—	160
„Gyilkos szerelem!”	—	—	—	—	—	—	—	162
„Hódítás”	—	—	—	—	—	—	—	164
„Férjet fogni”	—	—	—	—	—	—	—	165
Csábító leányok	—	—	—	—	—	—	—	167
Vér... vér...	—	—	—	—	—	—	—	168
Börtön és javító!	—	—	—	—	—	—	—	170
„Szörnyű itt kínlódn...”	—	—	—	—	—	—	—	172
Gyermekeidre is gondolj!	—	—	—	—	—	—	—	175
Halálhörgés...	—	—	—	—	—	—	—	177

ELSZÁNTAN KUZDOK A TISZTA SZERETETÉRT

Lehet és kell is!	—	—	—	—	—	—	—	183
Akik felkeltek	—	—	—	—	—	—	—	185
Jó gyónást!	—	—	—	—	—	—	—	186
A szentáldozás	—	—	—	—	—	—	—	188
„Szűz Máriát kértem”	—	—	—	—	—	—	—	190
A fiú is akarja!	—	—	—	—	—	—	—	192
Édesanyád és te	—	—	—	—	—	—	—	194
Lelki könyv	—	—	—	—	—	—	—	196
Onmegtagadás is kell!	—	—	—	—	—	—	—	197
Ne mindig tánc és fiúk!	—	—	—	—	—	—	—	199
Onmagadra vigyázó szeretet!	—	—	—	—	—	—	—	200
Ne légy rabszolganő!	—	—	—	—	—	—	—	202
Nagyon kedvesen, de három lépéssel	—	—	—	—	—	—	—	203
„Értékes férjet szeretnék kapni!”	—	—	—	—	—	—	—	207
A fiúra vigyázó szeretet	—	—	—	—	—	—	—	209
Nemesebbé tenni a fiúkat!	—	—	—	—	—	—	—	212
„Szégyeltem magam mellett!”	—	—	—	—	—	—	—	213
„Eddig hárommal találkoztam...”	—	—	—	—	—	—	—	215
Tedd lovagiassá a fiút!	—	—	—	—	—	—	—	217
Az erő a leányok kezében van!	—	—	—	—	—	—	—	220
„Ezért mindent megteszek!”	—	—	—	—	—	—	—	221

CSAK ÉRTÉKES GYŰRŐT FOGADJ EL!

Vándorgyűrű	—	—	—	—	—	—	—	—	225
Árulásra csábító gyűrű	—	—	—	—	—	—	—	—	227
A boldogság gyűrűje	—	—	—	—	—	—	—	—	231
Láthatatlan gyűrű	—	—	—	—	—	—	—	—	232
A legdrágább gyűrű	—	—	—	—	—	—	—	—	234

MUNKATERVEK

Pár hónap tisztaságodért	—	—	—	—	—	—	—	—	243
Munkaterv az egyesületeknek	—	—	—	—	—	—	—	—	246
Apostoli tűzzel!	—	—	—	—	—	—	—	—	248

